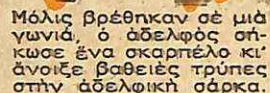

ΘΗΤΑΥΡΟΣ

τέλειψε. Ἡ κόρη πείθαρχει. Παίρνει ἕνα γράφει, πυροβολώντας ἐναντίον τοῦ ἀνδρῶπου ποὺ τὴν ἀπάτησε, τραυματίζει βαρεῖα ἐνὰ παιδία. Τὴ στιγμή ἐκείνη ὁ πατέρας βρίσκεται ἀπὸ πίσω της κι' ἐνῷ ἡ κό-
πῆλα πιέζει τὴ σκανδάλη τοῦ ὅπλου της, πιέζει καὶ ὁ πατέρας τὴ σκαν-
δάλη τοῦ δικοῦ τοῦ ὅπλου καὶ τὴ ρίχνει γεγρή.

Τὰ στοιχεία ποὺ μᾶς δίνει ὁ δημοδιεσκάκος, Καταλαβαίνουμε τὸ βρασιὸν τῆς ψυχῆς τοῦ καὶ τὸν συμπεριδραστή. Μία ἐξελίξις παρόμοια ποὺ βαρύνει τὴν ἐλλογιμὴ ζωὴ. Ὁ ἀσέβητος ποὺ γίνεται Καὶν, ὁ πατέρας ποὺ γίνεται παιδοκτόνος. Καὶ ἐν σπῆναι τὰ ἀπαρτῶλα παιδιὰ τοῦ ἀσιακρίτους πρὸς τὸ γένος στὸ ὅποιον ἀνήκει. Ἡ προτίμια εἶναι τὰ θηλικὰ μέλη τῆς οἰκογενείας. Καμαρώνει τὴν ἐρωτικὴν ἀνάγκη τοῦ καπιτοῦ τοῦ. Γελά κάτω ἀπὸ τὰ μούστικα τοῦ, ὅταν ὁ λεβέντης τοῦ κατακατὰ καρδίᾳ καὶ παραοῦρη σὲ ἀνάμалуου δρόμους τὰ κορίτσια ποὺ τὸν ἀγαποῦν καὶ, πιστεύοντας στὴν ὁπσᾶσεις ποὺ δίνει, ἀφήνονται στὴς ὥψεις τοῦ.

Καμαρώνει τὸ γυιό, σφάζει τὴν κόρη. Τὸ ἴδιο κι' ὁ ἀδελφός. Διὰ πυρὸς καὶ αἵθρων περνᾷ τὴν περίοδον τῆς νεότητος του. Γνωρίζει ἀπὸ τὴν ἐφηβείαν τὸ ἀπαγορευμένον καρπὸ. Παντρεύεται καὶ δὲν σταματᾷ τὴν πορεία του στοὺς ἀνώμαλους δρόμους. Κανένας ἐλέγχος καὶ καμὶ μιά κύρωση γι' αὐτόν. «Ἀγρόθι ἐναὶ καὶ θὰ κάνῃ τὰ δικά του». Μόνο τὸ κορίτσι ὑπέκτεινε στὸν ἔλεγχον καὶ στὸ φόνον.

Μιλούμε για ισοτιμία των δυο φύλων. Δώσαμε ψήφο στη γυναίκα και την είδαμε βουλευμένη, την είδαμε υπουργό. Επιφανειακές όλες αυτές οι εκπαιδεύσεις, όσο ή 'Ελληνίδα της υπαίθρου, ως ένα δε σημείο και της πόλεως βρισκται στο Μεσαίωνα. Σε καμμία χώρα ευρωπαϊκή το θηλυκό δεν έχει τέτοια μοίρα.

Ἐπαυρόμαστε συχνά γιὰ τὴ θείᾳ ποὺ πήρε ἡ Ἑλληνίδα, γιὰ τὶς σποῦδες ποὺ κάνει, γιὰ τὴ στροφὴ τῆς στὰ ἀπαγγέλματα. Ἐπαυρόμα-
στε καὶ κάποτε ἐλεινολογοῦν τὴ γυναικὰ ἄλλων χωρῶν, ὅπως, Ἐλα-
φνα, τῆς Ἑλβετίας, ποὺ ἐνῶ βρίσκεται στὴν καρδιά τῆς Εὐρώπης, δὲν

Μακάρι χωρίς ψήφο να ήταν και οι δικές μας και να μη τις μεταχειρίζαστε σά σφάλμα. Κακός έσείς. Ο αμαρτωλός σε όλη του την ένταση.

Και καμμία από τούτα δεν ἀντιβρασι.
 'Ακούσατε ποτέ τὸν ἱεροκήρυκα τοῦ κα-
 ρισὺν νὰ καταδικάζῃ ἀπὸ τὸν ἀμώβωνα
 τὴν παιδοκτονία καὶ τὴν ἀδελφοκτονία;
 'Ακούσατε τὸ δάσκαλο νὰ διδάσκῃ ἐ-
 πὶ τὴν ἔδρα του ὅτι δὲν ὑπάρχει πρὸς
 ἀποτροπαιὸν ἔγκλημα ἀπὸ τὸ φόνον τῆς
 κόρης καὶ τῆς ἀδελφῆς; Οἶστε οἱ διδά-
 ροις ὀργανώσαις μὲς ἐνδιαιτηθήκεται
 Ὡς καὶ ἑταίρια γιὰ τὴν προστασίαν τῶν
 ζώων ἔχουμε.

Πού είναι η ανάλογη εταιρία για την προστασία του ανθρώπου; Πού είναι ακόμη η Δικαιοσύνη, που θα τιμωρούσε παραδειγματικά τους φονιάδες και θα κάλυπτε τους άλλους διστακτικούς; Όσφρχης της κόρης και της αδελφής ει-

να βέβαιος για την επιείκεια της Δικαιοσύνης που αποτελείται από ε-
νορκους. Ο ένορκος που προερχόταν από τη μάζα, σκέπτεται όπως ο
ν, είναι εμπιστοσύμενος από την πανάθλια παράδοση και ύπουσινεθη-
τα, είναι το φονιά που, έκτος τιμής αυτός, σκοτώνει για λόγους τιμής.
Εκπαινεί το φονιά που, αυτή διάθεση επιπράζει την ετυμολογία του και
Η ύπουσινεθητή δε αυτή διάθεση επιπράζει την ετυμολογία του και
του κάνει ν' αναγνωρίζη σύγχυσι στη έγληχηματία που τιμωρείται με
μικρή ποινή αν δεν αθωωθεί.

Μία νοστροπία που δέ μας τμήει. "Υπολείμματα κακών καιρών, τότε που συζητούσαν στη Δύση αν η γυναίκα έχει ψυχή όπως ο άντρας... Η εποχή που θεωρούσαν δυστύχημα οι γονείς, όταν αποκτούσαν κόρη και σ'ας έλεγαν «μέ το συμπάθιο», όταν αναφέρονταν στις κόρες τους, «σαν να επρόκειτο για τίς γουρουύνες και τ' άλλα ζωντανά τους, "Ένα ζωντανό κι' αυτή προσορισμένο να υπηρετεί τον άντρα, να του δίνει τέρψιν, έρωτικές, να σ'αυτοβόλα και να σφάζεται.

Σταυροφορία έναντιόν της καταστάσεως αυτής αποτελεί καθήκον ο-
σων αντίλαμβάνονται το μέγεθος του κακού και επιθυμούν την έξα-
φάνισί του.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΘΑ ΞΑΝΑΠΑΝΤΡΕΥΘΑΣΤΕ ΜΕ ΤΟΝ ΙΔΙΟ:

«Αν συνέβαινε, για ένα οποιοδήποτε λόγο, να ακυρωθῇ ὁ γάμος σας, θὰ ἔχαναπαιτρευόσαστε μὲ τὸ ἴδιο πρόσωπο». Τὴν ἐρώτησε αὐτὴ ἔκανε τοὺς ἀναγκαστοὺς τῆς ἡ ἐφημερίδα «Ἐλεύθερος Τύπος» τοῦ Γουίνι (Καναδάς).

Επί δυό βδομάδες, δεχότανε τις απαντήσεις τους. Κι αφού συγκε-
τρώσε πολλές εκατοντάδες απαντήσεων στην ερώτησή που είχε κάνει,
και τις ταξιλόγησε κατά κατηγορίες, δημοσίευσε τα στατιστικά συμπε-
ράσματα αυτής της έρευνας.

Οι μισές λοιπόν από τις γυναίκες (τά 48%, για την ακρίβεια) δηλώσαν πως, αν έπρόκειτο να ξαναπαμφανθύνουν, θα επέλεγαν άλλον άντρα. Τα σπουδαιότερα παράγοντα που διατύπωσαν ενάντιον των συζύγων τους τα 7 άτομα ήταν τα εξής: εγωϊσμός, διαφορές αντιλήψεων, οικονομικές προστριβές, ήταν τα 3 πρώτα, ενώ οι υπόλοιποι 4 τονίζαν το γεγονός ότι δεν κάνουν κακές συνήθειες στο σπίτι (πολλοί απ' τους συζύγους π.χ. δεν κάνουν καθόλου ποικητά συχνά), πιστότητα, διαφωνίες στην ανατροφή των παιδιών.

Τὰ 20% τῶν γυναικῶν εἶπαν ὅτι πιθανόν νά ξαναπαντρεύονταν μέ τὸν ἴδιον ἄνδρα, πάντας ὅμως ὅχι μέ πολλή εὐχαρίστησι. Ἄλλα 5% δήλωσαν πὼς δὲν ἐννοοῦσαν νά ξαναπαντρευτοῦν μέ κανέναν ἄνδρα. Καί μόνο τὰ ὑπόλοιπα 27% βεβαίωσαν πὼς θά ἦταν εὐτυχιμένες ἂν ἐξάναι-
παίδιον καὶ στὶς σχέσεις μέ τὰ πεθερικά.

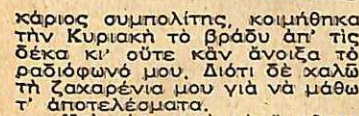
Κι' οι σύζυγοι:
Τά 70% απ' αυτούς δήλωσαν πως θά ξαναπαντρεύονταν ευχαρίστως
μέ τις ίδιες γυναίκες. Τά 28% τὸ ἀποκλείσαν κατηγορηματικά, διατυ-
πώνοντας τὰ ἑξῆς παρόπαντα: διαφορὸς ἀντιλήψιμον (πολλοὶ τὶς ὁμομά-
ζανες γκρίνια), ἀπιστίες, χρηματικὲς διαφορές, ἑλλειψὶ νοικοκυρωσύ-
νης, ἐγωϊσμός, ἀμέλεια στὴν ἀνατροφή τῶν παιδιῶν, διαφωνίες γιὰ τὰ
πεθερικά, ἑλίγια.

Τὸ χαρακτηριστικό εἶναι ὅτι μόνο τὰ 2% τῶν ἀνδρῶν διακίρηξαν πῶς
δὲ θάκαιναν ποτὲ τὴ γκάφα νὰ ξανσκιλασθοῦν μὲ τὰ δεσμὰ τοῦ γάμου
μὲ πάλι τὸν ἑαυτοῦ μὲ τὸν ποτὶ γάμο τους.

μία που την επάθανε τον πρώτο γυμναστή. Οι λιγότεροι ευχαριστημένοι απ' το γάμο τους ήταν οι εργατικοί, ενώ οι πιο ικανοποιημένοι ήταν οι ελεύθεροι επαγγελματίες. Οι εύτυχστερες σύζυγοι ήταν κάτω από 30 χρονών, με παιδιά και μοναχόμενες μόνο στο σπίτι τους.

■ ΕΝΥΧΤΗΣΑΝ – όπως άλλωστε
■ συμβαίνει πάντα – οι φανα-
τικοί στα ραδιόφωνά τους. Κι
■ όπως επίσης συμβαίνει πάντα,
■ πέρασαν από πολλές φάσεις ά-
■ γωνίας με τις ποικίλες διακυ-
■ μανσεις των έλλογιγκών αποτε-
■ λεσμάτων. Όμως δεν λείψανε,
■ βέβαια, οι απάθειες:

— Έγώ, φίλε μου, έλεγε μα-

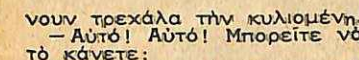
—Και τώρα πού τὰ ἔμαθες;
—Οὔτε καὶ τώρα!
Καὶ ἀπεφάνθη ὁ φιλόσοφος:
—Μακάριοι οἱ... μακάριοι, ὅτι
αὐτοὶ κληρονομήσωσι τὴν γῆν!

Β ΔΟΜΑΔΕΣ έχουν περάσει από την ημέρα που έγκαινιστάσαν τα περιλάλητα έργα της 'Ομονοίας κι' όμως οι πι- τοίρικοί δεν έννοούν να χορτάσουν τις κυλιόμενες σκαλές. Άνεβαίνουν, κατεβαίνουν, επι- βάλλονται και μεταφέρονται έ- πι 'νω των κινητών σκαλσπατιών βρισκοντας να προσηλι ψυχα- γωνία στο νέο υψόμετρο άνε- στίας της εξευρωπαϊσμένης οι- γανούα πρωτεύουσας μας.

— Ρέ Μπτρο, κύττα!
— Τι είναι!

— Στό ένα πόδι! Μπορείς εσύ;

Κι' ἐνῶ οἱ δύο ἀνταγωνιζό-
μενοι πιταίρηι μεταφέρονται
ἐπὶ τοῦ ἐνός ποδός μὲ τὸ θρι-
αμβευτικό ὄψος... σχοινοβατῶν
ποῦ ἐπιδιδοῦνται σὲ λίαν ἐπικίν-
δυνη ἐπίδειξι. ἄλλοι ἀνεβαί-

Κι' ἕνας ἀπ' τὸν κόσμο, ποὺ
προτιμᾷ τὴ σιγουριά τῆς σταθερῆς

ρῆς πέτρινης σκάλας, με τὸ
αἰώνιο μεμψιμοῖρο ὕφος τοῦ
Ρωμοῦ:

—Γιὰ κύτταξε, φίλε μου, γιὰ κύτταξε! Τόσα έκατομμύρια ξοδευθήκανε γιὰ ν' άποκτήσου

Καὶ κουνᾷ μέ οἶκτο τὸ κεφάλι του.

Σ ΜΗΝΟΣ θιάσων ἐξώρμησε κα

Εν τῇ τῆς Κύπρου εὐθείᾳ μετὰ
τὴν ὑπογραφή τῆς συμφωνίας
καὶ ἄλλα σμῆνι ἐτοιμάζοντα

νά εξορμήσουν κατά την έρχο-
μένη καλοκαιρινή περίοδο. Κα-
τάκουσθηκε παλαιά και απόμαχη
θεατρική φαρμακόμελωση - έ-

πλήρει λειτουργία — νά λέν:
— Τους καυμένους τούς Κυ-
πρίους! Ἀκόμα δὲν τελειώσα-
νε τὰ βάσανά τους!

Η ΣΚΗΝΗ στην οδό Πανεπιστημίου — γυνία Κοραή. Κάτι συμβαίνει, έχει και έχει μαζεύει λίγες κόσμο, Όπως γίνεται, λοιπόν, συνήθως οι περαστικοί κοιταστέκονται και κυττούν προς το μέρος του συγκεντρωμένου κόσμου για να ελκινάσουν τί συμβαίνει.

— Τί εἶναι; Τί εἶναι; ρωτᾷ ὁ ἕνας.
— Τί τρέχει; ρωτᾷ ὁ ἄλλος.
— Τί ἐγίνε; ρωτᾷ κάποιος ἄλλος.

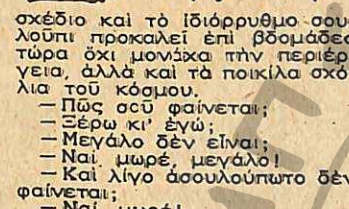
Κι' ένας φαρσέρ με ἀπάθεια.
— Τίποτε, βρέ αδερφέ! Εἶνα
ὁ Διγενῆς!

Κι' ο κόσμος αναστατώνεται
στο δευτερόλεπτο:

- 'Ο Διγενῆς!
- Καὶ λές (τίποτα)!
- Ποῦντος μωρέ!

Και άμέσως ένα κύμα κόσμου
τρέχει προς τα εκεί, ενώ ο
φαρσέρ χαμογελάει εύχαριστη-
μένος για την έξυπνάδα του.

✦
ΘΕΑΤΑΣ πολλούς εξακολουθε-
 να συγκεντρώνη τὸ μεγα-
 λοπρεπές, τεράστιο καὶ ὁμολο-
 γούμενος περίεργο συντηριθά-
 νι τῆς Ὁμοιοίας, τοῦ ὁποίου τὸ

— Ναι, μωρέ!
— Άλλά τὰ περισσότερα σκόλια
προκαλεί ἡ μία στήλη τοῦ νε-
ροῦ πὺν ἐξακολουθεῖται λοξή
καὶ πὺν σκηνιατίζει μία διαγών-
ιο καμπυλὴ τὴν μέση στίς ἀλ-
λες στήλες πὺν ἀναπηδοῦν ἀ-
πὸ τῆ γῆ καθέτως. Ἀκούστη-
κε, λοιπὸν, προχτές ἑνὸς ἀγα-
θοῦ χριστιανοῦ νὰ διατυπώσῃ
τὴν ἀπορία τοῦ πρὸς τοὺς ἀλ-
λους πειρώσαντος.

— Τέλος πάντων, όλα καλά
καὶ ἄγία, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ νερό
γιατὶ πῶδα ἔτσι λοῦξ;
Καὶ ἀπάντησε ὁ εὐφυής τις
περιττάως:
— Τὸ λοῦξὸν καὶ χάριν ἔχει
Γιὰ νὰ συμπληρώσῃ ἄλλος
πιο κακεντρεχής:
— Ἡ λοῦξα δὲν πάει στὰ βου-
νά!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Ἡ Μυλέν Ντεμονζό εἶναι μαζί με τὴν Μπριζίτ Μπαρντόν καὶ τὴν Πασκάλ Πετί ἕνα ἀπὸ τὰ πιάνα περιζήτητα ἀστέρα τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου. Ἡ Μυλέν ποὺ ἔχει ἐπωνομασθῇ ὡς «στὰρ» μετὰ τοῦ κουκλιώτικο προσώπακι, ἔχει υπογράψει συμβόλαια ποὺ τὴν δεσμεύουν συνεχῶς μέχρι τέλους τοῦ 1961.

—Κλαίς, είπε με λύπη η Μπέτυ. Πώς τη λέγαν, την κορούλα σου;

Ο μικρός άγγελος

Ο Τζώρτζ έφερε το χέρι του στα μάτια του. Νόμιζε πως όνειρευότανε... Ποιά ήταν αυτή η μικρούλα, που του είχε σώσει τη ζωή; Υστερα από λίγη ώρα, η Μπέτυ ξαναγύρισε κοντά του. —Αφού σ' άρεσουνε, σου τα χαρίζω, του είπε δίνοντάς του τ' αγριολούλουδα που είχε κόψει. Κάθε Πέμπτη που έρχομαι εδώ τέσα, αν θάρχεσαι και σύ, θα σου χαρίζω ένα ωραίο μπουκέτο. Έπειτα χαμήλωσε τη φωνή της και του έμπιστεύθηκε όλες τις πκέψεις της, όλα τα μυστικά της: —Ήταν πέντε χρονών. Κάθε Πέμπτη, έρχότανε στην όχθη του ποταμού, μαζί με τη γκουβερνάντα της, που είχε ένα σωρό «ξαδέρφους». Είχε έξοδο η γκουβερνάντα, την Πέμπτη, άλλ' έπαιρνε μαζί της στην έξοχη και τη μικρούλα. Τις άλλες μέρες, την πήγαινε στο δημόσιο κήπο, όπου έπαιζε με τα παιδιά. —Και σύ έρχεσαι εδώ για να παίξεις; ρώτησε το Τζώρτζ. —Εκείνος της χαίδεψε με συγκίνηση τα μαλλιά. —Είχα κι' εγώ μία μικρούλα, σαν έσένα... μωρουμίρισε. —Και τώρα δεν την έχεις πιά; —Ο Τζώρτζ έσκυψε το κεφάλι του, άμילητος, συντριμμένος. —Κλαίς; φώναξε η Μπέτυ. Πώς τη λέγανε, την κορούλα σου; —Ελίντα. —Πόσων χρονών ήταν; —Έξη. —Η μικρούλα δάγκασε το δαχτυλάκι της και βυθίστηκε σε σκέψεις. Φαινόταν πως δε μπορούσε να εξηγήσει κάτι... —Τί έκανες, άπορησε, την ώρα που ήρθα κοντά σου; —Μου φάνηκε πως έβλεπα την Έλιντα μου στο βυθό του ποταμού, της είπε ο Τζώρτζ. —Κι' ήθελες να πιάς να τη συναντήσεις; —Μά νομίζεις πως μπορώ να ζήσω δίχως αυτήν;... —Η Μπέτυ του άπλωσε το χεράκι της με καλωσύνη. —Πρέπει να γυρίσω τώρα, του είπε σοβαρά. Θάχουν άνησυχίες οι δικοί μου. Θα ξαναρθώ όμως εδώ την άλλη Πέμπτη... Ο Τζώρτζ την κύτταζε, που έφευγε. Κι' ένοιωσε πως ένα μεγάλο βάρος είχε σκηκωθεί από την καρδιά του. Αυτή η συνάντησή τον είχε κάνει άλλον άνθρωπο. Γύρισε στο σπίτι του κι' άφοσιώθηκε στη δουλειά του—για πρώτη φορά έπειτ' από τόσον καιρό. Την άλλη Πέμπτη, έτρεξε με λαχτάρα στην όχθη του ποταμού. Η Μπέτυ τον περίμενε, όπως του είχε υποσχεθεί. Τούδωσε το χέρι της και του ζήτησε να της μιλήσει για την Έλιντα του. Και κοιμάστηκε από τα χείλια του, όταν άρχισε να της διηγείται πως η Έλιντα ήταν όμορφη και καλή, πως είχε δόχρουςε μπρούκλες και πως την είχαν πάρει οι άγγελοι κοντά τους... —Απ' την ημέρα κείνη, χάρις στην τρυφερότητα της μικρούλας, ο Τζώρτζ άρχισε να βλέπει τη ζωή χωρίς άπαισιοδοξία και να την αγαπάει όλοένα περισσότερο... Υστερα, βλέποντας να κάνη κορούλα του τη Μπέτυ, στη θέση της Έλιντας του, ζήτησε να γνωρίσει τη χήρα μητέρα της. Μά αυτή είναι μία άλλη ιστορία...

A. KINCK

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Η μούσα

Έπιθυμῶν ἀπὸ τινος εὐρέως κι' ἀφειδῶς
νὰ συνδεθῶ μετ' εὐγενούς κι' ἀβροπεποῦς Διδός,
ἐξήλθον εἰς τὰς ἀγνιάς μετ' ὄψεως ἀνθοῦσης
πρὸς εὐρεῖαν ρομαντικῆς καὶ τρυφερῶδους Μούσης.
Καὶ μετὰ περιπλάνησιν τριῶν ὥρων σχεδὸν
ὁ Ἀπόλλων! συνήντησεν τὴν Μοῦσαν καθ' ὁδόν,
τὴν κόρην τὴν καλὴν ἁμῶν καὶ τὴν ἀδραν' Ἀθιδά,
ἐφ' ᾧ μεστὸς ἀπὸ χαρὰν καὶ πλέων εἰς ἐλπίδα,
ταχέως τὴν εἰμῶσον, ὑποκλιθεὶς ἀβρῶς
κι' ὡς γόνυ μελιστάλακτος καὶ φέρελπις γαμβρός:
—Ὡ κόρη! εἰπον εὐγενῶς, ὦ γλυκυτάτῃ Μοῦσα,
εἰμὶ ὁ Ἐρωτόκριτος κι' ὑμεῖς ἡ Ἀρετούσα!
Κι' ἐγὼ ἐκείνη συμπάθως κι' ἐγκύρως, μὰ τὸν Δία,
πρὸς ἐμαυτὸν προσέβλεπε καὶ μᾶλλον ἐμεῖδια,
ἐγὼ τὸ γόνυ ἐκλινὼν ὡς ἄλλος Ἀδὼν Κιχῶτης
κι' ὁρῶν μετὰ ἐξάρσεως τὸ θεῖον πρόσωπόν της:
—ὦ Ἐρωτὶ! ἀνέκραξεν. Κλειὼ καὶ Τερψιχόρη!
Ὡ Νηρηίδα τῶν δασῶν, ὦ τῶν ὀνειρῶν κόρη
εἰπέ μοι φράσιν τρυφερὰν κι' ἐρωτικῶς
(γλυκίαν
πρὸς ἐμαυτὸν τὸν γόνυ τὸν Παρατατι-
(νέαν!
Ὡ Ἀρετούσα, μίλησον μετ' ἐμὴν ἀδραν' σου
(γλώσσαν!
Κι' ὦ παῖδες εἰς τὴν προσταγὴν ἐμοῦ τὴν
(ἐνεστῶσαν
ἡ Μοῦσα, φεῦ! ἀνέκραξεν καὶ δὴ τυ-
(δαῖνι:
— Ρε φάπα, ποὺ χρειάζεσαι καὶ νᾶναι...
(σβουρικη!...

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ζούμε πάλι μέσ' τῆς ἀνοιξῆς τὰ κύρα
πὺν αἰῶνια τραγουδοῦν οἱ ποιηταὶ
καὶ μᾶς πνίγουνε τ' ἀρώματα—πλημμύρα
κι' ὅλοι νοιώθουμε παιδιὰ, σὰ φοιτηταί!
Φρέσκος-φρέσκος ὁ λουλουδίνος ὁ τάτης
πάλι στρώθηκε παντοῦ στὶς ἐξοχές
καὶ δεξιῶσι θά κἀν τῆς ἀγάπης
γὰ σκιρτήσῃ τὰ κορμιά καὶ τὶς ψυχές.
Νοιώθει ὁ γέροντας τὴν ἀνοιξὶν σὰν γόνυ
κι' ὁ «μπλαζέ» πὺν ὅλο περπάταγε σκυφτός
νοιώθει κάπως... σὰ νὰ εἶναι «τέντυ-μπόνς»
κι' ἀταξίες θέλει νᾶκανε κι' αὐτός!...
Φέρνει ἡ ἀνοιξὶ μέσ' τὶς καρδιές ἀντάρα
καὶ φλερτάρει μὴ «κυρία σοδαρά»,
κοιτοφορῶσταινο φοράει ἡ πενηντάρα
καὶ τὰ θέλητρα κουνάει τὰ πλάδαρά...
Ἀνοιξιάτικο ἀεράκι μετὰ τὰ φύλλα
παχνιδίει καὶ γι' ἀγάπης τραγουδεῖ
καὶ τὸ δέρμα μᾶς κεντὰ σὰν παιδί.
πὺν τὸ γέρο τονὲ κάνει σὰν παιδί.

Κάποιαν ἀνοιξὶ γεννήθηκε κι' ὁ ἔρωας
κάποιαν ἀνοιξὶ ἐφεῦρε τὰ φιλιὰ,
Μὰν ἔδρασε κι' ὁ πρῶτος καβαλλιέρος
με ὑπόκρονον γλυκόλαλα πουλιὰ.
Τέτοιες μέρες καίει τὸ αἷμα μέσ' τῇ φλέβα
καὶ δὲν ἔχω δισταγμὸ νὰ σὰς τὸ πῶ
πὺς τὴν ἀνοιξὶ ἐξαπάτησε τὴν Εὐα
καὶ ὁ ὄφις μετ' ὅν ἀνομο καρπὸ.
Οἱ κουνέντες μου ἂν σὰς φαίνονται ἀστείες
μᾶς τὸ λέγε σοβαρὲς στατιστικῆς
πὺς τὴν ἀνοιξὶ πληθαίνουν οἱ ἀπιστίες
καὶ οἱ σχέσεις οἱ «στενές» οἱ «φιλικές»...
Σελήνῳ φως! Δὲς κι' ἡ νύχτα εἶναι μέρα
ὁ καιρὸς εἶναι βελούδινος, γλυκύς,
κάθε πάγκος ἀριθμεῖ καὶ μιά... βεγγέρα
μῆς ἀγάπης αὐστηρὰ ρομαντικῆς,
κι' ἔγας πόλισμαν γυρίζει γιὰ φοβέρα
κι' εἶναι πάντως ἀρετὰ ἐπιεικῆς!...

Εἶναι ἀνοιξὶ! Κι' ὁ πόλισμαν τὸ νοιώθει
τοῦ τὸ λέγε τὰ λουλούδια, τὰ πουλιὰ,
ἐποχὴ πὺν ἀγοροζυμνησιν οἱ πόδοι
ἐποχὴ πὺν συγχωροῦνται τὰ φιλιὰ!
Μὰ ταυτότητες ποτὲ δὲν τοὺς γυρεῖ
καὶ ἀπλῶς «συστάσεις» κάνει αὐστηρά;
κι' ἰσως-ἰσως κατὰ βάθος γὰ ζήλευν
πὺν ἀνεγνώρωτος γυρίζει ὁ φουκαρᾶς...
Εἶναι ἀνοιξὶ! Κι' ἀπὸ τὸν πόδο καίμε.
Ὑλισμός! Πολλὸν πεζὸς ρεαλισμός!...
(Μὰ κρυφὰ σὰς βεβαῶ ἀναρωτιέμαι
ἂν ὑπῆρχε καὶ ποτὲ ρομαντισμός!...)

Εἰσηγητὴς
Μα. Γαλῆα
Σοφιστὴς Γ.

ΔΡΑΜΑ ΚΑΡΔΙΑΣ
Π' τὴν ἐποχὴ πὺν ὁ Τζώρτζ ἔχασε τὴν κορούλα του, ἡ ζωὴ τοῦ φαίνόταν ἀνυπόφορη. Στὸ δρόμο, περπατοῦσε σὰν χαμμένος. Στὸ σπίτι του καθότανε βουδός μπροστὰ στὸ γραφεῖο του, χωρὶς νάχη ὄρεξι νὰ δουλέψῃ.
Ἐβλεπε παντοῦ νεκρικοὺς σταυρούς... μιά ἀτελείωτη σειρά ἀπὸ σταυροὺς νεκροταφείου, μετ' ὄνομα τῆς ἀγαπημένης του μικρούλας. Παντοῦ ἐπίσης, σ' ὅλα τὰ μέρη, σ' ὅλες τὶς γωνιές τοῦ σπιτιοῦ, ἡ φαντασία του τὸν ἔκανε νὰ νοιώθῃ τὴν παρουσία της, ν' ἀκούῃ τὴ φωνὴ της, τὸ γέλιο της, ὅπως τὸν καιρὸ πὺν ζοῦσε ἐκείνη...
Τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ σκεφθῇ πὺς εἶχε πεθάνει ἡ Έλιντα του! Τὴν ἔβλεπε νὰ κάθεται ἀντίκρυ του, στὸ γραφεῖο του, τ' ἀτελείωτα ἀπογέματα τοῦ χειμῶνα, νὰ τοῦ χαμογελάῃ ὅταν τὴν κύτταζε, νὰ προσπαθῇ νὰ μὴ τὸν ἐνοχλήσῃ, νὰ μὴ τὸν κουράσῃ.
Ήταν πάντα ἡ χαρὰ του, ἡ μικρὴ του κορούλα. Ἡ παρουσία της τοῦδινε τὴ δύναμι, νὰ ἐργασθῇ περισσότερο νὰ δημιουργήσῃ. Ήταν ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς του, ἡ παρηγοριά του, ἀπὸ τότε πὺν εἶχε πεθάνει πρόωρα ἡ γυναῖκα του.
Τώρα πὺν τὴν εἶχε χάσει, ἦταν διαρκῶς λυπημένος—καὶ στὸ δρόμο καὶ στὸ σπίτι του. Ἀναζητοῦσε πάντα τὴ μοναξιά. Τοῦ ἄρεσε νὰ πηγαίνῃ στὰ μέρη πὺν εἶχε πᾶει μαζί της, καὶ νὰ ξαναζῇ μετ' ἡ φαντασία του τὶς ὁμορφες στιγμὲς τους...
Μιά μέρα, τὰ βήματά του τὸν φέρανε μακριὰ, στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Ήταν ἕνα δροσερὸ ἀνοιξιάτικο πρωῒν.
Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶχε μιά ἡρεμὴ γλῶσσα.
Ἀντικρύζοντας ὅμως τὴν πρώτη μαργαρίτα, ὁ Τζώρτζ ἔνοιωσε πάλι νὰ πονᾷ ἡ καρδιά του.
Θυμήθηκε πὺς ἡ Έλιντα του εὐχαριστιόταν ἰδιαίτερας νὰ μαζεύῃ ἀγριολούλουδα, νὰ γκουβερνιάζῃ χαρούμενα μαζί του καὶ νὰ τοῦ ζητᾷ νὰ τὴ βοηθῇ γιὰ νὰ φτιάσῃ ἕνα πολὺ ὁμορφο μπουκέτο...
Τὰ μάτια του θόλωσαν ἀπ' τὰ δάκρυα. Ἐνοιωσε μιά σκοτοδίνη... Καὶ βάπτεψε μέσα στὰ νερά τοῦ ποταμοῦ, ὅταν ξαφνικὰ μιά παιδικὴ φωνὴ ἀκούστηκε, μέσ' στὴν πένθιμη σιωπὴ πὺν ἀπλωνότανε γύρω:
—Κύριε, ντυμένος θὰ κάνετε μπάνιο;... Ὁχι, πρέπει νὰ γδυθῇτε. Κι' ἐγὼ, ὅταν κάνω μπάνιο, γδύνομαι πάντα... Μὰ δε φοβάσαστε τὸ νερό; Ἐμένα με πιάει μεγάλος φόβος...
Ὁ Τζώρτζ ἔνοιωσε δυὸ χεράκια νὰ τὸν τραβᾶνε ἀπ' τὰ σακιάκι, προσπαθώντας νὰ τὸν συγκρατήσουνε στὴν ὄχθη.
Κατάχλωμος, μ' ἕνα μελαγχολικὸ χαμόγελο, στράφηκε καὶ κύτταξε αὐτὴ τὴ μικρούλα.
—Πὺς σε λένε; τὴ ρώτησε.
—Μπετίνα. Ὁ παππούς ὅμως με λέει Τίνα, ἡ νουνὰ με φωνάζει Ἐττα, ἡ μαμὰ Τίτνα κι' ἡ κυρία Εὐα, ἡ γκουβερνάντα μου, με λέει Μπέτυ...
—Κι' ὁ μπαμπάς σου;
—Δὲν ἔχω μπαμπά. Τὸν πήρε ὁ Θεοὺλης.
Ὑστερα, μετ' ὅλην οἰκειότητα πὺν πιάσανε κουνέντα τὰ παιδιά, ἡ μικρούλα πρόσθεσε:
—Σ' ἀρέσουνε οἱ μαργαρίτες; Κάθισε σ' αὐτὸ τὸ παγκάκι καὶ περίμενε νὰ σοῦ μαζέψω τὶς πιὸ ὁμορφες...

Η Βιρτζίνια Μάκ Κίννα στο σπίτι της.

έχει και άλλες πολλές υποχρεώσεις, που της επιτρέπουν το γύρισμα μόνο 2-3 ταινιών τον χρόνο.

Γεννήθηκε στο Λονδίνο στις 7 Ιουνίου του 1931 και μεγάλωσε στην πόλη Σάσεξ της Σκωτίας. Είναι μοναχοκόρη του επιχειρηματία Τέρενς Μάκ Κίννα και της διάσημης στην εποχή της πιανίστας Άνν ντε Λύς.

Η είσοδος της Άγγλιας στο δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο το 1940 βρήκε τη Βιρτζίνια στο Σάσεξ σε ηλικία 9 ετών. Τότε η μητέρα της, για να αποφύγει τις στερήσεις και τους κινδύνους του πολέμου, την πήρε και έφυγαν για τη Νότιο Αφρική. Εκεί έμειναν 4 χρόνια. Στο διάστημα αυτό η μικρή είχε την ευκαιρία να σπουδάσει σε διάφορα σχολεία και επί πλέον να παρακολουθήσει ως ακροατρία μαθήματα δραματικής τέχνης.

Το 1945, όταν ο πόλεμος τελείωσε, η Βιρτζίνια με τη μητέρα της ξαναγύρισαν στο Λονδίνο. Άμέσως τότε ζήτησε και έγινε δεκτή σε μία γνωστή δραματική σχολή της αγγλικής πρωτεύουσας, από την οποία απεφοίτησε το 1948. Ένα χρόνο αργότερα ως τακτικό μέλος του θιάσου «Γουέστ Εντ» του Λονδίνου, έκανε την πρώτη επαγγελματική εμφάνισή της στο θέατρο. Η επιτυχία της στάθηκε μεγάλη και η υποδοχή των κριτικών πολύ ευνοϊκή.

Αυτό της έδωσε θάρρος να συνεχίσει με μεγαλύτερο ενθουσιασμό. Στο διάστημα αυτό την κάλεσε και η τηλεόραση. Έμεινε σ' αυτήν ένα δώδεκαχρονο χρόνο και κατά την περίοδο 1950-1951 ξαναγύρισε στο θέατρο με μεγαλύτερες αξιώσεις.

Στον αγγλικό κινηματογράφο εμφανίστηκε για πρώτη φορά το 1952 με το ναυτικό φιλμ «Πικρή θάλασσα». Κι' εδώ η επιτυχία της στάθηκε σημαντική, γεγονός που είχε ως

Μία από τις μεγάλες ελπίδες του αγγλικού κινηματογράφου

BIRTZINIA

Μάκ Κίννα

Α Ν εξαιρετική κανείς τη Ντιάνα Ντόρς, που κι' αυτή σήμερα έχει χάσει μεγάλο μέρος απ' τη παλιά δημοτικότητά της, ο αγγλικός κινηματογράφος δεν διαθέτει αυτή τη στιγμή ούτε «ατομικές βόμβες», ούτε «εκρηκτικές καλινές». Έχει, όμως, πολλές άλλες σιπ, νέες κατά το πλείστον, που είναι άριστες καλλιτέχνιδες, που εργάζονται εύσυνεστα, που φάνουν ζωή τελείως άδωρη και πού γνωρίζουν επιτυχίες στην οθόνη.

Μία απ' αυτές είναι και η συμπαθέστατη Βιρτζίνια Μάκ Κίννα, που χωρίς να διαθέτει προσόντα (φλογεροῦ περασμού) κατώρθωσε με την τέχνη της και μόνο να αναδειχθεί και να γίνει ένα από τα καλά στελέχη του σημερινού αγγλικού κινηματογράφου.

Στην αγγλική οθόνη εμφανίζεται τακτικά από το 1954, αλλά στο αμερικανικό και το ευρωπαϊκό κοινό παρουσιάστηκε για πρώτη φορά το 1956 με το πολεμικό φιλμ «Τα συρματοπλέγματα σπάζουν». Η ταινία αυτή γνώρισε τόσο μεγάλη επιτυχία παντού, ώστε όταν ο Άμερικανός σκηνοθέτης Σίδνεϋ Οράνκλιν απεφάσισε να «γυρίσει» στα αγγλικά στούντιο την αμερικανική ταινία «Ο μεγάλος έρωτας της μίς Μάρρετ», με πρωταγωνίστρια τη Τζέννιφερ Τζώνς, έναν από τους σπουδαιότερους γυναικείους ρόλους τόν έδωσε στη Βιρτζίνια Μάκ Κίννα.

Όταν τελείωσε το γύρισμα του φιλμ και προεβλήθη παντού, το αγγλικό κοινό δοκίμασε διπλή έκπληξη: Από τη μία πλευρά είδε μια Μάκ Κίννα μεταμορφωμένη σε στή με πολλές αξιώσεις και από την άλλη γνώρισε μια κοπέλλα έξυπνη, που είχε συνδυάσει τ'... τερπνόν μετά του ωφελίμου. Κατά τη διάρκεια τού γυρίσματος του φιλμ, δηλαδή, η Βιρτζίνια και ο Μπιλ Τρέϊμπερ είχαν ερωτευτεί παράφορα ο ένας τον άλλον και είχαν αποφασίσει να παντρευτούν γρήγορα! Πράγματι, με το γύρισμα της τελευταίας σκηνής της ταινίας έγινε και ο γάμος τους μέσα στα στούντιο με παρόντοφ τη Τζέννιφερ Τζώνς και προσκεκλημένους όλους τους συναδέλφους τους.

Από τότε το καινούργιο αυτό καλλιτεχνικό ζευγάρι ζή μια ήρεμη και ευτυχισμένη ζωή. Ύστερα από ενός μηνός απουσία από το στούντιο για το απαραίτητο ταξίδι του μελιτος, οι δυο σύζυγοι ξαναγύρισαν σ' αυτά, αλλά δεν έπαψαν μαζί σε άλλη ταινία. Η Βιρτζίνια πρωταγωνίστησε σε δυο άλλες δραματικές ταινίες και έπειτα έπαιξε στο επίσης κατασκοπευτικό φιλμ «Η μυστική πράκτωρ και η Γκεορτία». 'Αλλά η επιτυχία και των δυο συζύγων να παίξουν πάλι μαζί ήταν κοινή και μεγάλη. 'Ετσι ο σκηνοθέτης Ρούντολφ Κάρτιερ τους έδωσε την ευκαιρία να ομιλούν για δεύτερη φορά με το γύρισμα του φιλμ «Ένα καλοκαίρι γεμάτο έρωτα», που είναι ένα παθητικό δράμα και γυρίστηκε ανάμεσα στα ωραιότερα τοπία της Ουαλλίας και της Σκωτίας.

Είναι πολύ πρωτότυπο και συγκινητικό μαζί, λέει συχνά η Βιρτζίνια, να έρμινεψι μια ήθοποιος παθητικές ερωτικές σκηνές με τον άνδρα που αγαπάει και που έχει διαρκώς στο πλευρό της ως σύζυγο! Οι ήθοιοι του Χόλλυγουντ αποφεύγουν τέτοιες...καλλιτεχνικές συνεργασίες, γιατί πιστεύουν ότι το κοινό του κινηματογράφου θέλει να παρακολουθή ερωτικές σκηνές στην οθόνη αλλά όχι μεταξύ συζύγων ήθοποιων. Ούτε εγώ, ούτε ο αγαπημένος μου Μπιλ έχουμε αυτή τη γνώμη. Γι' αυτό και θα είμαστε πάντα πρόθυμοι να φωνάζουμε ερωτευμένοι και στην οθόνη, αφού είμαστε και στη ζωή...

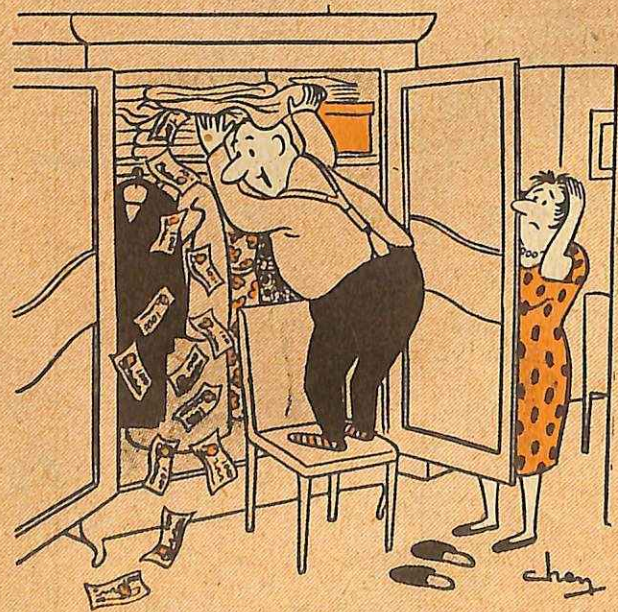
Έπειτα από το φιλμ αυτό η Βιρτζίνια πρωταγωνίστησε σε δυο ακόμη χωρίς τον άνδρα της και τώρα βρίσκεται με άδεια στο σπίτι της, σ' ένα προάστιο του Λονδίνου, όπου έχει την ευκαιρία να φροντίσει για το ναυτοκομείο της και για τον παραμελημένο Μπιλ, όπως λέει η ίδια γελώντας. 'Ηδη στα στούντιο του κινηματογραφικού οργανισμού Ράνκ, του οποίου η Βιρτζίνια αποτελεί επίλεκτο στελεχος, έχει αρχίσει η προεργασία για δυο νέες ταινίες με πρωταγωνίστρια μόνο την ίδια. Το καλλιτεχνικό άστρο της είναι τόσο σταθεροποιημένο στο στερέωμα των άστερων του αγγλικού κινηματογράφου ώστε αν ήθελε η ίδια θα μπορούσε να γυρίσει 5-6 ταινίες κάθε χρόνο. 'Αλλά η Βιρτζίνια

συνέπεια να πάρει πολλές προτάσεις για το γύρισμα νέων ταινιών. 'Αλλά η Βιρτζίνια είχε ήδη αναλάβει υποχρεώσεις στο θέατρο και στην τηλεόραση και γι' αυτό προτίμησε τη μέση λύση: θα γυρίσει ταινίες κάθε φορά που θα έμενε ελεύθερη από τις πρώτες υποχρεώσεις της.

Την τακτική αυτή την ακολούθησε μέχρι το 1955. 'Από τότε αφωσιώθηκε αποκλειστικά στην έβδομη τέχνη. Με τις 15 και πλέον ταινίες, στις οποίες έχει πάρει μέρος μέχρι σήμερα, απέκτησε εκείνο που επιθυμούσε: Όνομα γνωστό, οικονομική ανεξαρτησία, και φήμη αξιοσημείωτη στην πατρίδα της.

Ψηλή, λεπτή, χαριτωμένη, με γαλανά μάτια και ξανθά μαλλιά, η Βιρτζίνια Μάκ Κίννα είναι σήμερα μια απ' τις «οίγυρες ελπίδες» του αγγλικού κινηματογράφου.

ΤΖΩΝ ΚΟΥΑΪΤ

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

— Τρέξε, γυναίκα... Βρήκα ένα θαυμάσιο θησαυρό!...

Αθηναϊκό αισθηματικό και δραματικό μυθιστόρημα υπό Χρ. Κ. Χαιροπούλου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο μικρός Λάμπρος κινδύνευε τώρα να χάσει το πόδι του, γιατί η πληγή είχε διαπυκνώσει και δεν έκλεινε. Μπροστά στο ενδεχόμενο του ακρωτηριασμού, ο Νότης αποφάσισε άμεσα να πάει το γυίο του στην Εύρωπη κι' άρχισε να φροντίζει για τα διαβατήρια. Ήταν πια πλούσιος, με δικές του φύτευες στη Χρυσή Άκτι. Έκείνες τις ημέρες ακριβώς, ο γιατρός Μακρίδης ζήτησε από την Έλλη να τις μιλήσει ιδιαιτέρως στο γραφείο του...

18ον — Στην καρδιά σας! Μη λέτε μεγάλα λόγια... Στην καρδιά σας δε χωράει κανένας άλλος...

— Χωράτε κι' εσείς! Έχετε τη θέση σας εκεί μέσα, δικαιωματικά, σαν ευγενικός άνθρωπος, που παλεύετε για να σώσετε το παιδί μου, που λατρεύω...

— Τι ευγενικό αίσθημα ή ευγνωμοσύνη!... Μην το κοιροεύετε... Είναι πραγματικά ευγενικό και μεγάλο... ανάλογο με τον έρωτα, που τόσο επίμονα θαυμάζετε... και λατράρετε... Η ευγνωμοσύνη μου με κάνει να πονάω πραγματικά, που θα σας χάσω... Και κάτι σαν τύφι βραίνει την καρδιά μου: Βρίσκω τον εαυτό μου λίγο υπόλογο για τη δυστυχία σας...

— Δεν κάνετε τίποτα για να την προκαλέσετε... Μπορείτε να ησυχάσετε...

— Κι' όμως, δε θα ησυχάσω! Πάντα θα συλλογίζομαι, ότι ένας τόσο ευγενικός άνθρωπος, που βρέθηκε μπροστά μου, όταν δεν είχα κανένα άλλον, και μου χάρισε τόσο ολοκληρωτικά την αποτελεσματική βοήθειά του, έγινε δυστυχισμένος εξ αιτίας μου...

— Αφήστε αυτές τις παθολογικές ευσυνήθειες, που δεν εκφράζονται παρά μόνο με λόγια...

— Βλέπω, ότι εξακολουθείτε να μου κρατάτε κακία, χωρίς να το αξίζω... του ψιθύρισε λυπημένη.

— Έσκυψε το κεφάλι της κι' έκανε να βγεί από το δωμάτιο. Ο Μακρίδης όμως την κράτησε από το χέρι:

— Μη φεύγετε... την ικέτησε. Μείνετε ακόμα λίγο...

— Για ν' ακούσω κι' άλλα πικρά λόγια από τα χείλια σας;...

— Όχι... Όχι... Δε θα σας πω τίποτα πια... Είμαι ένας τρελλός, ένας ανόητος... Σας λατρεύω όμως με τόσο πάθος!

— Δεν πρέπει να μου το λέτε... κι' εγώ δεν επιτρέπεται να το ακούω...

— Έχετε δικίο... Είσαστε τόσο αγνή, τόσο κραυγαλέη!... Καμιά σκιά δεν πέφτει πάνω σας... Πιστέψτε με όμως, ότι κι' αυτό που μου έμπνευσате, είναι μεγάλο και άγιο... Δεν επιτρέπω στον ελκεϊνό εαυτό μου την πιο μικρή σκέψη, που θα μπορούσε να σας λησίσσει!... Είσαστε και μένεις για μένα μια περήφανη...! απρόσιτη μεγαλειότης του αισθηματος!

— Σας ευχαριστώ γι' αυτό που λέτε... του αποκρίθηκε ταραγμένη...

— Η ταραχή του είχε μεταδοθή και σ' αυτήν...

Της έπιασε και τα δυο χέρια και τα πλησίασε με ερωτική ευλάβεια στα χείλια του... Έκλεινε δεν τα τραβήξε...

— Άντιο, Έλλη... της ψιθύρισε. Παίρνω μαζί μου την εικόνα σας και την καρδιά μου γεμάτη από σας!

— Έκει που πάτε, θα ξεχάσετε... του είπε. Ή απόστασι, ο καιρός, θα σας φέρουνε την ποδητή λησμονιά...

— Δε θέλω να ξεχάσω! της πέταξε άγρια. Η μοναδική ελπίδα εκεί μακριά είναι η θύμησή σας... Τί θα με συντροφέη αν λείπει κι' αυτή!...

Βαθεία ανάσπασμένη από τα λόγια του, που κλείνανε τόσο αυθόρμητη ειλκρίνεια, τον κούταζε δακρυμένη:

— Άντιο... του μουρμούρισε. Τον πλησίασε πιο πολύ και του πρόσθεσε πιο σιγά:

— Πιστέψτε με: λυπάμαι που δε μπορώ να ανταποδώσω το αίσθημά σας... Γιατί το

νοιώθω μεγάλο κι' ευγενικό... Συγχωρέστε με γι' αυτό, και μη μου κρατάτε κακία...

Την άγκάλιασε με πάθος:

— Κακία... Τί λές, Έλλη... της είπε, με τα χείλια του πολύ κοντά στα δικά της. Έγώ σε λατρεύω!... Και δε θα πάω ποτέ να σε λατρεύω...

Επιτήδεα γλύστρησε από την άγκαλιά του κι' έτρεξε προς την πόρτα...

Πρίν βγί, γύρισε και τον κούταζε, και του έστειλε με το χέρι έναν αποχαριτωμένο, μαζί μ' ένα τρυφερό χαμόγελο της...

Και βγήκε...

Μ'.

Οι διατυπώσεις για το ταξίδι τακτοποιήθηκαν γρήγορα από το Νότη. Τα διαβατήρια βγήκαν το συλλάγιο κανονίστηκε, κλειστήκανε τα εισιτήρια με το αεροπλάνο.

Κι' ένα πρωί, φύγανε οι τρεις τους για το Παρίσι. Ο μικρός Λάμπρος μεταφέρθηκε με ένα φορείο στο αεροδρόμιο και τοποθετήθηκε αναπαυτικά πάνω σε μια θέση κοντά στο παρόντο. Δίπλα του έκασε η Έλλη. Μπροστά του ο Νότης. Ο Καρτσινός, δακρυμένος, τους αποχαιρέτοσε από την πλατφόρμα του αεροδρομίου. Κουνούσε το κεράκι του ο μικρός Λάμπρος και τον αποχαιρέτοσε... Ύστερα, οι τέσσερις ήλθες μουγκρίσανε, και το μετάλλιο πουλι μετακινήθηκε άργα, έκανε μια στροφή και ξεκόλλησε από το έδαφος για να ανεβή στους αιθέρες...

Το ταξίδι ήταν άνετο και χωρίς περιπέτειες. Ο καιρός καλός, δε δημιούργησε καμιά δυσάρεστη έκπληξη στους επιβάτες. Για το μικρό Λάμπρο, ιδίως, ήταν μια χαρούμενη σειρά από διαδοχές εντυπώσεων, που δεν τόν άφηναν ούτε στιγμή να πληθύνει... Τον διασκεδάζα τόσο να πετάει στα ύψη, σαν πουλί!

Όταν φτάσανε στο Παρίσι, φιλόδοξε. Το αεροδρόμιο του 'Ορλύ γιάλαζε φορεοσπλημένο. Ο μικρός Λάμπρος είχε κοιμηθή. Ξύπνησε όταν τον κατεβάζανε από το αεροπλάνο.

— Μαμά! φώναξε τρομαγμένος.

— Έδώ είμαι, μωρό μου... τον καθησύχασε η Έλλη. Κι' ο μπαμπάς εδώ είναι...

Γύρισε και χαμογέλασε και στο Νότη ο μικρός πληγμένος, και ξανάκλεισε τα μάτια του, εξασφαλισμένος...

Στο νοσοκομείο του έδωσαν ένα όμορφο μικρό δωμάτιο. Και οι γονείς του πήγαν σ' ένα κοντινό ξενοδοχείο.

— Νομίζω, ότι κάνουμε τώρα το ταξίδι 'Από το ερχόμενο Πασχαλινό τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» αρχίζει το πιο συγκινητικό, το πιο τρυφερό και το πιο πονεμένο αθηναϊκό μυθιστόρημα της έκλεκτης συνεργασίας μας Κ.

ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ — ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

ΑΤΕΛΕΙΩΤΗ ΘΥΣΙΑ

Μία όμορφη κοπέλλα, για να σώσει τον αγαπημένο της από την άτιμωσι και τη φυλακή, θυσιάζει την ανόνητά της και προσπαθεί κατόπιν να κούνη απ' ολους το ακούσιο σφάλμα της. Προδίδει όμως τυχαία και τότε ακριβώς, ενώ περιμένει την κατανοήσι και τη συμπόνια, συναντάει τη σκληρότητα και την πιο άπονη αυστηρότητα. Κι' έτσι — ως την ημέρα που θα γίνει το μεγάλο θαύμα — για τη δυστυχή κοπέλλα, που είναι τώρα μητέρα, αρχίζει μια ζωή γεμάτη δυστυχία, πόνο και ντροπή — μια ατέλειωτη θυσία!

του γάμου μας!... ψιθύρισε η Έλλη μέσα στο ταξί, γροντονας το κεφάλι της στον ώμο του άντρα της...

— Λιγάκι απογοητωμένα, δε βρίσκεις;... έκανε ο Νότης.

— Κάλλιο άργα, παρά ποτέ...

Μ' όλο που η αγωνία της για το παιδί της έμενε πάντα δραματικά ίδια, μια ευτυχία γλυκεία πλημμύριζε όλο τον οργανισμό της! Ένοιωθε πως ήταν εξασφαλισμένη στο πλευρό του λατρευτού άντρα, που γυρίζει από το παρελθόν, για να της χάριση τη ζεστή ερωτική προστασία του... Τώρα, ήταν σίγουρη, ότι ο Λάμπρος θα γινότανε καλά! Κι' όλα θα πηγαίνανε καλά στη ζωή τους...

Η κατάσταση του μικρού πληγμένου, τις πρώτες μέρες, έμεινε στάσιμη. Ύστερα όμως, σιγά-σιγά, άρχισε να καλύτερη. Τα επιστημονικά μέσα ήταν στο θαυμάσιο αυτό νοσοκομείο τέλεια και αντιμετώπιζαν αποτελεσματικά και τις πιο δύσκολες περιπτώσεις...

Κι' έτσι, ο μικρός Λάμπρος πήγε σιγά, μα σταθερά στην καλύτερη. Βεβαίωσε ο καθηγητής που τον κουράριζε τους γονείς της, ότι κίνδυνος πια για το πληγμένο παδράκι δεν υπήρχε και ότι η τέλεια γιατροεία ήτανε πια ζητημα χρόνου.

Ξενοιαστοί, εξαφωμένοι, η Έλλη κι' ο Νότης, αφού φεύγανε από το προσκέφαλο του παιδιού τους, τριγυρίζανε στο όμορφο Παρίσι, στα θεατρά, στους κινηματογράφους, στις «μποντ ντε νουί»... Ζούσανε σαν ερωτευμένο ευγάρ, που βρέθηκε μέσα σε μια μεγάλη πρωτεύουσα για να γλεντήσει... Τώρα που είχε λείψει η αγωνία για το Λάμπρο, τίποτα δεν τους σκίαζε την ευτυχία... Ένας ήλιος δακρυσός έλαμπε πάνω στο στερέωμα της ζωής τους!

Η Έλλη ιδίως είχε γίνει σαν κοριτσάκι! Τραγουδούσε, γέλαγε, φίλαγε για ψάλλου πήδημα το Νότη... Τα χρώματα της αισιοδοσίας είχαν γυρίσει στα μάγουλά της κι' η αισιοδοξία είχε σταθεροποιηθή μέσα της: Τώρα δε φοβότανε για το μέλλον! Είχε τον άντρα της, το παιδί της...

Ένα μήνα βάσταζε η διαμονή τους στο Παρίσι.

Και, μια μέρα, ο καθηγητής τους δήλωσε, ότι ο Λάμπρος ήταν εντελώς καλά! Σηκωνότανε τώρα από το κρεβάτι, έκανε αρκετά βήματα στο δωμάτιο, μερικές φορές, μάλιστα, τον είχαν πάρει με αυτόκινητο ως τον κήπο του Λουξεμβούργου, με τη λιακάδα.

Τώρα πια μπορούσαν να φύγουνε. — Η θεραπεία, από δω κι' εμπρός, θα συνεχιστεί από σας... τους είπε ο καθηγητής. Το πόδι του μικρού είναι καλά: πρέπει όμως να γίνουνε ακόμα μερικά μασάζ, διαθερμίες: πρέπει, ιδίως, να ακολουθήση πιά κούρα σ' ένα ηλιόλουστο υπεϊνό μέρος... να, σε κάποια πολι της μεσημβρινής Γαλλίας... Έκει, ο ήλιος, η θάλασσα, ο καθαρός αέρας, θα συμπληρώσουν τη γιατροεία...

Κι' έτσι, η Έλλη, ο Νότης κι' ο Λάμπρος φύγανε για τις Κάννες. Μείνανε σε μια πανσιόν οικογενειακή ψυχρή σ' ένα μεγάλο, πρόσφατο δωμάτιο, με θέα προς τη θάλασσα, που απλωνότανε καταγάλανη, χρυσωμένη από τα λείπια του ήλιου, μπροστά στα γοητευμένα μάτια τους... Μία ευγενική γκυδεονάτα ανάλαβε το μικρό Λάμπρο, τον πήγαινε περίπατο, του μάθαινε γαλλικά...

Κι' έτσι, η Έλλη κι' ο Νότης βρίσκανε καιρό να πλανιούνται στις γοητευτικές ερμιές...

Μαυ σκέφεται σαν ψεγά!... μουρμούριζε εκείνη, γροντονας το κεφάλι της στον ώμο του. Αργύρη τόσο η ζωή να μας χάριση την ευτυχία!

— Αργύρη, αλλά, επί τέλους, μάς τη χάρισε...

Καμιά φορά όμως, η σκέψη τους ξεπεφτε σε απαραιτήτες πεζοτητες:

— Πολλά λεφτά σπαταλάμε... του είπε εκείνη μια μέρα.

— Μην ανησυχείς... της αποκρίθηκε. Ο Γουλιέλμος μου έοιλε λεφτά και θα μου στεί-

13

— Μην τὸ περιμένῃς, παιδί μου

16 Ἀριθμός (ὀπτικῶς). — Στὴν
Ἑλλάδα τὸ φοροῦν... μετα-
φορικῶς. — Ἀγώνισμα.
17 Ἔνας τέτοιος νόμος προ-
καλεῖ μεγάλες ἀντιδράσεις.
Π. Β. ΧΡΙΣΤΑΡΑΣ
Ἡ λύσις τοῦ 741
στὴ σελ. 62

☆☆
Μὴ μακάριον γάρ σε

που έκανε, σίγουρα, τὸν πρῶην σύ-
ζυγό της νὰ μετανοιῶση πικρά γιὰ
τὴ φάρσα του!

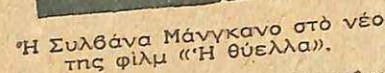
Συγκινητικές ιστορίες ανθρώπων, που, ενώ ξεκινάουν με προβλέσιμα πρωταγωνιστά, καταλήγουν θλιβερά κομμάσι της ζωής... Ενώ φιλοδοξούν να γραφούν επείγουσα νηματα ενδιαφέροντα μέσα στο δίχτυ του πόνου και της κέρας, κατακλύζονται να περιοριστούν αναγκαστικά στο περιθώριο των σελίδων... Και εκεί στο περιθώριο βρίσκονται βουδω δράματα με τους άγνωστους θεατρίνους της αφάνειας, που φωτίζονται παρανοημένοι, γιατί δεν κατάφεραν να παίξουν κάποιο ανιμαντικό ρόλο στο πολυπρόσωπο έργο της ζωής μαζί με τους υπερήφανους πρωταγωνιστές, αλλά χόθηκαν μέσα στο μελαγχολικό πλήθος της ανωνυμίας.

Όσο υπάρχουν ακόμα χαραφιά στην Εκκλησία και τα εικονομάχια είναι φθιμένα, γ' απαλλοτριωθούν από το κράτος μεγάλα τεράγωνα, στα οποία να φωτισθούν δέντρα αιθαίλα, πού δ' έχουν ούτε μεγάλη περιποίηση, ούτε πολυεξόδη συντήρησι. Έτσι, μετά μία γενιά, θα έχουν διμυρομένη διάφορα πάρκα μέσα στην καινούργια πόλι που θα της δίνουν ζωή στην καινούργια. Το μόνο κακό είναι πού οι σκελετοί τους 'Αθηναίοι δεν έχουν σήμερα ψηφο. Και κανένας δεν πρόκειται να συγκινήσει από τις εβλύσεις των ανθρώπων που θα ψηφίσουν μετά τριάντα ή σαράντα χρόνια.

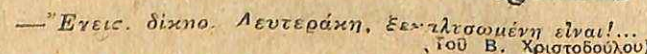
ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

★ Μαζί με το σύζυγό της από τις μέρες στο Χόλλυγουντ και η Τζέινα Λοουπρίτζινα, η πρώτη της ποτα θα γυρίσει εκεί το πρώτο της αμερικανικό φιλμ.

★ Το φιλμ «Θέλω να ζήσω» που ξεσφάλισε στη Σούζαν Χάιν-

τεχνη της Τζας Τζέρρυ Μάλλιγκο.
 ★ Η Ντίαν Ντόρες
 ρευρέθηκε στο Λονδίνο στο άνοιγμα
 της διαθήκης του αυγού της Ντί-
 νις Χάμιλτον, που πέρασε τον πε-
 ρσμένο Γανουάριο. Όλοκληρη η πε-
 ριοχή του ανέχεται σε 838
 ρες (χάρτινες φουκάι, τις οποί-

A cartoon illustration of a man with a large nose, wearing a yellow suit, a white shirt, a dark tie, and a blue fedora. He is looking out over a cityscape with a large building in the foreground and a hilly landscape in the background. The style is reminiscent of mid-20th-century comic book art.

Ἡ Σαμπίνε Σέσσελμαν

τὸ ἔργο αὐτὸ σ' ἕνα ἀμερικανικὸ θέατρο. Τὸ θέαμα θὰ εἶναι πρωτοφανὲς καὶ οἱ θεαταῖς, γιὰ νὰ δούν τὸ ἔργο ὁλοκλήρ, θὰ πηγαίνουν στὸ θέατρο διὸ συνεχόμενα ἐξόδια.

★ Στὸ φίλμ, ποὺ γυρίσει τώρα, ὁ Κάρυ Γκράντ ἐξασφάλισε νὰ παίξει μικρὸ ρόλο στὸν ἀγαπημένον του καριέρη Ραίη Όστιν, ποὺ ἀντικαθιστᾷ πάντα νὰ παίξει στὸν κινηματογράφο. "Υπογράψ' αὐτὸ δ' ὡς, ἡ μαγιστέρα τῆς ΓΞΕΝ. Μάνφιλντ καὶ ὁ κηπουρὸς τῶν Μπίλινγκ Χρόμπιτ, ἀπέληξαν τ' ἀρετικὰ τοὺς πῶς θὰ τὰ ἐγκαταλείψουν, ἀν δὲν τοὺς ἐοφθήσονται νὰ ἐμφανιστοῦν μπροστὰ στὸ φακό.

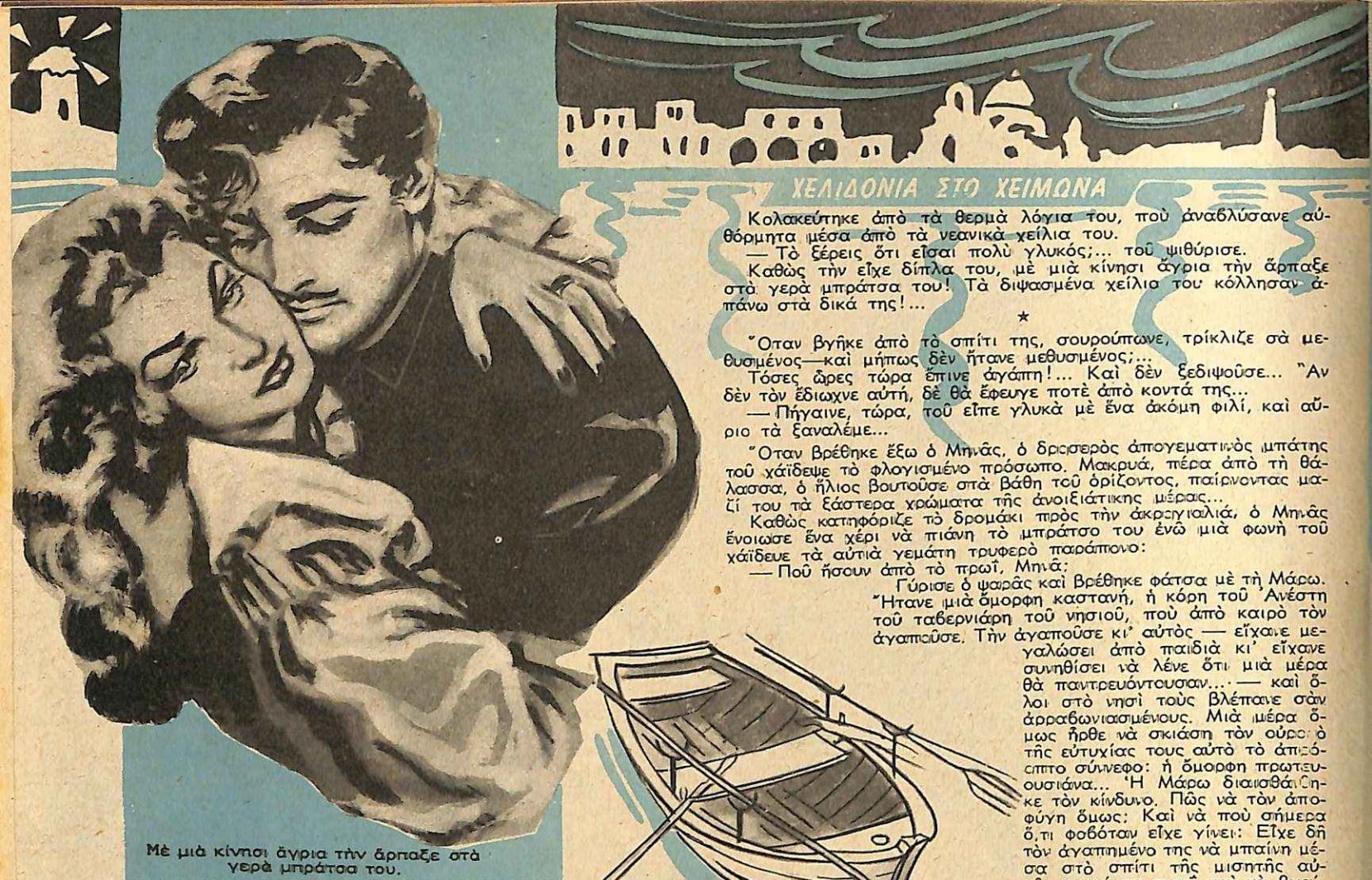
★ Μεγάλη ἐπιτυχία σημειώθηκε στὸ Παρίσι τὸ τελευταίον φίλμ τῆς

στο Παρίσι το τελευταίο φιλή της
Σιλβιάννα Μάγγκανο «Η
Θυέλλα», που ο 'Αλμπέρτο Λατούρ
τα γύρισε θάσει δύο διηγημάτων
του Πουσκίν. Το φιλή έχει γυρίσει
εγγραμμο καί μέ το σύστημα Τεχνι-
ράμα, πρωταγωνιστούν δε σ' αυτό
καί πολλά άλλα λαμπρά αστέρια δι-
πως ο Βάν Χέλφιν, η Βιέσκα Λίντ-
φορς, ο Βιττόριο Γκασμαν, ο
Ρόμπερτ Κέιθ ο 'Οσκαρ Χομόλο
ο Χέλμιου Νταντίν, η 'Αγκιες Μοόρ,
κιντ κ.ά.

★ Όπως έκανε άλλοτε δε «Αλτ» Χάν, ο Βραζιλιάνος πολυκατοικιο-
ρئيسός Μπέιμπι Πινιαρίτσι πολιορ-
ξεί τώρα τη μία σκά μετ' την άλ-
λη. Αφού έκανε το γύρο του κόσμου
με την Αλντα Κρίστιαν, έρω-
τοποίησε τώρα συστηματικά με τη
«Ιταλίδά Ροσάνα Σκιάφίνο»
χάρην της οποίας έχει ανδαλάει
τρεις φορές την αναρχορσί του από
την Ιταλική προτεκτοράδα.

★ Ο «Αλτ» που στρέφει να
πακαλοκληθήσει τα χυρίαμα μερι-
κάτων εξωτερικών του φίλου «Η Μπα-
μπέτ» πηγαίνει στον πολέμου, δεν έ-
κφυλαν την απογοήτευσή τους, έλε-
ποντας την Μπριζίτ Μπαο-
ντό ντυμενί με στολή αξιωματι-
κού. Διαφέρει πολύ, είναι, από
την Μπαρτό του φίλου «Καί ο Θεός
έπιασε τη γυναίκα», στο οποίο τ-
έπιναν μέρος στο σώματος της, έ-
κφυλαν μονάχα τα μαλλιά της!

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΧΕΙΛΙΔΟΝΙΑ ΣΤΟ ΧΕΙΜΩΝΑ

Κολακεύτηκε από τα θερμά λόγια του, που ανάβλυσαν αὐτοβόρμητα μέσα ἀπὸ τὰ νεανικά χείλια του.

— Τὸ ξέρεις ὅτι εἶσαι πολὺ γλυκός;... τοῦ ψιθύρισε. Καθὼς τὴν εἶχε δίπλα του, μὲ μιὰ κίνησι ἀγρία τὴν ἄρπαξε στὰ γερά μπράτσα του! Τὰ διφασμένα χείλια του κόλλησαν ἀπάνω στὰ δικά της!...

*
— Ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὸ σπῆτι της, σουρούπωνε, τρίκλιζε σὰ μεθυσμένος—καὶ μήπως δὲν ἦταν μεθυσμένος;... Τόσες ὥρες τώρα ἐπινε ἀγάπη!... Καὶ δὲν ξεδιψοῦσε... Ἄν δὲν τὸν ἐδίωχνε αὐτή, δὲ θὰ ἐφευγε ποτὲ ἀπὸ κοντά της... — Πήγαινε, τώρα, τοῦ εἶπε γλυκὰ μὲ ἓνα ἀκόμη φιλή, καὶ αὐριο τὰ ξαναλέμε...

— Ὅταν βρέθηκε ἔξω ὁ Μηνᾶς, ὁ δρυσερὸς ἀπογευματινὸς μπάτης τοῦ χάιδετο τὸ φλογισμένο πρόσωπο. Μακριὰ, πέρα ἀπὸ τὴ θάλασσα, ὁ ἥλιος βουτούσε στὰ βάθη τοῦ ὁρίζοντος, παίρνοντας μαζί του τὰ ἐσώτερα χρώματα τῆς ἀνοιξιᾶτικης μέρας...

Καθὼς κατηφόριζε τὸ δρομάκι πρὸς τὴν ἀκρογιαλιά, ὁ Μηνᾶς ἐνοίωσε ἓνα χέρι νὰ πιάνη τὸ μπράτσο του ἐνῶ μιὰ φωνὴ τοῦ χάιδετο τὰ αὐτιά γεμάτη τρυφερὸ παρότρυνο:

— Πού ἴσουν ἀπὸ τὸ πρωὶ, Μηνᾶ;
Γύρισε ὁ ψαράς καὶ βρέθηκε φάτσα μὲ τὴ Μάρω. Ἦταν μιὰ ὁμορφὴ καστανή, ἡ κόρη τοῦ Ἀνέστη τοῦ ταβερνιάρη τοῦ νησιού, ποῦ ἀπὸ καιρὸ τὸν ἀγαποῦσε. Τὴν ἀγαποῦσε κι' αὐτὸς — εἶχανε μεγαλώσει ἀπὸ παιδιὰ κι' εἶχανε συνηθίσει νὰ λένε ὅτι μιὰ μέρα θὰ παντρευόντουσαν... — καὶ ὁλοι στὸ νησί τοὺς βλέπανε σὰν ἀρραβωνιασμένους. Μιὰ μέρα ὁμως ἦρθε νὰ σκιάσει τὸν οὐρὸ ὁ τῆς εὐτυχίας τους αὐτὸ τὸ ἀπίσπτο σύννεφο: ἡ ὁμορφὴ πρωτευουσιᾶνα... Ἡ Μάρω διαίσθανε τὸν κίνδυνο. Πῶς νὰ τὸν ἀποφύγῃ ὁμως; Καὶ νὰ ποῦ σήμερα ὅ,τι φοβόταν εἶχε γίνει: Εἶχε δὴ τὸν ἀγαπημένο της νὰ μπαίνει μέσα στὸ σπῆτι τῆς μισητῆς αὐτῆς γυναίκας πρωὶ καὶ νὰ βγαίνει βράδυ.

— Μηνᾶ... τοῦ ξαναεἶπε. Τί ἔκανες τόσες ὥρες ἐκεῖ μέσα;...

— Ὁ ψαράς τραβήξε νευρσιωμένος τὸ μπράτσο του ἀπὸ τὸ χέρι της: — Ὅτι ἤθελα ἔκανα! τῆς πέταξε. Βουρκώσανε τὰ καστανὰ ματάκια της. — Μηνᾶ μου... Πῶς μοῦ μιλάς ἐτσι; Γύρισε καὶ τὴν εἶδε. Τοῦ φάνηκε φτηνὴ, ταπεινὴ, ἄνστη, αὐτὴ ἡ μικρὴ νησιωτοπούλα μπροστὰ στὴν ἄλλη, τὴ μεγάλη, τὴ σπουδαία.

— Ἄσε με... τῆς εἶπε. Ἐχω δουλειά.

— Ἐχεις νὰ θυμηθῇς τίς ὥρες ποῦ πέρασες μαζί της;...

— Οὐφ! Τὸ ξέρεις ὅτι μὲ σκότισες; τὴν ἀποπῆρε.

Τὴν ἄφησε καὶ κατηφόρισε τρέχοντας τὸ δρομάκι πρὸς τὴ θάλασσα... Αὐτὴ δὲν τὸν ἀκολούθησε. Ἐμεινε ἐκεῖ, καρφωμένη στὴ μέση τοῦ δρόμου, κυττάζοντας τὸν μετὰ τὰ δακρυσμένα της ματάκια.

Δὲ βάστηξε τὸ καπρίτσιο τῆς Κατερίνας, οὔτε τὸ εἰδυλλίό της μὲ τὸν ψαρά. Ὑστερὰ ἀπὸ λίγες μέρες ἡ ὁμορφὴ πρωτευουσιᾶνα πήρε τὸ βαπόρι γιὰ τὴν Ἀθήνα:

— Ἐχω δουλειές, τοῦ δικαιολογήθηκε τὴν προηγούμενη, ἐνῶ τοῦ ἔδινε βαρεωμένη τὰ φιλία τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ.

— Καί... θὰ ἐξαρθῇ; τὴ ρώτησε.

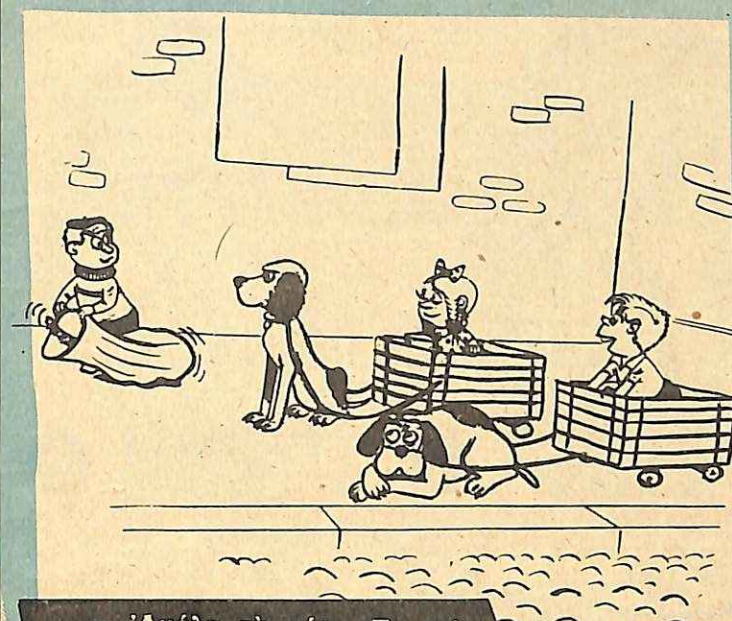
— Μόλις ἐρῶ εὐκαιρία... Δὲ θὰ ἐξαγοράζονταν ποτέ! Τὸ καπρίτσιο της εἶχε περάσει... Κι' ἐτσι ὁ Μηνᾶς γύρισε μετανοιωμένος στὴ Μάρω. Τὴ βρῆκε ὑπομονετικὴ, καλόβουλη, εὐγενικὰ νὰ τὸν περιμένῃ.

— Μάρω μου... τῆς μουρμούρισε ἓνα δειλινὸ μαγευτικὸ ποῦ τὴ συνάντησε στὴ Γλαροφυλιά—λίγο ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό τους... Δὲν ἤθελα νὰ σὲ πονέσω... Ὅμως, ἦταν ἓνα μπουρίνι καὶ πέρασε. Ἐνα μπουρίνι! Ὅπως αὐτὸ ποῦ ἀναταράζει τὴ γαλινωμένη θάλασσα καὶ τὴν κάνει νὰ σηκώνῃ θεόρατα κύματα ποῦ σπᾶνε ἀπάνω στὰ βράχια...

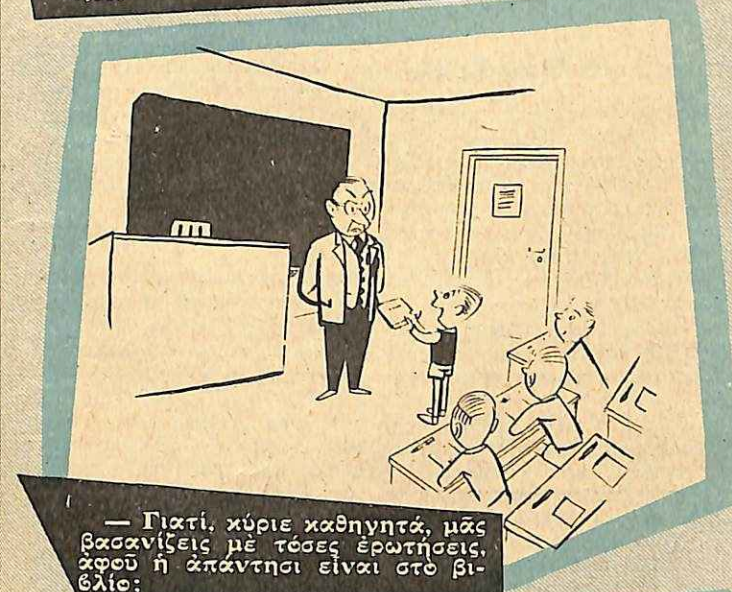
Περνάει ὁμως, καὶ πάλι λάμπει ὁ ἥλιος... Καὶ ξαναγυρίζουνε τὰ ἐσώτερα, φανταχτερὰ χρώματα, μαζί μὲ τίς μυρωμένες πνοές τοῦ μπάτης ποῦ χαιδεύουνε τίς νησιωτικὲς ἀκρογιαλιές καὶ τίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων...

Ναί, τὸ ἐρωτικὸ μπουρίνι εἶχε περάσει... Ἀπάνω ἀπὸ τὰ σημιγμένα κεφάλια τῶν ἐρωτευμένων τοῦ νησιού, ἔλαμπε πάλι ὁ ἥλιος τῆς εὐτυχίας γιὰ πάντα!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

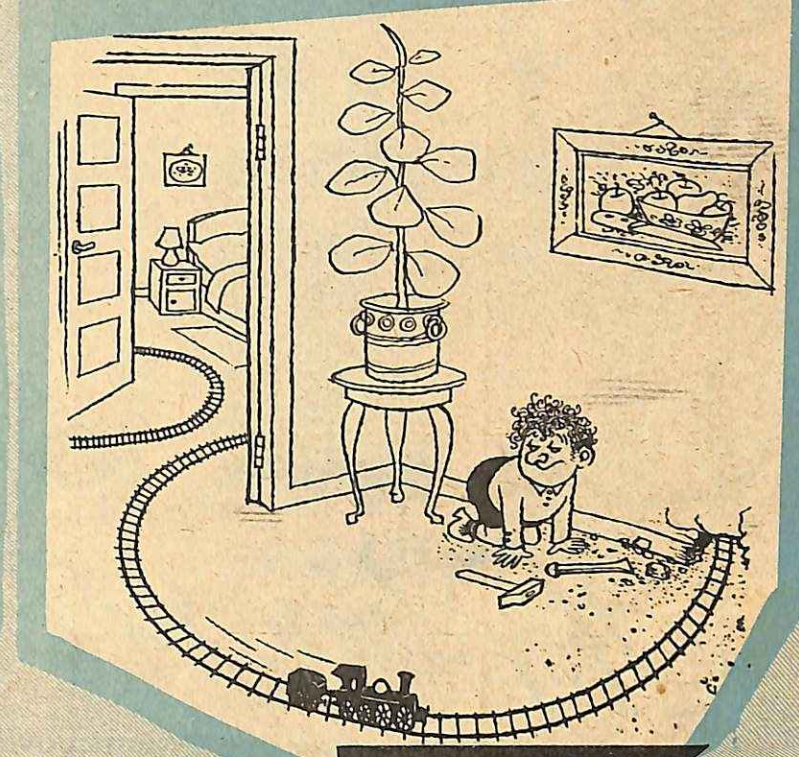
— Ἀμέλα τὴ γάτα, Γιαννάκη! Εἵμαστε ἐτοιμοὶ γιὰ ἐκκίνηση!

— Γιατί, κύριε καθηγητά, μὰς βασανίζεις μὲ τόσες ἐρωτήσεις, ἀφοῦ ἡ ἀπάντησι εἶναι στὸ βιβλίό;

— Κάνουμε ἀσκησι, κυρία, στὸ νέο μάθημά μας!

Ὁ Τετὸς παίζει...

Ὁ Σάκης δοκιμάζει τὴν ἠλεκτρικὴν ξυριστικὴ μηχανὴ τοῦ μπαμπά του...

Μὲ μιὰ κίνησι ἀγρία τὴν ἄρπαξε στὰ γερά μπράτσα του.

ΤΕΜΑΤΟ χρυσογάλανο φῶς ἐκείνο τὸ ἀνοιξιᾶτικο πρωῒνὸ τὸ γραφικὸ νησιώτικο χωριουδάκι! Ἡ θάλασσα ἀπλωνόταν ὅμοια μὲ ἀκύμαντὴ λίμνη—ἓνας ἀρυτίδωτος γαλανὸς καθρέφτης, ποῦ ἀπάνω στὸ ἐσώτερο ἀτλάζι τοῦ καρφωνόντουσαν ὁμοίες μὲ στολίδια οἱ ψαρόδαρκες...

Μιὰ ἀπὸ αὐτές, ἡ «Λυγερή», μόλις εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὸ σῆκωμα τοῦ παραγαδιού.

Ἀπάνω στὴν κουβέρτα τῆς ὁ Μηνᾶς μὲ τὸν παραγωγὶ τοῦ, τὸ Φῶτη, ξεχωρίζανε τὰ ψάρια ποῦ εἶχανε πιάσει. Ἐδῶ τὰ «καθαρά» ψάρια, τὰ λεβρίνια, οἱ συναγρίδες, τὰ φαγκρόπουλα ἀπὸ κελ τὰ πιδ δευτέρα—οἱ σφυρίδες, οἱ στείρες, οἱ ροφοί... Τὸ ψάρι σήμερα ἦταν ἀφθονο καὶ καλὸ—ἴσως γιὰ τὸ δόλωμα ἦταν διαλεχτό: Φρέσκο καλαμαράκι καὶ καριδίτσα...

Ξεκαθάρισε ὁ Μηνᾶς τὰ πιδ μεγάλα λεβρίνια καὶ τὰ πέρασε σὲ ἓνα βουρλό. Αὐτὰ ἦταν γιὰ τὴν ὁμορφὴ πρωτευουσιᾶνα ποῦ τοῦ τὰ εἶχε παραγγεῖλει ἀπὸ βραδύς: «Τρῶω μόνον λεβρίνια μεγάλα... Ὅσα πιάσεις εἶναι δικά μου...». Πόσο χαίρονταν ὁ Μηνᾶς ποῦ εἶχε πιάσει τόσο διαλεχτὰ λεβρίνια! Αὐτὰ θὰ τοῦ διευκολύνανε τὴν ἐπαφὴν τοῦ μὲ τὴν Κατερίνα—ποῦ τοῦ εἶχε πάρει τὸ μυαλό!

Πήδηξε ἐλαφρὰ ἀπὸ τὴ βάρκα ἀπάνω σὲ ἓνα βραχάκι καὶ τράβηξε γιὰ τὸ σπῆτι τῆς μὲ τὰ ψάρια στὸ χέρι.

Χτύπησε τὴν πόρτα καὶ τοῦ ἀνοίξε ἡ ἴδια. Τί ὁμορφὴ ποῦ ἦταν! Τὸν ὑποδέχτηκε γεμάτη κοριτσίστικο ἐνθουσιασμό:

— Καλῶστένε!...

— Ὁ Μηνᾶς τῆς ἔδωσε τὸ βουρλό:

— Σὰς ἔφερα λεβρίνια ποῦ μοῦ παραγγείλατε...

— Ἡ Κατερίνα τὰ πήρε γεμάτη ἐνθουσιασμό:

— Τί ὁμορφὰ ψάρια! φώναξε.

— Εἶναι τὰ πιδ ὁμορφὰ ποῦ μάζεψα ἀπὸ τὸ παραγάδι—γιὰ σὰς...

Πῆγε τὰ ψάρια στὴν κουζίνα ἡ γυναίκα, καὶ γύρισε. Ἐπιάσε θερμὰ τὰ χέρια τοῦ ψαρά καὶ τὰ ἐσφίξε μέσα στὰ δικά της:

— Εἶσαι καλός, Μηνᾶ! τοῦ εἶπε μὲ τὴ μελωδικὴ φωνή της.

Δὲν τοῦ εἶχε ἀφίσει τὰ χέρια. Καὶ τὸν κυττάζε τόσο γλυκὰ στὰ μάτια... Κάτω ἀπὸ τὸ βλέμμα τῆς ὁ Μηνᾶς ἐνοίωσε τὸν ὄργανισμὸ τοῦ ὅλον ἀναστατωμένο!

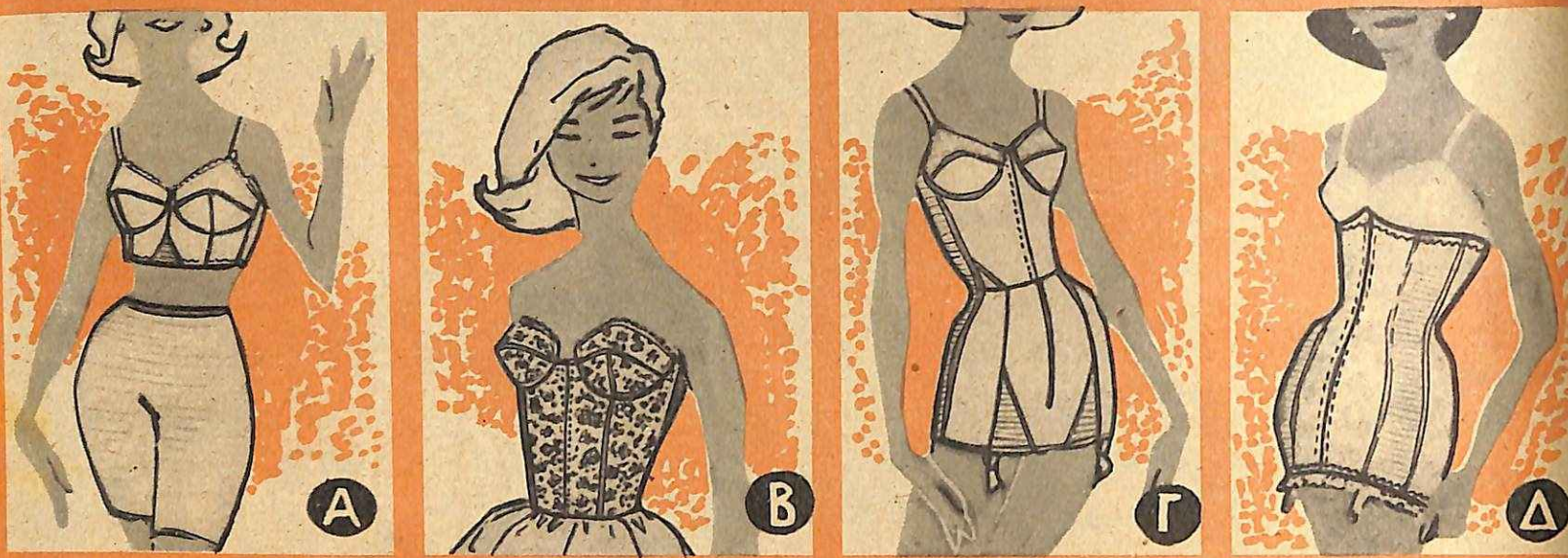
Ἡ θερμὴ φωνή της τοῦ ἔκανε μιὰ πεζὴ ἐρώτησι:

— Καί... πόσα σοῦ χωρτάω;...

— Τίποτα! Βιάστηκε νὰ τῆς ἀποκριθῇ.

— Πῶς τίποτα;... Δὲν τὰ πουλάς ἐσύ τὰ ψάρια σου; Τὰ χαρίζεις;...

— Σὲ σὰς, ναί! Καί... ὄχι μόνον τὰ ψάρια μου, ὅτι ἔχω εἶναι δικό σας!

ΧΙΜΑΙΡΟΚΥΝΗΓΟΣ

3ον

Τόν κύτταξε ήρεμα. -Βλέπεις, ζητούσα κι' εγώ τόσον καιρό να βρω κάτι.

-Τώρα όμως δε θα το ξανακάνω! της είπε θερμά. Τώρα το πύρεξ αυτό που ζητούσες 'Αζίτσα, φαντάζομαι. Πρέπει να μου υποσχεθείς πως δε θα ξανακάνω τέτοιες ήρωικες τρέλες.

-Κι' αν βλέπω κανέναν να πνίγεται μπροστά στα μάτια μου;

-Τώρα δεν ανήκεις πια στον έαυτό σου. 'Ανήκεις ο' έμένα...

Γέλασε σιγά.

-Εστώ! του αποκρίθηκε. Σου υπόσχομαι πως δε θα θελήσω πια να σώσω κανένα.

-Θα κάνουμε την εκδρομή μας στο νησί ωστόσο οι δυο μας μια ήρεμη νύχτα;

-Όπωσδήποτε, αφού το θέλεις.

-Πρέπει όμως ν' αφήσουμε να περάσουν οι καταιγίδες. Πόσο καιρό βαστάνε;

-Και πού θα το ξέρουμε;

-Γνωρίζω ένα γέρο θαλασσινό, αυτός τα ξέρει περίφημα. Ποτέ δε λαθεύει.

-Καλά λοιπόν, ανάλαβε το έσο το ζήτημα, αγαπημένη μου. Ρώτησέ τον, κι' όταν θα ξέρης πως δεν έχουμε φόβο, με ειδοποιεί.

-Ναι, 'Οσκαρ, έτσι θα γίνη.

-Εμείναν στη βεράντα του ξενοδοχείου όπου ξετυλίχτηκε μπροστά τους όλο το μεγαλοπρεπές δράμα της καταιγίδας. Το νησάκι χάθηκε κάτω από τα κύματα, χάθηκε μέσα στη σκοτεινή νύχτα. Μετά από δυο ώρες περίπου όλα γαλήνεψαν με μιάς. Το φεγγάρι πρόβαλε πιο φωτεινό ακόμα. Το νησί όμως δε φαινόταν.

-Τι έγινε το νησί; ρώτησε ο 'Οσκαρ. Χαμογέλασε η κοπέλλα.

-Βλέπεις, είναι ένα χιμαϊρικό νησί. Χάθηκε, όπως χάνονται όλες οι χιμαϊρες.

Την κύτταξε άναυχα.

-Τι; Δε θα ξαναφανή;

Γέλασε η κοπέλλα.

-Μη φοβάσαι! Θα φανή, αλλά θ' άργήσει. Πρώτα κοπάσει η τρικυμία κι' έπειτα λίγο-λίγο, τα νερά θαβιούνται. Τώρα πρέπει να γυρίσω σπίτι μου. Αύριο το πρωί, όταν ξυπνήσεις, το νησάκι θα είναι μπροστά σου χαμογελαστό...

Τρεις βραδύες συνέχισε έπιαναν τέτοιες καταιγίδες. Την τρίτη βροδυά είπε η 'Αζίτσα:

-'Οσκαρ! Ρώτησα το γέρο το θαλασσινό. 'Αποψε, λέει, είναι το ξεθύμασμα. Προβλέπει γι' αύριο θαυμάσιο καιρό.

-'Όστε λές να πάμε αύριο;

-'Εκω ένα θαυμάσιο σχέδιο.

Του χαμογέλασε παιδικικά Τόν κύτταξε στα μάτια κι' εξακολούθησε.

-Θέλεις νάρθης αύριο από το πρωί στο σπίτι μου; Να περάσουμε την ημέρα μας μαζί και μόλις νυχτώσει και βγή το φεγγάρι, να πάρουμε τη βάρκα μου και να πάμε στο νησάκι;

Της φίλησε το χέρι τρυφερά.

-Ναι, αγαπή μου γλυκιά. Θα είναι μια μέρα όνειρεμένη για μένα.

Γέλασε η κοπέλλα.

-Βέβαια, θα ζήσης πολύ κοντά στη χιμαίρα σου μια όλοκληρη μέρα κι' αυτό είναι επικίνδυνο...

-'Οχι... της είπε σταθερά. 'Ο άνθρωπος είναι άξιος να λέγεται άνθρωπος μόνον όταν ξέρει να δουλέψη τα πάθη του. Κι' εγώ σου έζηνησα 'Αζίτσα. Δε σε βλέπω με τα ίδια μάτια, όπως την πρώτη στιγμή που σε γνώρισα σαν μια κοπέλλα απλώς όμορφη.

-Ναι, ξέρω, το κατάλαβα, τόν έκοψε κάπως νευρικά. Δεν ήθελα να πω όμως αυτό. Δεν το φοβάμαι αυτό. Λέω, πως είναι επικίνδυνο να ζήσης τόσο κοντά με τη χιμαίρα σου, μια όλοκληρη ημέρα, επειδή αυτή η χιμαίρα μπορεί να χάση την αίσλη της. Μονάχα γι' αυτό.

-Κι' εγώ σου λέω πάλι τα ίδια. Πως από μας τους ίδιους εξαρτάται να κρατήσουμε την ποίησή του όνειρου.

-'Όστε αύριο το πρωί σε περιμένω.

-'Εορρώ! της υποσέληθηκε.

-'Εοφείζαν τα χέρια τους και χωρίστηκαν μ' ένα γλυκό χαμόγελο.

Θεϊκή γαλήνη

Την ημέρα, στο φως του ήλιου, το έρωτικό σπιτάκι της 'Αζίτσας φαινόταν ένας μικρός κρυμμένος παράδεισος. Τα λουλούδια του κήπου είχαν ζωντανέψει από τις πολλές βροχές και ύψωνονταν σιτπά στους

μίσχους τους, σαν κοπέλλες βεργολυγές, απάνω στον ανθό τους.

Το ανησυχικό μονοπάτι, πούφερνε από την ακρογιαλιά απάνω στο σπιτί, μοσχοβολούσε από ευωδίες.

Κάτω ήταν ένα μικροσκοπικό λιμανάκι. 'Εκεί είδε ο 'Οσκαρ τη βάρκα της 'Αζίτσας. Στάθηκε και την κύτταξε και τα μάτια του βούρκωσαν. Μια βαρκούλα τόσο μικρή, τόσο εύθραυστη. 'Εκεί είχε σωθή αυτός...

'Εκεί είχαν σωθή κι' άλλοι. Και κάποιος 'Αμερικανός, ξανθός και γαλανός σαν κι' αυτόν...

Κάτι τον δάγκωσε στην καρδιά, σαν ζήλεια. Γύρισε την πλάτη του στη βάρκα κι' ανέβηκε το μονοπάτι, που μοσχοβολούσε.

Η 'Αζίτσα άκουσε τα βήματά του, στα χαλίκια και παρουσιάστηκε στον εξώστη. Μόλις την είδε παραξενεύτηκε. Φορούσε ένα κόκκινο φουστάνι, στο χρώμα της φωτιάς.

-'Ενα φουστάνι ανάλαφρο, που άνεμιζε γύρω της στο φύσημα του ελαφρού αέρα. Στα μαύρα μαλλιά της, είχε πλέξει κόκκινα λουλούδια. Το πρόσωπό της άστραφτε φωτεινό, λείο, μελαχροινό. Τα δόντια της λαμποκοπούσαν καθώς του χαμογέλουσε.

-'Ηρθες! του είπε με τη βαθεία, παθητική φωνή της.

-Φαντάσθηκες πως δε θάρχώμουν;

-'Οχι, αγαπημένη μου. 'Αλλά σε περίμενα με τέτοια λαχτάρα, που ώρες-ώρες έλεγα ότι δε θα ξημέρωνε αυτή η μέρα!

Τούδωσε τα χείλη της πρώτη αυτή. Την έσφιξε στην αγκαλιά του και κολλήσε για μια στιγμή τα χείλη του στα δικά της. 'Ενοίωσε το κορμί της να κυνέται στην αγκαλιά του, ανατριχιάζοντας. Την άλλη στιγμή χαλάρωσε το σφιγμένο του. 'Η κοπέλλα τραβήχτηκε. 'Επειτα γέλασε.

-'Οσκαρ! Σήμερα θα δής πως ξέρω και να μαγερεύω, και να φτιάχνω γλυκά. Σε προσδιορίζω, κι' χιμαίρα σου θα σου φανή πεζή. 'Εκτός αν την φαντάσθηκες με την ποδιά της κουζίνας.

-'Όπως και να σε φανταστώ, είσαι το πιο γλυκό μου όνειρο, της είπε και την κύτταξε, σαν να την έδελεγε για πρώτη φορά.

Από το ερχόμενο τεύχος του

«ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

αρχίζει το ωραιότερο και το πιο συναρπαστικό από τα ιστορικά μυθιστορήματα του

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

ΕΣΤΡΕΛΛΙΤΑ

«ΤΟ ΑΓΡΙΟΛΟΓΟΥΛΟΔΟ ΤΗΣ ΣΙΕΡΡΑΣ ΝΕΒΑΔΑΣ»

Πρόκειται για μια συγκλονιστική έρωτική ιστορία, που ξετυλίγεται στην 'Ισπανία του 16ου αιώνα, μέσα σε μια βαρβαρική ατμόσφαιρα φλογερού πάθους, ζοφερού μυστηρίου και λυσσαλέων αγώνων. 'Η όμορφη 'Εστρελλίτα, κόρη αδελφού του 'Ισπανού βασιλιά, αγωνίζεται να σώση τον αγαπημένο της, ένα νεαρό ευπατριδή, που, έπειτα από δραματικές περιπέτειες, κατέφυγε στη Σιέρα Νεβάδα κι' έγινε ο αρχηγός των ανταρτών της 'Ανδαλουσίας.

'Αλλ' ο νέος αυτός αγαπάει μια άλλη γυναίκα, που στις φλέβες της κυλάει το αίμα των παλιών βασιλέων του Περου. Κι' η αγάπη του αυτή τον φέρνει σε σύγκρουσι με τον ίδιο τον πατέρα του και τον ξανασπράχνει στην άβυσσο. 'Ενώ βρισκόταν στο δρόμο της σωτηρίας... 'Η φλογερή 'Εστρελλίτα, όμως, αγριώνει πάντα και δε διστάζει, μπροστά σε καμιά δυσία, ενώ έβρει, ότι, σώζοντάς τον, δημιουργεί η ίδια την ευτυχία της αντίληψής της.

Είναι το μυθιστόρημα του αγνού έρωτα της αυτοθυσίας και του πόνου, γραμμένο από τον μεγαλύτερο συγγραφέα όλων των εποχών.

«Ζώνη για κάθε διγούετα»

Τα περισσότερα ελαττώματα μπορεί να διορθωθούν

λοιπόν μιά απ' τις καινούργιες ζώνες -κυλό-

τες με μακρυά σκέλη. Σ' αυτές, οι ζαρετιέρες είναι προσθετές.

B. - Για ένα στήθος μικρό (καθώς κι' όταν φοράτε τουαλέτες, χωρίς μπρετέλες, που αφήνουν γυμνούς τους ώμους), προτιμήστε αυτό τον τύπο του σουτιέν. Οι θήκες του μπορεί να έχουν λίγο τεχνητό παραγέμισμα, αν χρειάζεται. Συνεχίζεται με ζώνη που έχει μπανέλες στο εμπρός μέρος και λάστιχο από πίσω, στην πλάτη.

Γ. - Προκειμένου για τη «γεμάτη» σιλουέτα μιάς ώριμης γυναίκας, η ζώνη πρέπει να μην είναι πολύ ελαστική, πάντως όμως νάναι άνετη. Από πάνω ως τη μέση, κλείνει μπροστά με κόμπισες, κι' απ' τη μέση και κάτω με έκλαιρ. 'Ο συνδυασμός αυτός προσφέρει μεγαλύτερη έλευθερία κινήσεων.

Δ. - Για μιά μέση χοντρότερη απ' όσο χρειάζεται, είναι κατάλληλη αυτή η μακριά ζώνη, που ανεβαίνει πολύ ψηλά, ως το στήθος, και κατεβαίνει χαμηλότερα από την αρχή των μηρών. 'Ετσι, δε μπορεί να σχηματισθούν «μαξιλαράκια» από σάρκες εκεί που τελειώνει η ζώνη.

E. - Το κοινότερο ελάττωμα κάθε γυναικείας σιλουέτας, είναι οι πολύ ανεπτυγμένοι γοφοί. Σ' αυτή την περίπτωση, διαλέχτε μιά ζώνη όχι πολύ ελαστική, με φαρδύ λάστιχο στα πλάγια (πλάτους 30-35 πόντων). 'Ετσι μόνο θα επιτύχετε να μην υπάρχει περισσότερο από 25-30 πόντους διαφορά μεταξύ μέσης και γοφών σας.

©©

Η «ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ»

Κάθε χρόνο, άμέσως μετά την πρώτη πανσέληνο του Μαρτίου, οι μικρές Γιαπωνέζοιες γιορτάζουν την αρχαία «Γιορτή της Κούκλας», γνωστή με την ονομασία «Χίνα Ματσούρι».

Στήνουν στο σπίτι τους μικρές εξέδρες, τις σκεπάζουν με κόκκινο ύφασμα, και αρραδιάζουν εκεί πάνω διάφορες κουκλές. Είναι άρχαιότατα οικογενειακά κειμήλια, που περνάνε από γενεά σε γενεά. Οι περισσότερες κουκλές είναι τέλειες, σ' όλες τις λεπτομέρειες, ακόμα και στις χτένες των μαλλιών, τα λουλούδια και τις θεντάλιες που κρατάνε. 'Η γιορτή παίρνει μια ξεχωριστή γοητεία τη νύχτα, στο φως των χάρτινων φαναριών που κρέμονται ολόγυρα.

Σε πολλά σπιτία της 'Ιαπωνίας, συνηθίζουν ν' αρχίζουν να μαζεύουν κουκλές για τη «Χίνα Ματσούρι» απ' την ημέρα που θα γεννηθή η πρώτη κόρη τους. Τα κοριτσάκια παίζουν σ' αυτή τη γιορτή το ρόλο της «οικοδεσποινίς» για τις κουκλές, κι' έτσι μαθαίνουν πως θα περιποιηθούν άργότερα τους φίλους τους.

«'Αλλοτε, στα πρόπολεμικά χρόνια, ξεδεύονταν μεγάλα ποσά για τις κουκλές της «Χίνα Ματσούρι». 'Ο πόλεμος είχε σχεδόν ξαφανίσει το άραίο και γραφικό αυτό έθιμο. Τελευταίως όμως, ξαναζωντανέψε.

Κ

ΑΛΟ θα ήταν, βέβαια, να είχε κά-

θε γυναίκα μιά τέλεια σιλουέττα, με ιδεώδεις διαστάσεις και γραμμές - μολονότι, σε μιά τέτοια περίπτωση, δε θα μάς κάνανε πιά καμμία ιδιαίτερη εντύπωση οι όμορφες... έ-φ'όσο δε θα υπήρχαν άσχημες!...

'Αφού όμως αυτό είναι αδύνατο, μην απελπίζεστε για τα ελαττώματα που παρουσιάζει τυχόν η σιλουέτα σας. Τα περισσότερα απ' αυτά μπορεί να διορθωθούν με μιά κατάλληλη ζώνη λαστέξ.

Σταθίστε μπροστά στον καθρέφτη σας κι' εξετάστε τις γραμμές σας με ειλικρίνεια και αντικειμενικότητα.

'Εδώ σας λείπουν καμπυλότητες; 'Εκεί πλεονάζουν; Μην ανησυχήτε, όλα διορθώνονται.

'Ακολουθώντας τις συμβουλές που σας δίνω για κάθε συγκεκριμένη περίπτωση, διαλέξτε τη ζώνη που σας ταιριάζει. Πριν την αγοράσετε όμως, δοκιμάστε την: Φορέστε την και περπατήστε, καθήστε, σκύψετε... 'Ετσι μονάχα θα θε-βαιωθείτε ότι κάνει καλά τη δουλειά της κι' ότι δε σας ενο-χλεί καθόλου.

Όσο για τη συντήρησή της, είναι σήμερα εύκολωτε-ρη από άλλοτε, γιατί χρησιμοποιούνται τελειότερα και ανθεκτικώτερα υλικά. Μπορείτε να την πλένετε συχνά με χλιαρή σαπουνάδα - αλλά χωρίς να τη στύβετε. Την αφήνετε να στεγνώσει μακριά απ' τη φωτιά. Μη σιδερώνετε ποτέ τα ελαστικά μέρη της.

Όταν τη φοράτε, κλείνετε το έκλαιρ ή τις κόμπισές της άρχειζοντας από κάτω και προχωρώντας προς τα πάνω. 'Αν προχωρούσατε από πάνω προς τα κάτω, δε θα φορμάριζε καλά τη σιλουέτα σας.

Για να εκπληρώση όμως ολοκληρωτικά το σκοπό της η ζώνη σας, πρέπει να καλλιτερέψετε και τη στάση του σώματός σας. Νά πως θα το επιτύχετε, μ' ένα απλό τρόπο: Στέ-κεσθε, ευπόλητη, με την πλάτη κολλημένη σ' ένα τοίχο. Πρέ-πει τότε ν' αγγίζετε τον τοίχο με τις φτέρνες, τις γάμπες, τους γλουτούς, το κάτω μέρος της ράχης, τους ώμους και το κεφάλι σας. Τη μεγαλύτερη δυσκολία θα συναντήσετε για το κάτω μέρος της ράχης. Σιγά-σιγά όμως, με την εξάσκηση, θα το επιτύχετε κι' αυτό, και θα δήτε τότε πόσο θα πάψη να πε-τάη μπροστά ή «περιφέρειά» σας και το στομάχι σας.

'Αφού πάρετε αυτή τη στάση, αρχίστε να περπατάτε, χωρίς να την αλλάξετε καθόλου.

Κάνετε αυτή την άσκηση μιά φορά την ημέρα. Οι κινήσεις σας θα γίνουν φυσι-κές και άνετες, όσο θα χάνετε την ά-καμψία που είχατε στην αρχή.

Ρίξτε τώρα μιά ματιά στις εικόνες μας:

A. - 'Αν έχετε στήθος μεγάλο και βαρύ, διαλέχτε ένα σουτιέν με ένισχυ-σι γύρω στις θήκες του καθώς και στη μέση, από πάνω ως κάτω. Κατά πά-σαν πιθανότητα, θάχουν ανάγκη από «μάζεμα» και οι μικροί σας. Φορέστε

Ε

Ε

Ε

Ε

Ε

Ε

Ε

Ε

Ε

Ε

Ε

Ε

Ε

Ε

Ε

Ε

Ε

Ε

Ε

Ε

Ε

— Έγώ τους φέρομαι όπως σε φέρονται κι' εσύ να την πρώτη βραδιά, που γνωρίστηκα...

Σώπα. Την κρατούσε από το χέρι και περπατούσαν στην ταράτσα, ανάμεσα στα λουλούδια.

— Τελείωσε το ποίημα; τη ρώτησε αυτός σε μια στιγμή.

— Σχεδόν! αποκρίθηκε η 'ΑΖΙΖΑ.

— Έρε το, λοιπόν, να το διαβάσουμε μαζί. Πιο ώραιο μέρος για στίχους, δεν υπάρχει από αυτή τη ταράτσα!

Ναι, συμφώνησε η κοπέλλα. 'Αλλά, όχι τώρα με το φως του ήλιου. Θα το διαβάσουμε το βράδυ...

— Και τώρα και το βράδυ!

Κούνισε το κεφάλι της, σε μια σταθερή άρνηση.

— Όχι. Τώρα δεν είναι ούτε η κατάλληλη ώρα, ούτε και τόχω έντελως τελειωμένο. Όταν έρθει η ώρα, θα σ' το δώσω. Τώρα είναι η ώρα να φάμε...

Τούφερε φάρμα και φρούτα και γλυκά. Την κτύπησε με τα σταχτορά του και όνειροπόλα μάτια και παρακολουθούσε την παραμυθία της κίνηση.

Όταν τελείωσαν το φαγητό, η 'ΑΖΙΖΑ ξαπλώθηκε πάλι στη σάϊ-λάγκ.

— Τώρα πρέπει να κοιμηθώ! του είπε γελώντας. 'Ο ήλιος μάς κάνει ν' αποζητήμε το μεσημέριο ύπνο. Δεν ξέρω αν έχετε ποτέ αυτό το συναίσθημα εσείς οι Βόρειοι.

— Έμεις έργοζούμε όλη την ημέρα, και κοιμόμαστε τη νύκτα, της αποκρίθηκε γελώντας ο 'Οσκαρ.

— Δε μπορείς να κοιμηθείς το μεσημέρι;

— Όχι. 'Αλλά θα σε βλέπω να κοιμάσαι!

Ξαπλώθηκε αναπαυτικά στην πολυθρόνα της κι' έκλεισε τα μάτια της. Στα χείλη της πακιδώθηκε ένα γλυκό χαμόγελο. Τα χείλη της έτσι μισοανοικτά έμοιαζαν με το φλόγιο κάλυμα ενός λουλουδιού, που περιμένει το φίλημα της πεταλούδας ή της μέλισσας.

Έφερε την καρέκλα του κοντά της κι' έμεινε πολλή ώρα να την κτυπάει, που αναπαύονταν. 'Επειτα, έδωσε ένα φύλλο κασιό κι' άρχισε να γράφει στίχους.

Με κλειστά μάτια, δεν τ' έβλεπε ούτε η κοπέλλα, αλλά τα διασπαρμένα.

— Έμεινε πολλή ώρα έτσι ακίνητη, κλονώντας πως κοιμάται. Τον ένοιωσε δίπλα της να την κτυπάει με μάτια χαμένα στο όνειρο και να γράφει.

— 'Ο ήλιος κατέβαινε προς τον ορίζοντα, όταν άνοιξε τα μάτια της η 'ΑΖΙΖΑ.

— Κοιμήθηκες πολύ! της είπε γελώντας.

— Ναι, αποκρίθηκε αυτή. 'Ετσι νομίζω.

— Κόπιασε στίχους έγραψε ενώ στο μεταξύ.

— 'Ησουν ευτυχισμένος; τον ρώτησε σιγανά.

— Απόλυτα ευτυχισμένος! της αποκρίθηκε με φωνή βαθεία. 'Ηταν ίσως η πιο ευτυχισμένη μέρα της ζωής μου.

— Τι σ' έκανε τόσο ευτυχισμένο;

— Δε μπορώ να σ' το πω με λόγια. Νά, να σ' έχω κοντά μου, τόσο όμορφη, τόσο άγνη, να κοιμάσαι έτσι γαλήνια... Γύρω μου οι ευώδεις τών λουλουδιών, η αλμύρα της θάλασσας κι' ο ήλιος του μεσημεριού...

— Αντίκρι μου ώκεανός απέραντος και το μοιραίο νησί... 'Ησουν απόλυτα ευτυχισμένος, 'ΑΖΙΖΑ.

Σηκώθηκε η κοπέλλα ανάσανε βαθεία. Τώρα περίμενε λιγάκι, του είπε. Πάω να φορέσω το βραδυνό μου φουστάνι.

— Γιατί; γέλασε αυτός. Πρόκειται να πάμε σε καμιά δεξίωση;

— Δίνουμε δεξίωση στον εαυτό μας. Τι σημασία έχει;

Κι' έφυγε ανάλαφρη.

Όταν ξαναγύρισε κοντά του, του φάνηκε σαν μία όπτασια από αυτές που μόνα στα παιδικά παραμύθια είχε συναντήσει.

— 'Από το έρχομένο Πασχαλινό τεύχος του «ΘΕΛΑΥΡΟΥ» μία εξαιρετικά ενδιαφέρουσα διαφωτιστική σειρά για το μεγαλύτερο και το πιο συναρπαστικό από τα προβλήματα της εποχής μας, τα διαπληντικά ταξίδια, με το γενικό τίτλο:

ΟΙ ΑΠΟΙΚΟΙ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ

— 'Η έρευνα αυτή, γραμμένη με μεθοδικό και καταπονητικό τρόπο, θα εξοικειώσει τους αναγνώστες μας με τη γιγαντιαία προσπάθεια που συντελείται στις ημέρες μας για την κατάκτηση του διαπληντικού χώρου και γενικότερα του διαστήματος, που συγκλινεί τη σκέψη του ανθρώπου και διανοίγει μπροστά του νέους ορίζοντες, πέραν από τα γήινα περιωμήματα του.

Κατάκτηση του διαστήματος και εκκίνηση του χρόνου. — 'Η μηχανή που έδερνε το χρόνο. — Τα άπρόοπτα της θεωρίας της σχετικότητας. — Πραγματοποιήθηκε το δεικνύει!

— 'Οι παγωμένοι άνθρωποι του διαστήματος. — Μία φανταστική μηχανή που έλκει τα πεπρωμένα του κόσμου. — Ένας έγκλειστος μέσα στο διάστημα. — 'Ο κύριος που θα τρέχει με την ταχύτητα του φωτός.

— Μία ανθρώπινη ζωή θα μπορεί να Ισοδυναμεί με εκατομμύρια χρόνια.

— 'Η μυστηριώδης γλώσσα των άστρων. κλπ. κλπ.

Φορούσε ένα φουστάνι τούλινο, στο χρώμα του φεγγαριού. Ούτε κατάλεξε, ούτε κίτρινο, ούτε άσπασμένο. Κάτι απ' όλα αυτά. Κι' ήταν στολισμένη με κομμάτια, με πολλά κομμάτια που άστραβόβολουσαν στο σούρουπο.

— Τι ώρα διαμνητικά! φώναξε με θαυμασμό.

— Είναι τα χρυσάφια της υπέρσας μου.

— Και γιατί τα φορέσεις; Δεν είναι ριψοκίνδυνο να τα φορέσεις στη βάρκα;

— Σήκωσε τους ώμους της.

— Γιατί τάχως; Κάποτε πρέπει να τα φορέσω. Κι' απόψε ήθελα να γίνω όμορφη.

Την πήρε ελαφρά από το χέρι, τη φίλησε ανάλαφρα στο μέτωπο.

— Είσαι σαν ένα αέριο πλάσμα, σαν μία νεράιδα που βγήκε από μία άκτιδα του φεγγαριού.

Τα χείλη της τρεμούλιασαν.

— Δε μοιάζω για γυναίκα, έ;

Κούνισε το κεφάλι του.

— Όχι, 'ΑΖΙΖΑ, Είσαι ένα πλάσμα φτιαγμένο από όνειρο κι' όμορφη!

Κατέβασε το κεφάλι της, τα όλομαυρα μαλλιά της κλύθηκαν στους γυμνούς της ώμους. Κάθισε δίπλα του κι' άρχισε να του μιλάει, έτσι αναπάντεχα, για την πατρίδα της, για την παιδική της ηλικία, για την πεθαμένη της μηνούλα.

— Νοσταλγείς την πατρίδα σου; της είπε ανήλικος σε μια στιγμή.

— Όχι, αποκρίθηκε αυτή σιγά. 'Απόψε όμως κι' άρδεσι να θυμάμαι τα παλιά.

— Έμειναν έτσι να μιλούνε σιγανά, νοσταλγικά, ώσπου το φεγγάρι οπκήθηκε στον ορίζοντα κι' έριξε ένα φως κοκκινωπό στην ησυχία θάλασσα.

— Όρα να πάμε! φώναξε η 'ΑΖΙΖΑ.

Τα χείλη της φρίκισαν, λές κι' είχε προσφέρει κάποια φράση παράξενη.

Σηκώθηκαν και κατέβηκαν από το μονοπάτι στην ακρογιαλιά.

Οι τελευταίοι στίχοι

— 'Η θάλασσα φρικιούσε ανεπαίσθητα. Το φεγγάρι έστρωνε ένα στενό δαχτυλίδιο χαλι, θάρρους, από το σπινάκι της 'ΑΖΙΖΑΣ ως το νησί. Το παρατήρησε ο 'Οσκαρ.

— 'Ελα, αγαπημένη μου! της ψιθύρισε. Κτύπαε, οι ακτίδες του φεγγαριού μας έτοιμασαν το δρόμο που θα περάσουμε...

Κτύπαε τη στενή άσπασμένη λουρίδα.

— Ναι, ψιθύρισε, θαλένε κανείς πως είναι μία γέφυρα που ενώνει τον πραγματικό κόσμο με τον κόσμο του ονείρου.

— Έπιασε το σκοινί της βάρκας. Κι' ενώ έτοιμαζονταν να πηδούν μέσα, γύρισε και τούδωσε τα χείλη της.

— Ένα φίλι, είπε σιγανά. 'Ενα φίλι, αγαπημένη μου, για ν' άρχισω τα ταξίδια μας.

Τη φίλησε ευλόγικα, απαλά. Αυτή γέλασε τότε, με μάτια βουρκωμένα και πήδησε στη βάρκα. Έκανε κι' αυτός να την ακολουθήσει.

— Στάσου μία στιγμή, του φώναξε τότε η κοπέλλα. Στάσου. Κάτι ξέχασα. Κάνε μου τη χ-ρι, έ;

— 'Εκεί, στη ταράτσα, στο τραπέζακι ξέχασα το μαντηλάκι μου...

— Τρέχω! είπε αυτός.

Κι' άρχισε ν' ανεβαίνει το μονοπάτι.

— Έφθασε στη ταράτσα κι' πήρε το μαντηλάκι της, εκεί, όπου το είχε αφήσει η κοπέλλα. Κτύπαε προς τη θάλασσα και τη πέλλα. Κτύπαε προς τη θάλασσα και τη πέλλα. Κτύπαε προς τη θάλασσα και τη πέλλα. Κτύπαε προς τη θάλασσα και τη πέλλα.

— 'Οσκαρ, αντίο! 'Οπου να γυρίσω διά- ανέμιση, για να τη χαιρετήσω. Κι' άδραφνα κοκκάωμε, 'Η βάρκα βρισκόταν κιόλας άκετα 'ΑΖΙΖΑ.

— 'Ε, 'ΑΖΙΖΑ, της φώναξε. Γιατί φεύγεις μόνη; 'Επιπλοές τόκανες να με στείλεις πάλι άπάνω;

— 'Η βάρκα σταμάτησε. Έκανε τα χέρια της χωνί η κοπέλλα και του φώναξε: της 'Οσκαρ, αντίο! 'Οπου να γυρίσω διά- ανέμιση, για να τη χαιρετήσω. Κι' άδραφνα κοκκάωμε, 'Η βάρκα βρισκόταν κιόλας άκετα 'ΑΖΙΖΑ.

— 'Ε, 'ΑΖΙΖΑ, της φώναξε. Γιατί φεύγεις μόνη; 'Επιπλοές τόκανες να με στείλεις πάλι άπάνω;

— 'Η βάρκα σταμάτησε. Έκανε τα χέρια της χωνί η κοπέλλα και του φώναξε: της 'Οσκαρ, αντίο! 'Οπου να γυρίσω διά- ανέμιση, για να τη χαιρετήσω. Κι' άδραφνα κοκκάωμε, 'Η βάρκα βρισκόταν κιόλας άκετα 'ΑΖΙΖΑ.

— 'Ε, 'ΑΖΙΖΑ, της φώναξε. Γιατί φεύγεις μόνη; 'Επιπλοές τόκανες να με στείλεις πάλι άπάνω;

— 'Η βάρκα σταμάτησε. Έκανε τα χέρια της χωνί η κοπέλλα και του φώναξε: της 'Οσκαρ, αντίο! 'Οπου να γυρίσω διά- ανέμιση, για να τη χαιρετήσω. Κι' άδραφνα κοκκάωμε, 'Η βάρκα βρισκόταν κιόλας άκετα 'ΑΖΙΖΑ.

— 'Ε, 'ΑΖΙΖΑ, της φώναξε. Γιατί φεύγεις μόνη; 'Επιπλοές τόκανες να με στείλεις πάλι άπάνω;

— 'Η βάρκα σταμάτησε. Έκανε τα χέρια της χωνί η κοπέλλα και του φώναξε: της 'Οσκαρ, αντίο! 'Οπου να γυρίσω διά- ανέμιση, για να τη χαιρετήσω. Κι' άδραφνα κοκκάωμε, 'Η βάρκα βρισκόταν κιόλας άκετα 'ΑΖΙΖΑ.

— 'Ε, 'ΑΖΙΖΑ, της φώναξε. Γιατί φεύγεις μόνη; 'Επιπλοές τόκανες να με στείλεις πάλι άπάνω;

— 'Η βάρκα σταμάτησε. Έκανε τα χέρια της χωνί η κοπέλλα και του φώναξε: της 'Οσκαρ, αντίο! 'Οπου να γυρίσω διά- ανέμιση, για να τη χαιρετήσω. Κι' άδραφνα κοκκάωμε, 'Η βάρκα βρισκόταν κιόλας άκετα 'ΑΖΙΖΑ.

— 'Ε, 'ΑΖΙΖΑ, της φώναξε. Γιατί φεύγεις μόνη; 'Επιπλοές τόκανες να με στείλεις πάλι άπάνω;

— 'Η βάρκα σταμάτησε. Έκανε τα χέρια της χωνί η κοπέλλα και του φώναξε: της 'Οσκαρ, αντίο! 'Οπου να γυρίσω διά- ανέμιση, για να τη χαιρετήσω. Κι' άδραφνα κοκκάωμε, 'Η βάρκα βρισκόταν κιόλας άκετα 'ΑΖΙΖΑ.

— 'Ε, 'ΑΖΙΖΑ, της φώναξε. Γιατί φεύγεις μόνη; 'Επιπλοές τόκανες να με στείλεις πάλι άπάνω;

— 'Η βάρκα σταμάτησε. Έκανε τα χέρια της χωνί η κοπέλλα και του φώναξε: της 'Οσκαρ, αντίο! 'Οπου να γυρίσω διά- ανέμιση, για να τη χαιρετήσω. Κι' άδραφνα κοκκάωμε, 'Η βάρκα βρισκόταν κιόλας άκετα 'ΑΖΙΖΑ.

— 'Ε, 'ΑΖΙΖΑ, της φώναξε. Γιατί φεύγεις μόνη; 'Επιπλοές τόκανες να με στείλεις πάλι άπάνω;

— 'Η βάρκα σταμάτησε. Έκανε τα χέρια της χωνί η κοπέλλα και του φώναξε: της 'Οσκαρ, αντίο! 'Οπου να γυρίσω διά- ανέμιση, για να τη χαιρετήσω. Κι' άδραφνα κοκκάωμε, 'Η βάρκα βρισκόταν κιόλας άκετα 'ΑΖΙΖΑ.

— 'Ε, 'ΑΖΙΖΑ, της φώναξε. Γιατί φεύγεις μόνη; 'Επιπλοές τόκανες να με στείλεις πάλι άπάνω;

— 'Η βάρκα σταμάτησε. Έκανε τα χέρια της χωνί η κοπέλλα και του φώναξε: της 'Οσκαρ, αντίο! 'Οπου να γυρίσω διά- ανέμιση, για να τη χαιρετήσω. Κι' άδραφνα κοκκάωμε, 'Η βάρκα βρισκόταν κιόλας άκετα 'ΑΖΙΖΑ.

— 'Ε, 'ΑΖΙΖΑ, της φώναξε. Γιατί φεύγεις μόνη; 'Επιπλοές τόκανες να με στείλεις πάλι άπάνω;

— 'Η βάρκα σταμάτησε. Έκανε τα χέρια της χωνί η κοπέλλα και του φώναξε: της 'Οσκαρ, αντίο! 'Οπου να γυρίσω διά- ανέμιση, για να τη χαιρετήσω. Κι' άδραφνα κοκκάωμε, 'Η βάρκα βρισκόταν κιόλας άκετα 'ΑΖΙΖΑ.

— 'Ε, 'ΑΖΙΖΑ, της φώναξε. Γιατί φεύγεις μόνη; 'Επιπλοές τόκανες να με στείλεις πάλι άπάνω;

— 'Η βάρκα σταμάτησε. Έκανε τα χέρια της χωνί η κοπέλλα και του φώναξε: της 'Οσκαρ, αντίο! 'Οπου να γυρίσω διά- ανέμιση, για να τη χαιρετήσω. Κι' άδραφνα κοκκάωμε, 'Η βάρκα βρισκόταν κιόλας άκετα 'ΑΖΙΖΑ.

— 'Ε, 'ΑΖΙΖΑ, της φώναξε. Γιατί φεύγεις μόνη; 'Επιπλοές τόκανες να με στείλεις πάλι άπάνω;

— 'Η βάρκα σταμάτησε. Έκανε τα χέρια της χωνί η κοπέλλα και του φώναξε: της 'Οσκαρ, αντίο! 'Οπου να γυρίσω διά- ανέμιση, για να τη χαιρετήσω. Κι' άδραφνα κοκκάωμε, 'Η βάρκα βρισκόταν κιόλας άκετα 'ΑΖΙΖΑ.

Ζηλέφης. Θέλω να μείνεις στον εξώστη, του σπιτιού. Μείνε όσο θα μπορώ να σε βλέπω! 'Επειτα φύγε... Κατέβη κάτω στην πολιτεία και κτύπαε τη πόρτα. Θάρρα: κι' εγώ ένα φύσημα του αγέρα ή ένα κύμα ή μία άστραπη, θάρρα κι' εγώ μία δύναμη που θα συνταράξει την ψυχή σου. Και θάρρα, ευτυχισμένη, 'Οσκαρ, γιατί θα ξέρω πως μ' αγαπάς...

— 'Εσφίξε το καρτί στα χέρια του. Δεν καταλάβαινε και τόσο καλά όλο του το νόημα. Γύρισε και κτύπαε προς το νησί.

— 'Η βάρκα βρισκόταν εκεί κοντά, ξεχωρίζονταν ένα σκοτεινό σημείο. Κτύπαε γύρω του... 'Ερημιά, ούτε ψυχή ζωντανή, όσο έδλεπε το μπί του.

Μία αγωνία, τούσφιζε το λαιμό.

— Πάει για να πεθάνει!... 'Αλλά πως θα πεθάνει; Δεν πεθαίνουν έτσι... 'Η θάλασσα είναι γαλήνια...

— Δεν πρόφτασε να κάνει αυτή τη σκέψη. 'Ενα βουπτό ακούστηκε. Λές κι' είχε ανοίξει κάποια μυστική θύριδα, οι άνεμοι ξεχύθηκαν στο πέλαγος. Σαν ριζωμένος από τη φρίκη, είδε τα κύματα να ορθώνονται. Κύματα, με όρθωμένους τις καίτες, άτια πολεμικά, που πήγαιναν σε πυκνές γραμμές στη μάχη.

— Θεέ Μεγαλό! φώναξε! 'Ερχεται μπόρα! Κι' η 'ΑΖΙΖΑ θα τ' ήξερε! ψιθύρισε.

— Ένας τρελλός φούος τούσφιζε την καρδιά. Κτύπαε γύρω του για μία στιγμή, έπειτα άρχισε να κατεβαίνει το στενό μονοπάτι, σαν να τον κυνηγούσαν.

Τα πρώτα σπινά απείχαν ως μισή ώρα από το σπινά της κοπέλλας. Δεν τ' είχε αντικρύσει καλά-καλά όταν ξέσπασε η μπόρα μ' όλη τη λύσσα. Καμιά καταγιάδα δεν ήταν τόσο βίαιη, σαν κι' αυτήν. Με κόπο κατάφερνε να σταθεί στα πόδια του και να προχωρήσει. Λές κι' ο άνεμος είχε βαλθεί να ξεριζώσει και τα δέντρα και τα σπινά και να σπείρει όλη τη θάλασσα, να τη ρίξει στη στερία.

Το νησί κι' άφαντο. 'Ο 'Οσκαρ δέ μπορούσε να διακρίνει τίποτα στη σκοτεινιά. Το φανταζόταν όμως θαμένο κάτω από τα μανιασμένα κύματα. Όταν έφτασε στην πολιτεία, άρχισε να φωνάζει, να ζητά βοήθεια. 'Από κάποιο σπινά ξεπρόβλεψε ένας γέρος. 'Ο 'Οσκαρ με νημάτα προσπάθησε να του δώσει να καταλάβει τι συνέβαινε. 'Ο γέρος, όταν άκουσε τ' όνομα της 'ΑΖΙΖΑΣ, κλάμισε.

— Δεν είναι δυνατόν να πάμε με τη βάρκα στο νησί, είπε με τα λίγα αγγλικά του και με μάτια μελωλωμένα από τον τρόμο. Της τ' είχα πη...

Τα μάτια του 'Οσκαρ έγιναν πελώρια.

— Αυτό που φανταστικά φώναζε. Της τ' είχα πη ότι θα πάσχι μπόρα.

— Ναι. Χτές τις είπα πως φοβάμαι ότι θα πάσχι δυνατή μπόρα, για να ξεδυμάνει ο καιρός...

Πέρασε το χέρι του στο μέτωπο του ο νέος. Για μία στιγμή όλο του φάνηκαν πως γυρίζαν. 'Επειτα ένωσε τα χέρια του ίκετευτικά.

— Δε μπορεί κανείς να πει να τη σώσει; Για όνομα του θεού. Αυτή έσωσε τόσους κόσμο...

Κούνισε ο γέρο-θαλασσινός το κεφάλι του.

— Μονάχα ένας τρελλός θα μπορούσε να πει ότι θάλασσα. 'Η βάρκα δε θα προφτάσει ούτε δέκα μέτρα να ξεμακρύνει από τη στερία και θα γίνει κομμάτι.

— Και θα την άφουσε έτσι;

Τον κτύπησε με μάτια θλιμένα ο γέρος.

— Παιδί μου! 'Η 'ΑΖΙΖΑ δε ζή αυτή τη στιγμή. 'Από αυτά που μου λές, καταλαβαίνω πως μόνη της θέλνει να βρη το θάνατο!

Γαλανή και ρόδινη ξημέρωσε η αύρη. Τα κύματα μούγκριζαν ακόμα υπόψωφα, κι' έφεραν στη στερία κομμάτια από διάφορα συντρίμια.

— 'Ο 'Οσκαρ κι' ο γέρος θαλασσινός περιμένα. Λές κι' ήξεραν πως το κύμα θα φαινόταν απλακινικό και θα τους την έφερνε ξανά.

Και το κύμα την έφερε, λικνίζοντας το πεθαμένο αγνό κορμί της, με πόνο, σιγανά. Γονάτισε ο 'Οσκαρ, έπιασε με δέος το χέρι της, το απαλό και δυνατό.

Τι κρύο που ήταν τώρα! Τι ζεστό, χτές, τί μαλακό! τι γεμάτο ζωή!

— 'ΑΖΙΖΑ! ψιθύρισε και τα μάτια του θάλασαν από τα δάκρυα.

Στίχοι γεμάτοι πόνο και λατρεία, ανέθηκαν στα χείλη του. Μα δεν τούς έγραφε ποτέ. Έσκυψε και κόλλησε τα χείλη του στα νεκρά χείλη της νεάς.

— Χίμαρα! ψιθύρισε. Χίμαρα πολυαγαπημένη... Σ' αγαπώ σαν όνειρο και σαν γυναίκα μαζί. Συχώρα με, μικρή, παράξενη ψυχούλα. Συχώρεσε με!

— Έγραφα στίχους πολλούς στη ζωή μου. Μα έσ' τους έλεος. Τους πιο ήρωικούς, τους πιο φλογερούς και τους πιο πένθιμους. Μικρή μου αγαπημένη, ο θάνατός σου είναι ο τελευταίος στίχος στο τραγούδι μου.

ΤΕΛΟΣ

— 'Η λαίδη Ντόκερ με το σύζυγό της στη γέφυρα της θαλαμπού της.

Το Μονακό σε πόλεμο ΜΕ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ!..

— 'Η λαίδη Ντόκερ έχει όρμισή την εξόντων! του Ρενιέ και της Γκρέης

— 'Γρελλή; 'Όχι και τόσο. Πάντως, όχι όσο τη νομίζετε. 'Εγώ, τουλάχιστον, αισθάνομαι κάποιο φόβο γι' αυτή τη γυναίκα.

Τα λόγια αυτά, ειπωμένα με περισκέψη και μ' έναν ζωηρό τόνο ανησυχίας στη φωνή, βγήκαν από τα χείλη της πριγκίπισσας Γκρέης του Μονακό, όταν, έδω και λίγο καιρό, πρόσφατα του στενού της περιβάλλοντος της έκαναν λόγο για τη λαίδη Ντόκερ και τις έντυπιας αιτίες της. 'Αντίθετα, από τον Ρενιέ, που άδιαφορεί ή προσποιείται πως άδιαφορεί για τις αιτίες της λαίδης Ντόκερ πως «θα καταστρέψει το πριγκιπάτο του Μονακό», η Γκρέης ανησυχεί σοβαράτα για

αυτές. Καταλαβαίνει καλύτερα από το σύζυγό της πόσο επικίνδυνη μπορεί να γίνει μία γυναίκα, όταν αποφασίσει να εκδικηθεί για μια προσβολή που της έκαναν και δεν έχει καθόλου την εντύπωση πως η λαίδη είναι, όπως πιστεύει πολλός κόσμος, μισοπαλαστή και άνευθυν.

Είναι σίγουρη πως η θορυβώδης σύγγος, του σερ Μπέρναρντ Ντόκερ «άχει τετρακόσια» και πως τους διάφορους εκκεντρικούς της, που της έδωσαν την ύποπτη αυτή όψη για τη διαγονική της υγεία, τους κάνει απλώς για επίδειξη!

— 'Αλλά και το παρελθόν της λαίδης Ντόκερ δείχνει πως δεν έχει τόσο αίσιο ή πριγκιπικό Γκρέης. 'Η γυναίκα αυτή, που όνομαζόταν κάποτε Νόρα Τάρνερ και που για να ζήσει είχε αναγκαστεί να δουλέψει πρώτα ως πωλήτρια και μετά ως εργάτρια σε εργοστάσιο, κατάφερε να παντρευτεί διαδοχικά, χωρίς στην ταχυνία, την εξυπνάδα και την τόλη της, με τρεις άντρες, που ήταν ό ένας πλουσιότερος και διασημότερος από τον άλλο. Αυτό, βέβαια, άρκει και μόνο του ν' άποδείξει πως το μυαλό της λειτουργούσε πάντα στην έντελεια! 'Όσο για τα έρωτικά της καμώματα που άπασχολούν κάθε τόσο τον παγκόσμιο τύπο, τα έλκει με το παραπάνω ή τσάι της για επίδειξη και ή άσυνείδητη, ίσως — επιθυμία της να εκδικηθεί για την ταπεινή της καταγωγή και τα βασανισμένα νεανικά της χρόνια.

Οι προκλητικές ίδιορρυθίες της, ωστόσο, όπως κι' ο εξοργιστικός σπατάλης της, δημιουργήσανε πλήθος έχθρους για τη λαίδη Ντόκερ και στους έχθρους της αυτούς προστέθηκε, τα τελευταία χρόνια, το πριγκιπικό ζεύγος του Μονακό. Στις 22 'Απριλίου του 1958, η έχθροτητα της λαίδης με τον Ρενιέ και την Γκρέης, κατάληξε σε ανοικτή ρήξη.

— 'Ασφαλώς, άρκετοι άναγνώστες μας θα θυμούνται το έντυπιακό εκείνο επεισόδιο, που άπασχολήσε, για άρκετές μέρες, τον παγκόσμιο τύπο. 'Αγανακτισμένο για τα άλλεπάλληλα σκάνδαλα, που είχε δημιουργήσει η λαίδη στο έδαφος του Μονακό, το πριγκιπικό ζεύγος αποφάσισε να μην της κρατήσει ξεχωριστή θέση στο καθρόριο κρό, όπου θα γινόταν η βάφτιση του διαδόχου. 'Η

λαίδη Ντόκερ, που κατέφθασε, άκοιλουμένη από μία κουστωδία φίλων της, ύποχρεώθηκε ν' αναμνηστικά «ταπεινωτικά» με το πλήθος και, όταν γύρισε στο ξενοδοχείο της, το «'Οτέλ ντε Παρί», άρχισε να άποκαλή μεγαλόφωνα, γυρίζοντας στους διαδρόμους, τον Ρενιέ «πριγκίπα της όπερέτας» και την Γκρέης «κόρη του χτίστη»!

Φυσικά, η άπάντησή δεν άργησε να δοθεί. 'Ο Ρενιέ έδωσε διαταγή άπελάσεως της λαίδης και άπαγόρευσε στο έζης να πατήσει η ίδια το έδαφος του Μονακό και ή θαλαμηγός της να έμφανισθεί στα χωρικά ύδατά του!

— 'Όλος ο κόσμος γέλασε τότε με το κάζο της άλαστονικής 'Αγγλίδας λαίδης και το έπεισόδιο ξεχάστηκε σύντομα άπ' όλους. 'Όχι, όμως, κι' από εκείνη, που όρμισήθηκε να εκδικηθεί σκληρά τον Ρενιέ και την Γκρέης — και έκανε την εκδίκησή αυτή σκοπό και άνειρο της ζωής της!

— 'Η εκδίκησή — όπως λέει ή γνωστή γαλλική παροιμία — είναι ένα φαγητό, που τρώγεται καλύτερα κρύο». 'Η λαίδη Νόρα Ντόκερ δε βιάστηκε να κάνει το πριγκιπικό ζεύγος να μετανοήσει για τη συμπεριφορά του άπέναντί της. Κασιόχοντας τα κύματα της οργής της, κατάστρωσε με ύπομονη και ηφαλιχία, ένα μακρόχρονο σχέδιο. Για την έπιτυχία του, είχε όλο ισχυρούς συμμάχους: το άθροον χρήμα της και τις παντοδύναμες σχέσεις της.

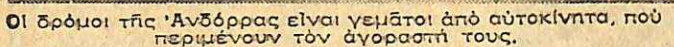
Τον πρώτο γύρο, τον έλασε. Προσεταιρίστηκε την άδελφή του Ρενιέ, την πριγκίπισσα 'Αντουανέττα, και τη βοήθησε να όργανώσει μία νέα συνωμοσία εναντίον του άδελφού της. 'Αλλά ή άπώτερη έγινε άντιληπτή και παρήκαμε όλα τα έπιβαλλόμενα μέτρα, πριν ή συνωμοσία πάση άκόμη σάρκα και όστά.

— 'Η λαίδη Ντόκερ δεν άπελίστηκε. Συντηρώντας πάντα τη «φιλική έπαφή» της με την 'Αντουανέττα — με τη σκέψη πως ή έπαφή αυτή μπορεί να της έδωσαν ή χρησιμότητα στο μέλλον — στράφηκε στην σκανδαλοθηρική μερίδα του άμερικανικού τύπου και χρηματοδότησε μία σειρά από καμπάνιες γύρω από το «αίσθηματικό παρελθόν της Γκρέης Κέλλους».

Οι καμπάνιες αυτές δεν άποκαλύψανε τίποτε το καινούργιο και το συνταρακτικό — και ούτε, άλλωστε, μπορούσαν να το άποκαλύψουν, γιατί, όπως ξέρουμε, το «αίσθηματικό παρελθόν» της Γκρέης ήταν έντελως άσχημο, αν όχι άνυπαρκτο. 'Η λαίδη Ντόκερ ύπολόγισε, όμως, στην παθολογική ζηλοτυπία του Ρενιέ και καταλάβαινε πως ό άόριστοι φαρμακεροί ύπαινιγμοί του σκανδαλοθηρικού τύπου και μερικές άσφαείς προαναγγελίες για τη δημοσίευση κάποιων επαλιών έρωτικών έπιστολών της Γκρέης, δεν ήταν δυνατό παρά να τον πλήγωσαν.

Παράλληλα μ' αυτό τον «πόλεμο νεύρων», έτοιμάστηκε για το καιρότερο πλήγμα εναντίον του ζεύγος έχθρων της. Μελέτησε τις δυνατότητες να δημιουργηθεί ένα καινούργιο Μόντε Κάρλο, που με τον άντανανισμό του θα όδηγούσε στην έξοσθένση, ίσως και στην οικονομική κατάρρευση του πρώτου — και κατάληξε στην έκλογη του 'Εστωρίλ της Πορτογαλίας, διασημής κιόλας από τις έξορστές μεγαλειότητες και ύψηλότητες, που έχουν κατασφύγει εκεί.

Με το σκοπό αυτό, η λαίδη Ντόκερ ήθελε σ' έπαφή με έπιχειρηματικούς κύκλους της Λισαβώνας, και ύπογραψε μαζί τους ένα συμβόλαιο για την ίδρυση μίας νέας εταιρείας, της «Ντόκερ-Σάντος»,

Βρίσκεται στη λιλιπούτεια δημοκρατία της Άνδόρ-
ρας με τους 6.000 κατοίκους της

της υπηρέτης μας ηπειρώς. Υπαρχει, όμως, και μία ευρωπαϊκή χώρα, που βαίνει κάτω, σ' αυτό το κεφάλαιο, με μεγάλη, μάλιστα, διαφορά, από ταυτόσημη την Αμερική. Η χώρα αυτή είναι η μικροσκοπική δημοκρατία της Άνδορας, όπου αναλογεί ένα αυτόκίνητο στους τρεις κατοίκους!

«Ποτέσο, τὸ μικρὸ καὶ λη-
σμονίμοιο κρατίδιον κατέχει
τὸ ἐκπληκτικὸν ρεκόρ, ποὺ ἀ-
ναφέρεται: Ἐνὼ δὲν εἶχε πα-
ρὰ μολὴς 6.000 κατοίκους,
στὴν ἐπικρατεία του βρίσκον-
ται ἐπίσημα καταχωρημένα
2.000 αὐτοκίνητα. Ἀν προσ-
θέσουμε, μάλιστα, πὺς ὑπάρ-
χουν ὅπως ὑπολογίζεται, καί
σχεδὸν ἄλλα τέσσα, ποὺ κυκλο-
φοροῦν στὴν Ἀνδόρρα ἐν ἁκί-
νητον στὰ γκαράζ, χωρὶς νὰ
ἔχουν ἐπίσημα καταχωρηθῇ,
φτάνουμε στὴ διαπίστωση
πὺς ἀναλογεῖ μισὸ αὐτοκίνη-
το σὲ κάθε κάτοικο!»

Ἀνδρέα. Καὶ ὁ Γερμανὸς δημοσιογράφος ἐπέστρεψε νικητῆς καὶ τροπαιοῦχος, μαζί μὲ τὸ αὐτοκίνητό του, πού, εὐτυχῶς, δὲν εἶχε βρῆ ἀκόμη ἀγροσστή!

— Φαίνεται πως χαλάει για καλά
αυτή τη φορά το άσσαναέρι...
(Τού Αρχέλαου)

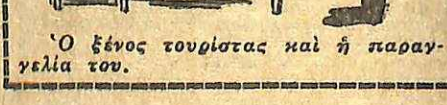
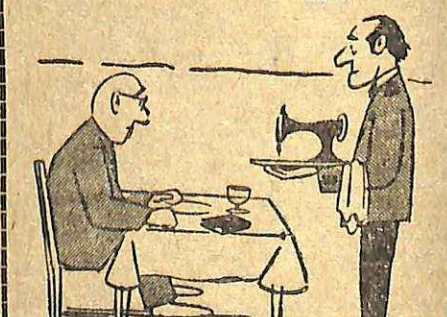
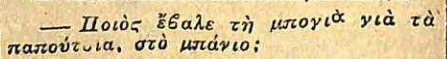
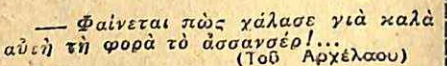
ταβόσι και τη σελήνη. Βάλτε
 αρχών. Κατά τὸν Μόσσερ,
 Μόσσερ, ἐκεῖνος ποὺ ἔχει τὸ
 κύριο βάρος τῆς ἐνοχῆς γι'
 αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, εἶναι ὁ τα-
 ρχτικός ἀναπληρωτὴς τοῦ ἀρ-
 χηγοῦ τοῦ κράτους. Ματίας
 Σαντουρέ, συμβολαιογράφος
 τὸ ἐπάγγελμα. Ὅσο γιὰ τὸν
 ἀρχηγὸ τοῦ κράτους, ποὺ εἰ-
 ναι συγχρόνως καὶ ἀρχιδι-
 αστής, τὸν φραντσέσκο Ἀρέ-
 γιο, κατοικεῖ μόνιμα στὸ χου-
 σὶν τοῦ Κανίλλο, καὶ δὲν
 εἶναι τὸν

— Ποιὸς ἔβαλε τὴ μογιὰ γιὰ τὰ
 παπούτσι, στὸ μπάνιο;

...παρά δυο φορές την
εργασία στην πρωτεύουσα,
εβδομάδα στην κρατική
για να εξετάσει τις
υποθέσεις και να δικάσει! 'Η
υπόθεση του λαθρεμπορίου
των κλεμμένων αυτοκινήτων
δεν τον άσπασχολησε ποτέ και
η άνωτίτητά του — γράφει ο
Μόσνερ — προκύπτει από το
ότι δεν έχει καν άποκτήσει
δικό του αυτοκίνητο, στον πα-
τήρ οδός!

Ὁ ξένος τουρίστας καὶ ἡ παρα-
γελία του.

ΜΙΑ άπ' τις σπουδαιότερες συλλογές ζωντανών όντων του κόσμου στεγάζεται σ' ένα άπλό κτίριο της Ουάσινγκτον. Περιλαμβάνει δέ διασκεκτομυρία μικρόβια και ίους διαφόρων ειδών, που καλλιεργούνται και πολλαπλασιάζονται για έπιστημονικούς σκοπούς.

Πολλοί από τους μικροσκοπικούς αυτούς οργανισμούς, τους άρσενους με γυμνό μάτι, είναι αναπαραγωγικά σπουδαίοι για την οικονομία και την ασφάλεια του ανθρώπου. Χωρίς τα μικρόβια των διαφόρων ζυμώσεων, δέ θα είχαμε ψωμί, τυρί, κρασί, μπύρα, γαλλίτσα, χούτορ, τουρσιά, κλπ. Χωρίς τους μύκητες, δέ θα είχαμε φυτοφθοράς.

• Ο κατάλογος του αναφέρει 4500 είδη.
• Ωστόσο, ο κριθμός αυτός φαίνεται α-
σήματος, αν σκεφθί κανείς ότι υπάρχουν
στη Φύση περί τὰ 250.000 είδη μικροορ-
γανισμών. Άν συγκεντρωνόταν όλ' αυ-
τά τα μικροσκοπικά πλάσματα, θ' άποτε-
λούσαν μεγαλύτερο βάρος άπ' όλα μαζί.

τά δραστήρια και αυτά του κόμμου.
Ευτυχώς, τα 99% απ' αυτά είναι αδιάφορα ή αφέλεια στον άνθρωπο. Στους καταλόγους της συλλογής της Ούδας γκτον μπορεί να βρει κανείς μικρόβια που ξεφερόνται τις πετρελαιοπηγές ή που μεταβάλλουν τα σταφύλια σε σαμπάνια. Υπάρχουν μικρόβια που διαπύσσονται, γίνονται και σχηματίζουν τις τρύπες του ελαστικού πυριού, κι' άλλα που περιορίζουν αυτά τα δέρια, για να μη γίνουν πολύ μεγάλης οι τρύπες. Ο μήκης της βρωμιάς βρώσεως των ποδιών κάνει συντηρητικό στον κατάλογο με το θάκιλο της φυσικοχημικής πανάλογας και με τον λόν της φυτακδόσας (που είναι τόσο μολισματολογική, ώστε μισό φλυτζάνι απ' αυτόν θ' ακούσει σε θεωρητική, για να εξεζητήσει ολοκληρωτική την ανθρώπινη).

Τὰ ἐπιβήδωνα αὐτὰ μικρόβια καὶ ὁ ἴ-
ος παλυντοῦνται μόνοι στ' ἀνεγκριμαρμένη ἐ-
ργαστήρια, διευθυνόμενα ἀπὸ ἐμπειροῦς
μικροβιολόγους. Ὁ μύκτης ὅμας τῆς πε-
ρικιλμένης καὶ τῆς στορεποικιλμένης, ὀρι-
σμένη ἀκίνηδονα μικρόβια καὶ ἕνας τύπος
τοῦ (τοῦ σαρκώματος τοῦ Ροῦ) σπένον-
ται ταχτικά στοὺς καθηγητὲς ποὺ διδά-
σκουν βιολογία στὰ ἀμερικανικὰ γυμνά-
σια καὶ κολλέγια.

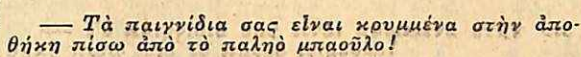
Ἡ παλαιότερη καλλιέργεια τῆς συλλογῆς τῆς Οὐσαντικῆς ἐνταίμα ἐστὶν ἀποκρίσιμος ψευδοβασιλικὸς τοῦ Κώχ, ποὺ συγγενεῖται στυλῶς μετὰ τὰ μικροῦσια τῆς φοματισμοῦ. Ἐπειτα ἔρχεται μιὰ καλλιέργεια γνησίαν ἀποδόχον τοῦ πρώτου ἐπεικελλισμοῦ, ποὺ ὠδήγησε τὸ Φλέμινγκ στὴ μεγάλη ἀνακάλυψιν τοῦ.

«Ιδιαίτερα ένδιαφέρον παρουσιάζουν και οι καλλιέργειες των «μικροβιοφάγων». Πρόκειται για κάτι ζωντανά πλασμάσματα του τύπου των ιών, που έχουν την ιδιότητα να εισχωρούν μέσα στα μεγαλύτερα μικρόβια και να τα σκοτώνουν. Μολονότι οι μικροβιοφάγοι δεν έχουν ακόμα μελετηθεί αρκετά, υπάρχουν στην συλλογή της Ουάσιγκτον 150 είδη τους, καθώς απ' τα οποία καταστρέφει ένα ωρισμένο μικρόβιο.

«Όλα ά γνωστά ως σήμερα έδω έμ-
κροβήματα» ελγαυ άλλαβή γιά τόν ά-
θροπο.

Πρίν άνακαλυφθώ ό σουλφαμίδες καί
τά άντιβιωτικά, ό έρευνητής έάσων με-
γάλης έλίπεδς στους έμκροβιόζους»
γιά τή βερπειλία τών διαφόρων άσθενεί-
ων. Δέν έλχον άμας κατορθώσαι άκίνη ή
τούς κάποιον άποτελεσματικώς μέσα στην
άνθρώπινη όργανισμό, όσο ήσαν στά έρ-
γατηριακά πειράματα.

Τώρα που έχουν αναπτυχθεί «φυλές» με
κρίσιμες ανθεκτικές στα αντιβιοτικά, οι
επιστήμονες έχουν στρέψει και πάλι την
προσοχή τους στους «μικροβιοφάγους»
και ελπίζουν ότι, χωρίς σ' αυτούς, θα
πλουτισθεί με καινούρια θεραπευτικά μέ-
σα το αποστάσι της επίστασης.

Παρ' όλες τις προσπάθειες τις έντονες πού γίνονται του Δήμου τα υπερδέματα ακόμη παρατείνονται διότι οι τρεις μνησπῆρες του τὸ ἔχουν βάλει πείσμα νά πάρουνε γιά πάρτι τους τοῦ Δήμαρχου τὸ χρίσμα.

Γιὰ τὸ αὐτὸ ἀξίωμα ἐπίμονα ἐρίζουν,
τὴν δημαρχομανίαν τοὺς δὲν τὴν παραμερίζουν
καὶ κατὰ τὰ φαινόμενα ποτὲ δὲν θὰ ξεμπλέξουν,
ἐκτὸς ἂν τὸν Δῆμο μας εἰς τὸ... «πρὸ-πὸ» τὸν
(παίζουσιν!

Με ζωηρή μας έκπληξη διαβάζουμε οι φτωχοί, πώς κάτι νέοi έκλεψαν πέντ' ξην (¶Ιωτα-Χι) και πώς μιά τευτν-μπούκη θραυστάτη παρέα καγκαστερικώς διέπρεψε στην Νέα Έρυθραία!

Κι' άφοϋ, λοιπόν, στά χρόνια μας έτοϋτα τά μοιραία,
οι νέοι συνετάραξαν κι' αϋτήν την... Έρυθραία,
όρθως λυπάται ή ράτσα μας και λέει ένα
πως είναι... άνερυθρίαστος ή νέα γενεά!

Τὸ κρεμμυδάκι τ' ἄσπμο κι' ἀσπμαντὸ ἐν γένει
πρὸς ὕψη δυσθεώρητα συνέχεια πηγαίνει
κι' οἱ συμπολίτες κρόμμυον ὁσάκις θ' ἀντικρύζουν
προτοῦ τὸ καθαρίσουν, θ' ἀρχίσουν νὰ... δακρύ-
(ζουν!

*
'Αλλ' ἡ δικὴ του ἀνυδος θὰ δώσῃ ἀφορμὲς
να πάρουν τὸν ἀνήφορο οἱ πρὸ πολλὰς τῆς
κι' ἐν τέλει τ' ἀπαραίτητα τοῦ βίου μας τὰ εἶδη
στὰ ὕψη θὰ σαλπάρουνε προτοῦ νὰ πῆς... κρεμμυδι!

‘Ο Έθνικός ο Κήπος μας φωτιά πήρε τις άλλες
και τις Άρχες τις έβαλε σ’ε νέα περιπέτεια,
διότι καταβάλαμε προσπάθειες μεγάλες
για ναύρουν, όπωςδήποτε, της πυρκαϊάς τα αίτια!

*
Ὅσοτος κόπος ἄσκοπος καὶ μόχθος κατεβλήθη,
γὰρ γὰ βρεθὴ τοῦ Κήπευ μας τοῦ πῦρ πῶς προεκλήθη.
ἀφοῦ ο' ὅλα τα δέντρα τὸ καὶ στὰ παγκάκια ὅλα
μαγνῆμας ληρυσιάζοντες ζευγάρις φλεγοῦν ἀλά!

‘Η συμπαθής εἰς ὅλους μας συνταξιούχος τάξις
 πού ζῇ μέ τίς ἀπίθανες τοῦ ΙΚΚΑ τίς συντάξεις
 διαφωτίσεις πρόκειται νά ἔχη πιά συχνές
 μέ προβολές εὐχάριστες κι' εἰκόνας φωτεινές!

Πλὴν οἱ συνταξιούχοι μᾶς τονίζουν μὲ λύπη
πὼς τέτοια διαφώτισις μποροῦσε καὶ νὰ λείπῃ
καὶ πὼς δὲν εἰν' ἐπ' ἀναγκῆς νὰ τρέχουν στὶς ὁδοὺς
ἐφόσον φέγγουν μόνον τοὺς σὺν...φωτεινὲς εἰκόνες!

Μία λίαν επιπόλαιη εθδομνντάρη γραιο, πού φαίνεται περνιότανε για νέα και μοιραία, δε γυρτίτιαα κατέφυγε τό... μέλλον τής νά μάθη και κέζο αλπομόνντη τής έμελλε νά πάθη!

Χιλιάδες έντεκάμιση τῆς ἑξάφρισε ἡ Πυθία,
ἀπάνω ποῦ τῆς διάβαζε τὴν... τύχη στὸ φλυτζάνι
κι' ἀφοῦ τὴν βρῆκε μπόσικη ἡ μάλλον ἡλίθια,
κατάφερε ἡ μάντισσα τὴν... τύχη της νὰ κάνει!

Μία και σπανίζουν, κύριοι, στην αγωνή μας γῆ
τὰ ὄντα τὰ περίεργα καὶ πρὸ παντός τὰ ζῶα,
ἐδόθη, λέει, ἡ ἀδεια νὰ γίνῃ εἰσαγωγή
ἐνὸς θειναῦ κροκόδειλου, κι' ἐνὸς μεγάλου βόα!

Κατόπιν τούτου ἀκούονται κατακρυγές ἀθροές
διότι φεῦ! εἰσάγονται καλ... συσφιγμένες βόες
ἡ ἐπικρίσεις ἔντονες καὶ διαμαρτυρίες
τὴν ὥρα ποῦχει ὁ τόπος μας χιλιάδες... ἐφορίες!
Γ.ΘΙΣΒΙΟΣ

Σκαυδάλῳδεις παραστάσεις καὶ
ὄρνιθ. με θυμάτα ἄθῳα ἀνήλικα
κορίτσια ἀπὸ τὴν ἐπαρχία

Το περίφημο σκάνδαλο των «ερδ» μπαλάντων, που είχε συγκλονίσει, έδω και μερικές φορές, το Πόρι-σι, επανηρόηθη, αποκαλύπτοντας ον «δρες τις λειτούργειες του Μπου-νους Αϊνές. Ή άρνητική άποψη του νοκάλιου πός της πολυτέλει διαφεί-σασα στην άδικοκρατική συνήθεια της πρωτεύουσας—στης παρούσης της Πλάτα νις Μαγίο— ήταν ά κέντρο μιας άρνητικής, που έπαρεβη δεινός για την άνωση κοινωνία του Μπου-νους Αϊνές, μέ παρυσία της κορπής, ό-που πρωταγωνιστών άποκλειστικά ά-νιλική κορπία, ηλικίας 13 ός 17 έ-των. Έπειτα από τις έπιδείξεις του κορπής-της, στις δεινές αυτές γίνον-τας άπληρωτα όντα, που ό άρνη-τές τους τους έλυν άδωσι το όνομα μισ-νής λειτούργειας!

Ἄπο ἀρκέτο κορὸν τὴ δασυκνία τοῦ Μπουένος Ἀϊρες εἶχε συγκεκμημένους οἱ ποινικοὶ γὰρ τὴν ἡμέραν, μίαν ὄργανωσάντες, ἀνάλους μὲ ἐκείνῃ τοῦ δίσταθου Πιέρ Σορὸς στὸ Παρίσι, καὶ οἱ ὅτι οὐκ ἔπαινε αὐτὸς σπρίτζινταν, κυρίως, γὰ ἐπιτελλόμενες καταγγελλέας ἀπὸ γυνεῖς, ποὺ ἔβηναν στὴν ἐπαρτία καὶ ποὺ οἱ κόρες τους εἶχαν ἔρξει ἀπὸ Μπουένος Ἀϊρες, γιὰ νὰ δοῦν δουλειά. Οἱ γυνεῖς αὗτὸ καταγγέλλαν πὺς οἱ κόρες τους τοὺς ἔγραφαν πὺς εἶχαν ὀφθ δουλειά μετ' ἱκανοποιητικῆς αὐτοῦ, χωρίς, ὅμως, νὰ τοὺς προσδιορίζουν τὴν εἶδος δουλειᾶς ἡταν.

Ἡ συστηματικὴ παρακολούθησι, ποὺ ἔγινε ἀπὸ μέρους τῶν ἀστυνομικῶν ἑπειτα ἀπὸ αὐτὴς τὴν καταγγελίαν, δὲν ὄησεν στὴ διαπίστωσιν πὺς ὀρισμέναις κυρίαι, προερχόμεναι ἀπὸ ἀνωτέρα κοινωνικά στρώματα, ὥστε νὰ μὴν κινῶν ἐβόλκας τῆς ὑποψέως, περιφρονήσαντας, κομπήσαντας ντυμένες, στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμὸν, καὶ προσεγγίζαντες τὶς ἀσφαφέρες ἀπὸ τὴν ἑσπέρην κοπέλλαν, ποὺ ἔργονταν ἀπὸ τὴν ἐπασχίαν, γιὰ νὰ τοὺς προφύρουσιν μιὰ θέσι κακορίαιρας στὰ σπῆτια τοῦς.

Ἡ νέα δεχόμενη ἀντιπολίτευση, τὴν οὐ
ρανοκατέβητη αὐτὴ προπορεία, ποὺ τὴν
γλύτωνα ἀπὸ τρεξίματα κ' ἀγωνίες, κ'
ἐκτελοῦσε, πραγματικά, χρὴν καθαρῶ-
ρας, ὥσπου ν' ἀρχίσῃ, αἰα-αἰα, ἡ «ῥύση-
ς» τῆς. Ἀλλὰ οὐ «κυρίες» αὐτὲς, ὅπως
ἐξαρκοῦντο ἀργότερα, δὲν περιορίζον-
τοσαν στὴν πειστικότητα καὶ τὴν εὐφρά-
δειά τους, ἀλλὰ καὶ σὲν ποταπὴν

οι έλληνες τους να λάβουν μέρος στις παραστάσεις των αργεντινών «*κρος υπαλλήλων*».

Το αποτέλεσμα καλύτερο ήпло στο χέρια τους ήταν η κοκάλη, που παρέλκυε την κοινή αντίταση των ανθρώπων αυτών και ριζωνόταν και τις έκανε έθουλα όλων και της σπείρας. Οι φροσώπότες έξ έδου, που υπήρχε κίνυνος να έξαναστούν και να τ' αποκόλυον όλα στην άστυνουλιά, έδεν λάβαναν έξ άρχης μέρος στις πιασένες λειτουργίες, άλλα σπένονταν πίσω στα στήπια, όπου υπηρέτουσαν ως κομμάτιοις, αείδους μετά το τέλος των επίδειξων του εστρηπής. Σε λίγο καιρό, με το δολωμα του μεγαλύοντος κέρυνος και με την βοήθεια της κοκάλης, οι κυρίες τους τις έπεισαν να κατέβουν και το δεύτερο αυτό σκαλί στον καφόρο.

Όταν συνκέντρωον πάλι άντρες έλκον-

τοητικά στοιχεία στα χέρια της, ή αστυ-
νομία περιούλωσε, ένα βράδυ, όλκλη-
την την ποιοιή της Πλάς ντέλ Μαγίο
και έκανε έφοδο σε δύο από τα τρία κέν-
τρα της σπείρας, όπου, κατά τις πληρο-
ρίες της, έπρόκειτο να παρευθούν
συγχρόνως, το βράδυ εκείνο, δεξιάς

Ἡ διπλὴ ἔφοδος εἶχε σάν ἀποτέλεσμα
 ἂν πᾶσι τὰ χεῖρα τῶν ἀστυνόμων 43
 ἦσαν κορίτσια, ἀπὸ τῆς ποικιλιᾶς
 τῶν ἀνδρῶν ἀπὸ μὲλάντων, καὶ 8 ἄν-
 τρες ἀπὸ τῆς θρησκείας τους. Ἀντί-
 πλοῦς σὲ τὴν τελευταίαν, πρὶν κρῆναι
 ἀκρίτως, ὁ δὲ τὴν πορεία τῶν ἀ-
 νδρῶν, τὰ θύματα τῆς ἀπαλλαγῆς
 τῶν ἀστυνόμων, ἔλα ὅσα ξέρονα,
 ὅπως τῆς καταστάσεως τῶν ἀνδρῶν,
 τῆς ἀπείρας, πρὶν φωνάξουν αὐτὲς
 τὰς δεξιὰς, ἦταν κάποιος, πρὶν καίμῃ
 ἂν γινώσκῃ τὸ πραγματικὸν θυμὸν τοῦ
 ὅ, ὅ, ἂν ἀκούονταν τῆς κυρίας τους νὰ τὸν
 ποκαλοῦν ὁ ἔλ' ἴτιος — ὁ Ἰνδιάνος.

Δυστυχώς, η αργεντινή αστυνομία δεν
απέφερε να συλλάβει τὸν μυστηριώδη
"Ινδιάνο", ὅτε ν' ανακαλύψει τὴν τα-
τότητα του. Οἱ ὀχτὼ ὁργανώτριες τὴν πα-
ύσαν, ποὺ ἔχει στὰ χεῖρά της, δὲν θέ-
λουν, ἢ δὲν τοῦμοι, φοβούμενες τὴν πι-
νή ἐκδίκησί του, νὰ τὸν ἀποκαλύψουν.
Ὁ δὲν ἀποκλείεται, ὡστόσο, κατὰ τὴν ἀστυ-
νομία, νὰ ἀγνοοῦν καὶ αὐτὲς τὸ ἀληθινὸ
ὄνομα.

Τώρα ο γιατρός έβλεπε καθαρά τὰ σημάδια τῆς διαρρήξεως.

μυή κι' ο γιατρός...

— Η Μάρθα σώπασε. Μιά λάμψη φώτισε ξαφνικά τὸ πρόσωπό της καὶ εἶπε μαλακά:

— Καλά, ἄς μὴ μιλάμε πιά γι' αὐτό. Ἴσως νά-χης δίκιο... Θὰ φυλαγώ-μαστε πρὸ πολὺ στὸ μέ-λον... Μὰ δὲ σοὺ συγγω-ρῶ τὴ δυσπιστία σου! Α-κούς ἐκεῖ νὰ μὴ μὲ πῆς τίποτα, ἕνα δόκλιτρο μὴ-να!... Ἀλλ' ἔτσι λοιπόν, πι-στεύεις πὼς μὲ τὸ μπουκα-λάκι ἐκεῖνο ποὺ κρύβεις στὸ συρτάρι τοῦ Μωρίς, θὰ μπορέσης νὰ τοῦ ξαναδώ-σης τὸ φῶς του;

— Ναι, τὸ πιστεύω, Μάρθα. Τὸ φάρμακο αὐτὸ εἶναι μιά δική μου σύνθεσι, ποὺ φαίνεται πολὺ ἀποτε-λεσματική.

— Καὶ πόσες ἐνέσεις θὰ χρειαστῇ νὰ τοῦ κάνης ἀ-κόμη;

— Πέντε ἢ ἕξ. Ἀρ-κούνε δύο σταγόνες μο-νάχα, προῖκ καὶ βοῶδ' Τ' ἀποτελέσματα πα-ροισιάζονται ἀμέσως... Χρειάζονται διὰς με-γάλης προφυλάξεως! Τὸ μπουκαλάκι πρέπει νὰ

Τὸ ἔγκλημά μου τῆς Μαρίας

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— ΝΑΙ, βλέπω! Δὲν ἀπλώνεται πιά σκοτάδι μπροστά μου!...
— Τί βλέπεις; ρώτησε ὁ γιατρός Ἀμπιδάιν, μὲ χαρὰ.
— Ὅχι πολλά πράγματα... Λίγο φῶς καὶ κάτι σκιές ποὺ κουνιούνται... Ἄν μποροῦσα νὰ ξαναβρῶ τὸ φῶς μου!
— Θὰ τὸ ξαναβρῇς, εἶπε μὲ βεβαιότητα ὁ γιατρός.
Μάζεψε τὰ ἐργαλεία του, τὰ βάλει σ' ἕνα κουτί καὶ τὸ φύλαξε στὸ συρτάρι ἐνὸς τραπέζιου, στὸ βάθος τῆς κἀμαρας. Ὑστερὰ ἔφυγε σιγά-σιγά. Καθὼς περνοῦσε τὸ διάδρομο, κάποιος τὸν ἐ-πίσπεσε ἀπ' τὸ μπράτσο.
— Ἐλεγες ψέματα... δὲν εἶν' ἔτσι; τοῦ ψιθύρισε μιά φωνὴ γε-μάτη ἀγωνία. Δὲ γίνεται νὰ ξαναβρῇ τὸ φῶς του ὁ Μωρίς!...
— Ἦταν ἡ Μάρθα Ζανὲν, ἡ γυναίκα τοῦ ἀρρώστου, ποὺ εἶχε πα-ρακολουθεῖ ὅλη τὴ σκηνή, κρυμμένη πίσω ἀπ' τὴν πόρτα.
— Δὲν ἔλεγα ψέματα, ἀπάντησε ὁ γιατρός.
— Εἶσαι τρελλός;... Θέλεις νὰ χαθούμε κι' οἱ δύο; Ἡ μήπως μὲ βαρέθηκες;... Σκέψου, λοιπόν! Ἄν ὁ Μωρίς ξαναβρῇ τὸ φῶς του, οἱ σχέσεις μας θὰ διακοποῦν κι' ἡ ἀγάπη μας θὰ σβύσῃ...
— Θὰ πάρουμε τὰ μέτρα μας...
— Εἶναι πολὺ ἀργὰ πιά. Ἐχομε συνηθίσει νὰ μὴ τὸν λογαριά-ζουμε. Θὰ προδοθούμε ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή...
— Μὰ δὲν πιστεύω νὰ θέλεις νὰ ἐγκληματήσω, γιὰ νὰ ἐξασφα-λίω τις σχέσεις μας! Γιατί ἕνας γιατρός ποὺ δὲ σώζει ἕναν ἀρ-ρώστο, ἐνῶ μπορεῖ, κάνει ἔγκλημα!
— Περιποιῶσάν τοις δύο χρόνια τὸ Μωρίς καὶ μοῦ εἶχες πῆ-πὼς ἡ ἀρρώστεια του ἦταν ἀνίατη...
— Ἐτοίχι νύμια. Μὰ, ἐδῶ κι' ἕνα μῆνα, ἀλλάξα γνώμη...
— Καὶ γιὰτί δὲ μοῦ εἶπες τίποτα; Γιατί δὲ μὲ προειδοποίησες;
— Ἦθελα νὰ σοὺ κάνω ἐκπληξί... Νόμιζα πὼς θὰ μ' ἔβλεπες μὲ ἱκανοποίησι νὰ ἐπανορθώσω τὸ σφάλμα μου ἀπέναντι τοῦ δυ-στιχισμένου Μωρίς.
— Μ' ἄλλα λόγια, ἀφοῦ τοῦ πήρες τὴ γυναίκα, σκέπτεσαι τῶ-ρα, γι' ἀνταπόδοσι, νὰ τοῦ δώσεις τὸ φῶς του! Ἀς γελᾶσω...
— Γέλασε ὅσο θέλεις... Ἐγὼ κάνω τὸ καθήκον μου!
— Τὸ καθήκον σου; Μὰ, ἂν μ' ἀγαπᾷς ἀκόμη ὅπως κι' ἐγώ, τὸν καθήκον σου εἶναι νὰ προστατέψης τὴν ἀγάπη μας... Ὅσο γιὰ τὸν ἄντρα μου, σκέψου ὅτι ἦταν ἀπόλυτα εὐτυχισμένος, ὅταν δὲν ἔβλεπε. Δὲν ἤξερε, δὲν ὑποπτευόταν τίποτα. Τώρα θὰ τὰ δῇ ὅλα καθαρά... Αὐτὸ λοιπὸν ἀνομάζει ἐστὶ ἐπανορθώσι!
— Ἐγὼ πάρεи τὴν ἀπόφασί μου. Δὲ θὰ κάνω συμβιβασμοὺς μὲ τὴ συνείδησί μου!
— Κι' ὅπως τοὺς ἔκανες ὅταν ἐπρόκειτο ν' ἀπατήσης τὸ φί-λο σου!
— Ὁ ἄνθρωπος ἐσφαλῆ! Δὲ βλέπω γιὰτί θάπρεπε νὰ τὸν μ-

μένη πάντα στὴ σκιά καὶ νὰ μὴν παίρνῃ ἀέρα. Ἀλλοῦ, θ' ἄλ-λοιονότανε τὸ φάρμακο... καὶ τότε, ὅχι μόνο δὲ θὰ γινόταν καλὰ ὁ ἀρρώστος, ἀλλ' οὔτε θὰ ὑπῆρχε πιά ἐλπίδα νὰ ξαναβρῇ ποτὲ τὸ φῶς του. Γι' αὐτὸ δὲν τὸ παίρνω μαζί μου, στὸ σπίτι μου, ἀλλὰ τὸ φυλάω ἀμέσως μέσα στὸ συρτάρι τοῦ Μωρίς.
— Ἀ, ἔτσι... πρόσφερε ἡ νέα γυναίκα.
— Ὑστερὰ πῆγε πρὸ κοντὰ στὸ φίλο της καὶ τὸν ρώτησε:
— Μ' ἀγαπᾷς, Ζωρζ; Θὰ μ' ἀγαπᾷς πάντα, ὅ,τι κι' ἂν γίνῃ;
— Ναι, Μάρθα!
— Ὁ Ζωρζ Ἀμπιδάιν κι' ὁ Μωρίς Ζανὲν ἦταν παιδικοὶ φίλοι. Ὑ-στερὰ, ὁ ἕνας ἔγινε γιατρός κι' ὁ ἄλλος δικηγόρος.
— Ὅταν ὁ Μωρίς τυφλώθηκε ἀπὸ κάποιο ἀτύχημα, ὁ Ζωρζ ἔβαλε ὅλα του τὰ δυνατὰ γιὰ νὰ τὸν κἀν καλὰ. Οἱ συχνὲς ἐπισκέψεις του στὸ σπίτι του ὁδηγήσανε στὶς σχέσεις του μὲ τὴ Μάρθα.
— Στὴν ἀρχὴ δίστασε λίγο, ἀλλ' ἔπειτα ὑποχώρησε στὴ γοητεία της. Κι' εἶχαν ἐνωθῇ ἐνοχᾶ, μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ ἄτυχου Μω-ρίς, ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ δῇ τὰ φίλια καὶ τ' ἀγκαλιασμάτα τους!
— Μὰ ὁ γιατρός Ἀμπιδάιν εἶχε μείνει πιστὸς στὸ καθήκον του. Καὶ πιστεῦε τώρα πὼς δὲ θ' ἀργούσε νὰ προσφέρει τὴ μεγαλείτε-ρη ὑπηρεσία στὸ φίλο του: νὰ τοῦ ξαναδώσῃ τὸ φῶς του. Πραγ-ματικά, ὁ Μωρίς εἶχε ἀρχίσει νὰ ξεχωρίζῃ μερικὰ ἀντικείμενα, κι' ἡ κατάστασί του καλλιτέρευε μέρα μὲ τὴ μέρα.

— Ὑπολειπότανε τώρα ἡ τελευταία ἐνέσι. Ὁ γιατρός ἔτοιμασε τὴ σύριγγα κι' ἐμπήξε τὴ βελόνα στὸ σῆκρο τοῦ ἀρρώστου, ὅπως συνήθως. Μὰ μὲ τις πρώτες σταγόνες ὁ Μωρίς τινάχτηκε.
— Τί έχεις; Σ' ἔκανα νὰ πονέσης; ρώτησε ὁ Ζωρζ.
— Δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω... Τὸ σκοτάδι ἀπλώθηκε καὶ πάλι μπροστὰ στὰ μάτια μου... Δὲ βλέπω, δὲν ξεχωρίζω τίποτα!...
— Ὁ γιατρός τράβηξε ἀμέσως ἔξω τὴ βελόνα. Καθιστοῦσε τὸν ἀρρώστο κι' ἔτρεξε στὸ συρτάρι, ὅπου φύλαγε τὸ φάρμακο.
— Καὶ τότε ἀποκαλύφθηκε στὰ μάτια του ἡ τραγικὴ ἀλήθεια: Ἡ κλειδαριὰ εἶχε διαρρηχθῇ! Δὲν τόγχε προσέξει προηγουμένως... Μόνο ἕνας ἄνθρωπος μποροῦσε νὰ τόγχε κάνει, αὐτό: ἡ Μάρθα! Εἶχε ἀπελπιστῇ προφανῶς ἀπ' τὶς πληροφορίες ποὺ τῆς εἶχε δώσει ὁ ἴδιος γιὰ τὸ φάρμακο, εἶχε παραδιάσει τὸ συρτάρι κι' εἶχε βγάλει τὸ μπουκαλάκι στὸ φῶς! Ἐτοί, ὁ Μωρίς ἦταν τώρα καταδικασμένος: Δὲ θὰ ξαναδρίσκε ποτὲ τὸ φῶς του!
— Τὴν ἄλλη μέρα, βρῆκαν τὸν γιατρὸ Ἀμπιδάιν νεκρὸ στὸ σπίτι του. Κανεὶς δὲν εἶδε ποτὲ τοὺς λόγους τῆς αὐτοκτονίας του. Ὅσο γιὰ τὴ Μάρθα, οἱ τύψεις σκότωσαν γιὰ πάντα τὴν εὐ-θυμία καὶ τὴ χαρὰ της. Ξανάγινε πάλι ἡ πιστὴ κι' ἀφοσιωμένη σύ-ζυγος τοῦ ἀντρα της, ξέροντας πὼς ἔμενε γιὰ πάντα τυφλὸς, ἐξ αἰτίας της!

Σ. ΛΕ ΓΚΥΦΙΝ

ΘΡΥΛΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

τῆς εὐχαιότητος

Η ΚΥΜΑΙΑ ΞΕΝΟΚΡΙΤΗ

Σ ΚΥΜΜΕΝΟΙ πάνω στὶς ἀξίνες καὶ τὰ φτιά-ρια τους οἱ Κυμαῖοι ἰδρωκοποῦσαν ἀπὸ τὰ χα-ράματα ὡς τὸ θρόνισμα, γιὰ ν' ἀνοίξουν μιά θα-βεῖα τάφο γύρω στὴν πόλι τους. Κανένας δὲν εἶχε καταλάβει σὲ τι χρειαζόταν. Τὸ μόνο ποὺ ἤξεραν ἦταν πὼς ὁ καθένας ἔπρεπε νὰ θυγάλλῃ ὁρισμένα μέτρα χάμα τὴν ἡμέρα. Αὐτὴ ἦταν ἡ διαταγὴ τοῦ τυράννου... Ἡ Κύμη εἶχε δημοκρατικὸ πολίτευμα, ὅπως οἱ περισσότερες ἀπὸ τὶς ἑλ-ληνικὲς ἀποικίες στὴν Ἱταλία. Μιά μέρα, ὅμως, ὁ Ἀριστόδημος σκότω-σε ἡ ἐξώρισε τοὺς ἐπιφανέστερους καὶ δυνατώτερους ἀνάμεσα στοὺς Κυ-μαῖους, ποδοπατῆς τοὺς δημοκρατικοὺς θεσμούς κι' ἀρχισε νὰ κυβερνᾷ τὴν πόλι σὰν τυράννος.

Αὐτὸς ὁ Ἀριστόδημος ἦταν ἀρχηγὸς τῆς στρατιωτικῆς βοηθείας, ποὺ ἔ-στειλαν οἱ Κυμαῖοι στὴ Ρώμη, τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ ἐξώριστος Ταρκύνιος ὁ Ὑ-περήφανος, μαζί μὲ τοὺς Τυρηννοὺς συμμάχους του, θέλησε ν' ἀνακτήσῃ τὸ χαμένο θρόνο του.

Ἀπὸ τὸν πόλεμο αὐτό, ὁ Ἀριστόδημος γύρισε νικητὴς κι' ἔπρεπε νὰ στρατὸ μαζί του, δὲ δυσκολεῖτο νὰ καταλύσῃ τὸ νόμιμο πολίτευμα καὶ νὰ ἐγκαθιδρύσῃ τὴν τυραννία του. Ἀλλὰ κι' ἀφοῦ ξεφορτώθηκε, μὲ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο, ὅσους θὰ μπορούσαν νὰ τοῦ ἐναντιωθῶν, ἐξακολού-θησε νὰ φέρνεται σκληρὰ στὸ λαὸ καὶ νὰ σκορπίζῃ γύρω του τὸ φόβο καὶ τὸν τρόμο μὲ τις ἀπάνθρωπες διαταγές του.

Κάθε τόσο ἐπισκοπεῖ κάποιον καινούργιο ἔργο, ποὺ ἦταν τις πρὸ πολλὰς φορὲς ἀσκοπὸ ἡ περὶ τὸ. Κι' ὑποχρέωνε ὅλους τοὺς Κυμαῖους νὰ δουλεύουν σ' αὐτό. Γιατί ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε ἦταν νὰ τὸς καταπνίγῃ, ἔτσι ποὺ νὰ μὴ ἔχουν οὔτε τὸν καιρὸ οὔτε τὴ δύναμι, γιὰ νὰ σηκώσουν κεφάλι. Καὶ τὸ ἴδιο εἶχε κάνει καὶ τώρα μ' αὐτὴ τὴν τάφο.

Κάθε μέρα, πᾶναι μόνος του, γιὰ νὰ παρακολουθεῖ τὴν ἔργασια. Ἐτοί εἶναι καὶ κεῖνο τὸ πρῶτο. Στὴν τάφο δούλευαν ἄνδρες καὶ γυναῖκες, χωρισμένοι σὲ ομάδες, γιὰτί σὲ κανένα δὲν ἔκανε χάρι ὁ Ἀριστόδημος.

Μιά ἀπὸ τὶς γυναῖκες, λοιπόν, ποὺ δούλευε σ' ἕνα συνεργεῖο, μόλις εἶδε τὸν τυράννο νὰ πλησιάζῃ, παραμέρισε κι' ἀνασηκώνοντας τὸ χιτῶνα της ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της.

Ὁ Ἀριστόδημος δὲν προσέξε ἡ δὲν ἔδωσε σημασία στὴν κίνησι της κι' ἀφοῦ σκόρπισε ἀπειλὰς δεξιὰ κι' ἀριστερὰ, ἀπομακρύνθηκε. Ὁ ἄντρας ποὺ δούλευε σ' αὐτὴ τὴν ομάδα ἀρχισαν τότε νὰ κοροϊδεύουν τὴ γυναίκα ποὺ εἶχε κρύψει τὸ πρόσωπό της.

Κύπτασε! Ἐλεγον ὁ ἕνας στὸν ἄλλον. Τόσον καιρὸ δουλεύει μαζί μας κι' ὅμως σήμερα μόνον ντράπηκε μπροστὰ στὸν Ἀριστόδημο κι' ἔκρυ-ψε τὸ πρόσωπό της, γιὰ νὰ μὴ τὴν δῇ!...

— Καὶ βέβαια, ἀπάντησε ἡ γυναίκα. Ἐκρυψά τοῦ πρόσωπό μου μπρο-στὰ στὸν Ἀριστόδημο, γιὰτί αὐτὸς μόνον εἶναι ἄντρας. Ἐοῦς, γιὰτί νὰ σὰς ντραπῶ;

Ἐκεῖνοι ποὺ σέκονταν ὀλόγυρα τῆς χλωμίσαν. Μὰ δὲ μπορέσαν νὰ θυ-μώσουν μαζί της. Γιατί κατάλαβαν πὼς εἶχε δίκιο. Ἐκεῖνο ποὺ ἔστειλε τὴ δύναμι τοῦ Ἀριστοδμήμου καὶ τὸν ἐξοίκανε πάνω ἀπὸ ὅλους, ἦταν ἡ δική τους δειλία. Ἐνας μόνον ἄνθρωπος, αὐτὸς ὁ Ἀριστόδημος εἶχε καταφέρει

νὰ τοὺς κἀν δούλους τοῦ. Κι' ἔσκυαν τὸ κε-φάλι μπροστὰ του, σὰν φοβισμένες γυναῖκοι, ποὺ τρέμουν μήπως κακοκαρτίσουν τὸν ἀφέντη τους.

Τὰ λόγια αὐτῆς τῆς γυναίκας κυκλοφόρησαν ἀπὸ τὸν ἕνα ὅμιλο στὸν ἄλλο καὶ σὲ λίγο δὲν ἦταν κανένας στὴν Κύμη, ποὺ νὰ μὴν τὰ ἤξερε. Κι' ἔφεραν ἀμέσως ἕνα ἀπροσδόκητο ἀποτέλεσμα. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρω-ποι, ποὺ, ὡς χτες ἀκούη, ἔσκυαν τὸ κεφάλι μπροστὰ στὸν τυράννο, εἶχαν ἀναβαρῆσαι τώρα κι' ἐνοιώσαν τὸν πόθο νὰ σπᾶσουν τὰ δεσμά τους.

Ἐτοί, σιγα-σιγά, ἀρχισε νὰ ὀργάνωνται ἡ ἀνταρ-σία. Οἱ Κυμαῖοι δὲ φώναζαν ἀκόμη δυνατὰ, ἀλλὰ δου-λευαν κρυφὰ μέσα στὸ σκοτάδι, γιὰ ν' ἀνατρέψουν τὸν τυράννο. Τὰ λόγια τῆς ἀνταρτικῆς Κυμαῖας εἶχαν φτά-σει ἐπίσης καὶ σ' αὐτὴ τὴν Ξενοκρίτη. Κι' ἔκασα σ' αὐτὴν τὴν πρὶο θαθεῖα ἐντύπωση ἀπὸ τοὺς πρὶο ἐπιφανεῖς Κυμαῖ-νοὺς. Τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ Ἀριστόδημος γύρισε ἀπὸ τὸν πό-λεμο μὲ τοὺς Τυρηννοὺς, ἔβρισκαν ἀνάμεσα στὶς νέες ποὺ τὸν ὑποδέχτηκαν στὴν ἐισοδὸ τῆς πόλεως καὶ τὸν ἔβρισκαν μὲ ἀντί.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἡ Ξενοκρίτη ἐνοίωσε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἀνέραςτὴ ὡς τότε καρδιά της νὰ χτυπᾷ δυ-νατὰ γιὰ τὴ νικητὴ στρατιῇ. Ἀλλὰ κι' ὁ Ἀριστόδ-ημος προσέξε τὴν ὀρρορὴ ὀμορφί της καὶ ζήτησε ἀμέ-σως πληροφορίες ποὺ τοῦ ἔδωσαν, ὡστόσο, δὲν τὸν εὐχαρίστησαν. Γιατί τὸ ὄνομα τοῦ Εὐαγόρα, τοῦ πα-τέρας της, ἔβρισκαν πρῶτο στὸν κατάλογο τῶν προ-γραφαῶν ποὺ εἶχε ἐτοιμάσει.

Γάρ, λοιπόν, ἔπρεπε νὰ διαλέξῃ. Ἡ θὰ ζήτοῦσε τὴν Ξενοκρίτη ἀπὸ τὸν πατέρα της — καὶ δὲν εἶχε λόγο ν' ἀμφοῖθι πῶς ὁ Εὐαγόρας θὰ δεχόταν μὲ χαρὰ τὴν προ-τάσι του — ἡ θὰ προχωροῦσε στὸ ἀγέδῳ του. Καὶ τὸ σγέδιο αὐτὸν δὲν ἔπαιρνε ἀναβολή, γιὰτί ἡ δύναμι τοῦ στρατοῦ καὶ τὸν στρατὸν του, ποὺ ἔπρεπε νὰ τὸν διαλύ-σῃ, ἀφοῦ ὁ πόλεμος εἶχε τερματισθῇ.

Φιλοδοξος, ὅπως ἦταν, ὁ Ἀριστόδημος προτίμησε τὴ δεύτερη λύσι. Ἐπειτὰ ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, ἡ Κύμη βρι-σκόταν κάτω ἀπὸ τὴν ἐξουσία του κι' οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἀρχισαν τότε νὰ φυλακίζουν καὶ νὰ σκοτώνουν τοὺς ἐ-πιφανέστερους ἀπὸ τοὺς πολίτες, γιὰ νὰ καταπνίξουν κάθε ἀντίστασι.

Τὸν πατέρα τῆς Ξενοκρίτης, ὡστόσο, ὁ Ἀριστόδημος τὸν γλύτωσε ἀπὸ τὴ σφαγή. Ἀλλὰ τὸν ἐξώρισε. Ἐτοί ἡ νέα ἀπομεινε μόνη της. Μέσα στὴν ψυχὴ της θάπρεπε νὰ φυλάγῃ τὸ μῖσος γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ τὴν εἶχε στερήσει ἀπὸ τὸν πατέρα της. Ἀλλοῖμονο, ὅ-μως, δὲν ὑπῆρχε θεὸς γι' αὐτό. Ἰφς ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸν μισήσῃ, γιὰτί τὸν ἀγαποῦσε. Καὶ τὸ ἔβειξε ἄλλη

— Τί γυρεύει στὸ σπίτι μου ἡ εὐνοουμένη τοῦ τυράννου; τὴν ρώτησε περιφρονητικά ὁ θυμο-τέλης.

μιά φορὰ, τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ τυράννος ὀμοχρέωσε τοὺς Κυμαῖους νὰ τοῦ ἐκφράσουν τὴν εὐγνωσύνη τους, γιὰτί εἶχε σώσει τὰς τὴν πόλι τους ἀπὸ τὴν ἀναρχία, ὡς ἔφτανε ἐξω ἀπὸ τὸ σπίτι της μαζί μὲ τοὺς δο-ρυφορούς του, βγῆκε στὸ κατώφλι καὶ τὸν ἔβρισε μὲ ἀντί.

Ἐπειτὰ ἡ Ξενοκρίτη ἀφῆκε μιά μέρα τὸ σπίτι της καὶ πῆγε νὰ συζήσῃ μὲ τὸν Ἀριστόδημο.

Ἀλλὰ κι' ὁ Ἀριστόδημος τὴν ἀγαποῦσε. Ἡ ἰδέα διῶς νὰ ἐξαπατῇ ἀ-πὸ τὴν ἐξουσία τὸν πατέρα της, γιὰ νὰ τὸν καλοπιάσῃ καὶ νὰ τὸν κἀν πρὸ τῆς ἐξουσίας, δὲν πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του. Ἀλλὰ τὰ λόγια τῆς ἀνταρτικῆς Κυμαῖας, ἐκίνησαν τὴν Ξενοκρίτη ἀπὸ τὴ νύρκη της. Ἀρχισε τότε νὰ ζητᾷ κρυφὰ πληροφορίες, καὶ χαίροταν ποὺ μάθαινε πὼς ἡ ἐξέγερσι μεγάλωνε ὀλοένα. Ἐτοί, ἕνα βράδυ, ποὺ ὁ Ἀρι-στόδημος βρισκόταν σὲ κάποιο συμπόσιο, πῆγε νὰ συναχθῇ τὸ θυμοτέλη, ποὺ οἱ φίλες ἔλεγαν πὼς ἦταν ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνωμοσίας.

— Τί γυρεύει στὸ σπίτι μου ἡ εὐνοουμένη τοῦ τυράννου; τὴ ρώτησε πε-ριφρονητικά ὁ θυμοτέλης, ἀφήνοντας τὴν ὀργὴν τοῦ νὰ ξεσπάσῃ, γιὰτί συγ-γένηνε μὲ τὴν Ξενοκρίτη.

— Μπροστὰ σου βρισκόταν μόνον ἡ κόρη τοῦ Εὐαγόρα, ἀπάντησε ἡ νέα.

— Καὶ τί θέλει ἀπὸ μένα;

— Ἦρθε νὰ σοὺ πῇ πὼς ἡ ψυχὴ της εἶναι μαζί σας καὶ νὰ σοὺ κἀν γνωστὸ τὸν κίνδυνον ποὺ ἀπειλεῖ τοὺς Κυμαῖους. Ἄν ἀργήσετε περισσότερο, ὁ Ἀριστόδημος θὰ πληροφορηθῇ τὴ συνωμοσία.

— Ἐχῆς δίκιο, συμφώνησε ὁ θυμοτέλης. Ἀλλ' εἶναι δύσκολο νὰ τὸν πλῃσιάζουμε, γιὰτί δὲν ἀποχωρίζεται οὔτε στιγμή τοὺς δορυφορούς του!

— Μπορεῖτε, ὅμως, νὰ τὸν χτυπήσετε μέσα στὸ ἴδιο τὸ σπίτι του, τὴν ὥρα ποὺ οἱ δορυφοροὶ τοῦ θὰ κοιμούνται ἀνύπνοτοι, εἶπε ἡ Ξενοκρίτη.

— Καὶ ποῦ θὰ μᾶς δὴνῇ ἐκεῖ;

— Ἐγὼ!...

Τὴν ἐπόμενη νύκτα, ἡ Ξενοκρίτη, πιστὴ στὴν ὑπόσχεσί της, ὀδήγησε κρυφὰ τοὺς συνωμοτὲς μέσα στὸν κοιτῶνα τοῦ Ἀριστοδμήμου. Ὁ τυράννος, ποὺ ἦταν ἀσπλος, ἔπεσε ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὰ χτυπήματά τους. Ὁ θυμοτέ-λης κι' οἱ συντροφεῖ τοῦ ἔσφαξαν ὕστερα ἀπὸ τὴν φουρὰ του.

Ἐνῶ ἄλλο πρῶτο, ἡ Κύμη ἐκπνέει ἐλευθερία. Ὅλοι θυμῆθηκαν τότε πὼς τὴν ἐλευθερία τους τὴ χρωστοῦσαν στὴν Ξενοκρίτη κι' ἔτρεξαν, γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσουν καὶ νὰ τῆς προσφέρουν πλούσια δῶρα. Ἀλλὰ τὴ θοῖκαν σκυμμένη πάνω στὸ πτώμα τοῦ Ἀριστοδμήμου.

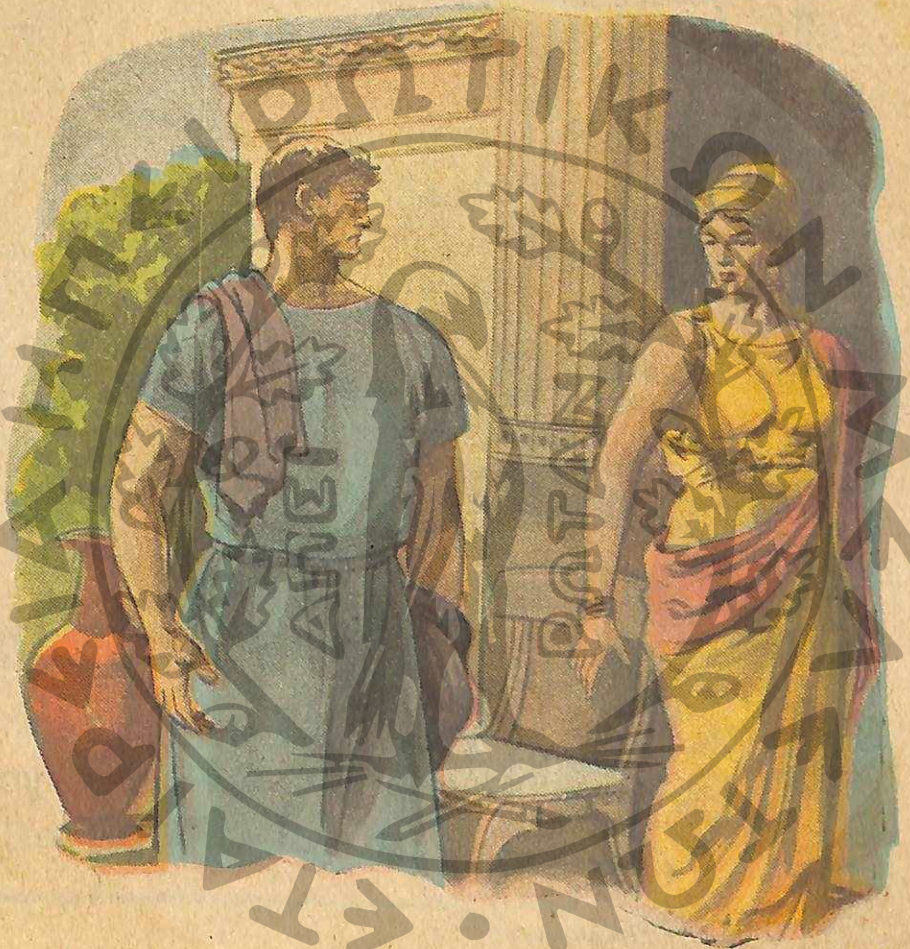
— Σὰς παρέδωκα τὸν τυράννο, ὅπως ἦταν χρέας μου, τοὺς εἶπε. Ἀφῆ-στε με, ὅμως, νὰ κλάψω τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχα ἀγαπήσει!...

Τοὺς παρακάλεσε κατόπιν νὰ τῆς δώσουν τὴν ἀδεία νὰ θάψῃ τὸ νεκρὸ κι' οἱ Κυμαῖοι, ἀπὸ συμπάθεια πρὸς τὴν Ξενοκρίτη, ἄλλαξαν τὴν ἀρχικὴ τους ἀπόφασιν, ποὺ ἦταν νὰ πετάξουν τὸ πτώμα στὰ ὄνια, καὶ τῆς ἔκα-μαν τὴ χάρι, ποὺ τοὺς ζήτοῦσε.

Ἀπὸ ἐκεῖ τις τιμὲς, ποὺ τῆς προσέφεραν, ἡ Ξενοκρίτη δέχτηκε μόνον τὴ θεοὶ τῆς ἱερείας στὸ γὰρ τῆς Δημήτρας. Ἐτοί καταδικάζει μόνη της τὸν ἄ-αὐτό της νὰ μὴ συνδεθῇ ποτὲ πιά μὲ ἄλλον ἄντρα.

ΕΠΑΜ. Κ. ΜΠΟΥΦΑΛΙΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Μευλιάν καὶ Ἀτῶλντη.

Τυναίκες ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΙ

ΣΥΜΦΩΝΑ με τις στερνές θελήσεις του λε-
προθ βασιλιά, τον διαδέχθηκε μετά τον θά-
νατό του ο ανήλικος άνηψός του Βαλδουί-
νος ο Ε', με αντιβασίλεά τον κόμη της Τριπόλεως Ραυμόνδο τον Γ'.
Στη διάρκεια της αντιβασίλειάς του, ο τελευταίος, επωφελομένως απ' τη
φιλία του με τους Μουσουλμάνους, έκλεισε ειρήνη με το Σαλαδινό, Ειρήνη
αληθινά ευεργετική για τους χριστιανούς της Ανατολής. Ξαφνικά όμως ο
μικρός Βαλδουίνος πέθανε στον Άγιο Ιωάννη της Άκρας, το Σεπτέμβριο
του 1186. Πολλοί είπαν τότε πως τον δηλητηρίασαν, αλλά κανείς δε μπο-
ρούσε να τ' αποδείξει. Όπως κι' αν έχη το ζήτημα, ο θάνατος του νεαρού
βασιλιά έθετε ξανά στο θέμα επί τάπητος. Ποιος θα κληρονομούσε το
θρόνο; Σύμφωνα με το νόμο, η διαδοχή ήλθε στη Σιβύλλα —άδελφή του
Βαλδουίνου του Δ'— και στον άντρα της, το Γκυ του Λουζινιάν. Άντι όμως
γι' αυτούς, οι φεοδάρχες υπέδειξαν το Ραυμόνδο της Τριπόλεως.
— Σ' αυτόν μόνο έχουμε εμπιστοσύνη, είπαν. Κανείς άλλος δε θα μπο-
ρέσει να τα καταφέρει καλύτερα, στις δύσκολες ώρες που περνάμε.

Η Σιβύλλα ωστόσο κι' ο Γκυ έβρισκαν γρήγορα τέσσερις ισχυρούς προ-
στάτες, για να υποστηρίξουν τα συμφέροντά τους: Τον πατριάρχη της 'Ιε-
ρουσαλήμ 'Ηράκλειο, το μεγάλο μάγιστρο των Ναϊτών Γεράρδο του Ριντε-
φόρ, το Ρενώ του Σατιγιόν και τον Ζοσλέν του Κουρτεναί. Δεν πρέπει φυ-
σικά να νομισθί πως ο 'Ηράκλειος ήταν κανένας άγιος. Τα χριστιανικά
χρονικά μας τον περιγράφουν μ' αγανάκτηση, επειδή είχε περισσότερες
σχέσεις με τις γυναίκες παρά με τις Γραφές. Η εβνοία της βασιλομήτορας
'Αγνής, είχε συντελέσει στο να προτιμηθί για την πατριαρχική έδρα από
τον πραγματικό άγιο αρχιεπίσκοπο Γουλιέλμο της Τύρου. Σ' αυτό το
ψηλό λειτουργήμα, αντί να διορθωθεί, εξακολούθησε τη γεμάτη σκατά
ζωή του. Έγκατέστησε στην 'Ιερουσαλήμ τη φίλη του Πακ του Ρίβερί,
που όταν περνούσε στους δρόμους μέσα στα μεταξωτά και τα μαργαριτά-
ρια, ο λαός την έβεινε με το δάχτυλο κι' έλεγε:

— Άν και περασμένης ηλικίας, γριά σχεδόν, η βασιλομήτωρ ταβείνε
ξεχωριστή άδυναμία. Η Πακ όμως τη χτυπούσε στα νεύρα, γιατί ήταν ό-
μορφη και σκανδαλιστική, ενώ η ίδια δεν είχε πιά κανένα δέλητρο, για
να συγκινήσει τον άσεβη, ρασοφόρο. Σιγά, σιγά η γριά έφοντασε ανά-
μεσα στις δυο γυναίκες. Ξαπώ ένα θαύμα τον κάλεσε η 'Αγνή κι' άπαιτη-
σε να τη δώδε. Είπε ο 'Ηράκλειος έξαλλη τη βασιλομήτορα και για να
την καλοπιάσει, την άγκάλιασε και τη φίλησε, όπως τον παλιό καιρό:

— Γιατί φεβόσαι; τη ρώτησε. Η Πακ είναι ένα άνοητο πλάσμα, μια
κούφια καλλονή, που σε τίποτε δε θα μπορούσε να παραβλήθί μαζί σου.
Τον άκουγε η 'Αγνή και άελης καθώς ήταν, όχι μόνο τον πίστεψε, αλλά
τον υποχρέωσε να έγκαταστήσει την Πακ στο παλάτι, κοντά στα δικά της
διαμερίσματα. Εκεί τότε —άναφέρει το ιστορικό— άρχισαν να γίνονται πα-
ράξενες έργια ανάμεσα στα τρία άσεβη αυτά πλάσματα, που είχαν ξεγά-
σει το Θεό. Για να ευχαριστήση τη γριά φίλη του, ο 'Ηράκλειος έβασε όλη
την έπιρροή του στην υπηρεσία του Γκυ του Λουζινιάν. Στο θάθος όμως
είχε άλλο σκοπό. Η Σιβύλλα ήταν νέα, μια από τις όραυότερες Σταυρο-
φόρους της 'Ιερουσαλήμ. Ο πατριάρχης, που την είχε έβάλει στο μάτι,
έκανε ό,τι μπορούσε για να την κατακτήσει. Το κατάλαβε αυτό άκείνη και,
αναλογιζόμενη τα συμφέροντά της, εκέφθηκε πως δε θα ήταν άσχημα να
παίξει λίγο μαζί του. Ένδουσιασμένος ο 'Ηράκλειος για την άνέπιστα
έπιτυχία του, κατάφερε όπως είδαμε στην αρχή, να πάρη με το μέρος του
το Γεράρδο του Ριντεφόρ, το Ρενώ του Σατιγιόν και το Ζοσλέν του Κουρτεναί.

Σαν τα πεινασμένα κοράκια οι άνθρωποι αυτοί περι-
μεναν την ευκαιρία να πάρουν στα χέρια τους το θρό-
νο, που κατείχε από τρεις μήνες τώρα ο Ραυμόνδος της
Τριπόλεως. Και μια μέρα τη έβρισκαν. Έλεγαν για λίγο
ο βασιλιάς από την 'Ιερουσαλήμ κι' αυτοί, προετοιμα-
σμένοι σε όλα, έτρεξαν ν' άρπάξουν την έδρα. Όρ-
γισμένοι άφάνταστα ο Ραυμόνδος μαζί τους συνεκάλεσε
τους φεοδάρχες σε παραλαίνο στο Ναπλούς. Εκεί
άποφασίστηκε ν' άντιπαθούν όλοι στο πραξικόπημα του
Γκυ. Μα ήταν πιά άργα. Έγκατεστημένη στην 'Ιερου-
σαλήμ, η Σιβύλλα άνεργούσε σαν νόμιμη κληρονόμος
σαν παλιών βασιλιάδων. Ο 'Ηράκλειος της έξασφάλισε
την υποστήριξη του κλήρου. Στήριζόμενη στην αρχή της
νομιμότητας που αντιπροσώπευε με θάσι το άστυρό
Δίκαιο, η Σιβύλλα κάλεσε το Ραυμόνδο και τους φεο-
δάρχες του Ναπλούς, να παρυστούν στη στέψη της. Οι
τελευταίοι όμως υπενθυμίζοντας τη ρητή διαθήκη του
Λεπρού Βασιλιά, άπαγόρευαν στον πατριάρχη να προ-
χωρήσει στη στέψη.

Σ' αυτό το μεταξύ, η βασιλομήτωρ είχε μυστή τη
υποπτες σχέσεις του 'Ηρακλείου με η Σιβύλλα. Άπαί-
τησε τότε να διακόψη μαζί της και να στραφή έναντίον
της. Ο πατριάρχης επονηρός κι' άδέσποτος καθώς η
ταν, προσποιήθηκε το λυπημένο.
— Άφού πιστεύεις πως μπορώ να σ' έγκαταλείψω
για χάσι της Σιβύλλας, παραιτούμαι από το άξίωμα που
μου πρόσφερε έσύ η ίδια. Δέ μου χρειάζεται πιά, για-
τί θά έπιστρέψω επωγός και πένθη στην πατρίδα μου.
Φεύγω από την 'Ιερουσαλήμ, επειδή είναι άδύνατο να
υποφέρω την ιδέα πως έπαμε πιά να μ' άγαπάς όπως
άλλοτε.

Έπεσε στην παγίδα η 'Αγνή και σύρθηκε στα πό-
δια του.
— Συγχώρεσέ με! τον παρακάλεσε. Τώρα μόνο κα-
ταλαβαίνω το σφάλμα μου και θέλω να το έπανορθώ-
σω. Υπόσχομαι να μη σου ξαναμιλήσω πιά για τη Σι-
βύλλα. Είσαι έλεύθερος να πηγαίνεις στα διαμερίματά
της, φτάνει να ξέρω πως η καρδιά σου θάνα δική μου.

Ο 'Ηράκλειος τη φίλησε τρυφερά.
— Κι' αν άκόμη έπευγα από κοντά σου, η καρδιά μ'ό-
θύνε για πάντα εδώ μέσα! άποκρίθηκε παίζοντας θαι-
μάσια το ρόλο του έρωτευμένου. Πιστέψέ με, 'Αγνή! Μ
όλο που οι ύποψίες σου είναι άδικες, κατά βάθος χαίρο
μαι όταν τις άκούω, γιατί καταλαβαίνω την τρυφερά σου
λατρεία.

Μά το παιχνίδι αυτό, δε μπορούσε να κρατήση επ' ά-
πειρο, χωρίς ν' άποκαλυφθί η αλήθεια. Κάποια νύχτα
—άρχες Δεκεμβρίου του 1186— η 'Αγνή που θασανίζεταν

— Η βασιλομήτωρ άκουγε άκείνο το διάλογο και
της έρχεταν να ξεφώνισιν...

ΕΣΤΕΜΜΕΝΟΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΕΣ

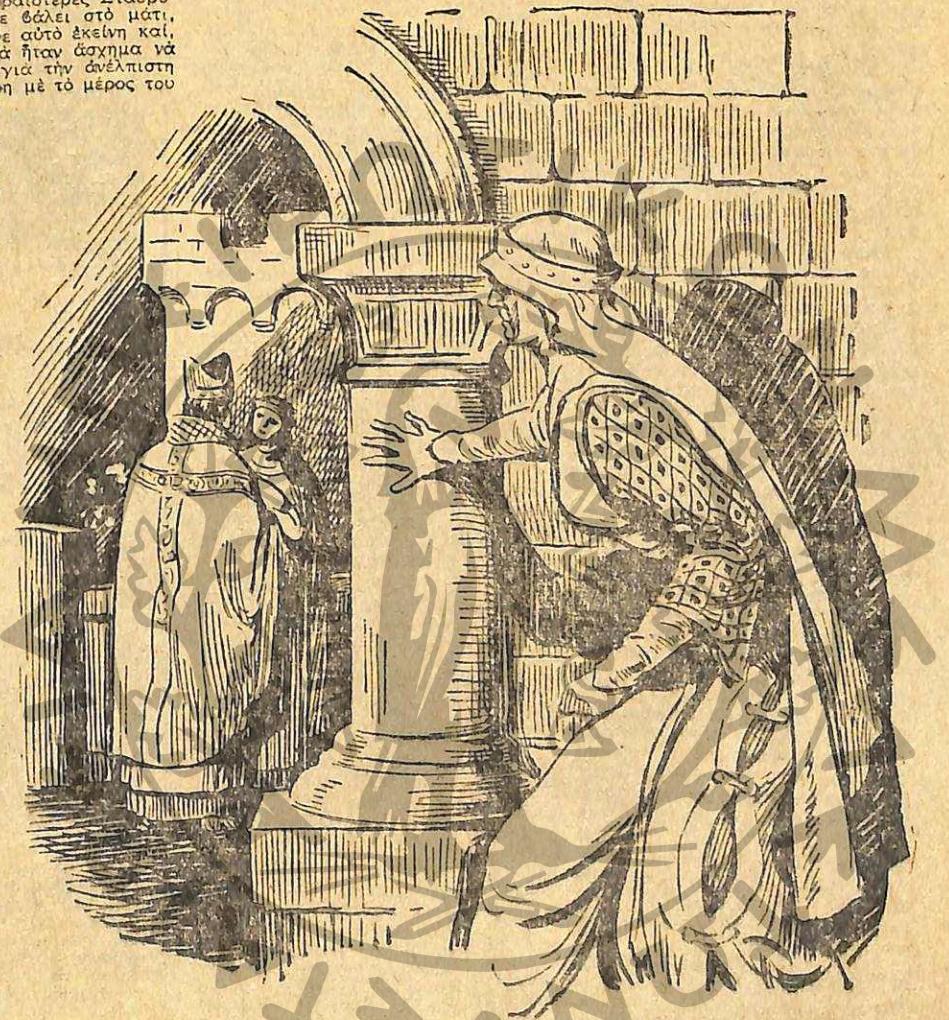
από άθνηες, έγινε σ' έναν έξωστη του παλα-
τιού και κάθησε στο μαρμαρίνο πεζούλι του,
για ν' άναπνεύση καθαρό άέρα. Μ' όλο που
ήταν χειμώνας, η νύχτα ήταν άμορφη και γλυκεία. Η 'Αγνή άναστενάξε
θαθεία και θέλησε να ξαναγορήσει μέσα. Την ίδια όμως στιγμή, άκούσε
μια χαμηλή γυναικεία φωνή, που έλεγε τρυφερά σε κάποιον:
— Είσαι η ζωή μου! χωρίς σεένα δε θα ήμουν τίποτε και θα πέθαινα,
χωρίς να κετορθώσω να στίσω εδώ που έφτασα. Είμαι βασίλισσα, αλλά
κάθε σου λέξι, είναι για μένα και μια προσταγή. Κι' αν άκόμη ζητούσες
να δολοφονήσω το Γκυ, για να γίςουμε έλεύθεροι οι δυο μας, θα το έκανα
χωρίς να διστάσω.

— Τότε άς μη χάνουμε καιρό, άποκρίθηκε μια ανδρική φωνή. 'Εγώ ε'
αναλάβω την Πακ και την 'Αγνή, τη γριά καρακάξας. Έσύ ξεμπεύσε
με τον άντρα σου.

Παγωμένη, άκούσε η βασιλομήτωρ το διάλογο άκείνο και της έρχεταν
να ξεφωνήσιν να καλέσει σε βοήθεια τη φρουρά της και να της παραδώσει
τους δυο συγγενούς κακούργους! Γιατί μονομιάς κατάλαβε πως οι δυο
αυτοί άνθρωποι, που κρυφούενοι έμεναν στην σκοτεινή γωνιά
τους, δεν ήταν άλλοι από τον 'Ηράκλειο και τη Σιβύλλα! Σαν τρελή
γύρισε άπρος πίσω στον κοιτώνά της κι' έπεσε σ' ένα άνακλιντρο κλαίον-
τας σπαρακτικά. Άπότομα όμως σηκώθηκε, άρπαξε ένα έγχειρίδιο και
ξαναβήκε στο διάδρομο, που οδηγούσε κατευθείαν στα διαμερίσματα της
βασιλίσσας. Πατώντας άνάλαρα, προχώρησε προς το κρεβάτι της Σιβύ-
λλας. Ήταν βέβαιη πως η τρεμική άκείνη γυναίκα, είχε έπιστρέψει, για να
κοιμηθί, κουρασμένη από τα έρωτικά χάσι και το έγκλημα, που προσεί-
μαζε, μαζί με τον έραστή της. Και δεν έκανε λάθος. Μια θαθεία άνασση
άκούεταν μέσα στο μισοκλειστό. Η 'Αγνή σήκωσε τ' άπλωμένο της
χέρι και το κατέβασε μ' όρηι μιά, δυο, τρεις φορές. Ένα μικρόσυρτο
θόγγιτο άκούστηκε για λίγες στιγμές κι' ύστερα όλα ήσυχασαν.

Ίκανοποιημένη η βασιλομήτωρ από την έκδική της, έτοιμάστηκε να
πάη στα διαμερίσματα του 'Ηρακλείου, για ν' άποτελέσει με τον ίδιο
τρόπο το έργο της. Όμως δεν πρόλαβε. Την ίδια στιγμή άκούσε α' πόρτα
του κοιτώνά και μνηκον μέσα ο πατριάρχης κι' η Σιβύλλα! Τους είδε η
'Αγνή και κόπηκαν τα ύπιατά της. Ποιόν είχε σκοτώσει, λοιπόν; Έντρομη
κίτταξε προς το μέρος του κρεβατιού. Και τότε κατάλαβε πως, αντί για
τη βασιλίσσα, είχε χτυπήσει την Πακ του Ρίβερί! Την Πακ που ένωώωντας
το είδωλλο της Σιβύλλας και του 'Ηρακλείου, κοιμόταν αυτή στη θέσι
της, από φόβο μήπως κι' η άπουσία της πύση στην αντίληψη των υπηρέ-
των. Παρ' όλα αυτά, το σκοτεινό αυτό έγκλημα ήταν άνγκη να μη μα-
θευθί. Έγινε κοινή συμφέροντα οι τρεις κακούργοι, το έκρυψαν όσο κα-
λύτερα μπορούσαν κι' η ζωή συνεχίστηκε στον ίδιο ρυθμό. Άποκαλύφθηκε
από ένα γέρο υπρέτη, που παρακολούθησε άθέτως τη σκηνή, έπειτα από
πολλά χρόνια. Όταν δηλαδή οι άπαισιίο συνένοχοι, είχαν έγκαταλείπει
από μάταιο αυτό κόσμο, χωρίς ποτέ να τιμωρηθούν.

Γ. Β. Ι.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ

.... που φέρουν την ΣΦΡΑΓΙΔΑ
του καλού γούστου, της έκλεκτής
ποιότητας και ήλεγμένης τιμής.

Ξεδιπτήμη

Ο πυρετός είναι πολύτιμος

Όταν περιορίζεται μέσα σε ώριμους όρια

Ο ΠΥΡΕΤΟΣ είναι ίσως το κοινότατο, αλλά και το πιο παρεξηγημένο σύμπτωμα του ανθρώπινου σώματος. Ο πολύς κόσμος τον θεωρεί «αρώστεια», ενώ στην πραγματικότητα δείχνει γερό οργανισμό και καλή γενική υγεία! Είναι δηλαδή ένα καλό σημάδι ότι το σώμα μας έχει τις δυνάμεις και την ικανότητα να παλέψει, όταν απειληθεί από εχθρική εισβολή. Αντίθετα, αποτελεί ένδειξη κακής υγείας και εξασθενημένης αντίστασης, όταν ένα άτομο προσβεβλημένο από μία μολυσματική ασθένεια δεν παρουσιάζει πυρετό. Σε ώριμες περιπτώσεις, ο γιατρός προκαλεί με τεχνητό τρόπο πυρετό, ή αυξάνει εκείνον που υπάρχει ήδη, για να καταπολεμήσει μια χρόνια και επίμονη ασθένεια.

Όταν εισβάλλουν μικρόβια στον οργανισμό μας, οι τοξίνες τους, κυκλοφορούν με το αίμα, φτάνουν και σε ένα κέντρο του εγκεφάλου που ρυθμίζει την θερμοκρασία του σώματος. Έρεθισμένο λοιπόν από αυτές τις τοξίνες, το κέντρο του εγκεφάλου ανεβάσει άμεσα τη θερμοκρασία μας, για να βοηθήσει τον οργανισμό να ξεοντώσει τα μικρόβια.

Πράγματι, τα περισσότερα μικρόβια παραλύουν ή εξασθενούν, όταν ανέβει η θερμοκρασία του σώματος πάνω από το κανονικό. Συγχρόνως, η πενικιλίνη και τ' άλλα αντιβιοτικά επιδρούν αποτελεσματικότερα, σε αυτή την αυξημένη θερμοκρασία.

Μαζί με την αύξηση της θερμοκρασίας, επιταχύνονται οι παλμοί της καρδιάς, η αναπνοή και η κυκλοφορία του αίματος. Τα κύτταρα που έχουν πάθει βλάβες από τα μικρόβια, αποβάλλονται γρήγορα, για να αντικατασταθούν από καινούργια.

Οι όρμους και τα ένζυμα του οργανισμού, χωρίς στην αύξηση της θερμοκρασίας επιδρούν έντονα και επιταχύνουν τις διάφορες χημικές λειτουργίες του σώματος.

Εφόσον λοιπόν ο πυρετός αποτελεί μία τόσο χρήσιμη αντίδραση του οργανισμού μας, δεν πρέπει να προσπαθούμε να τον ρίξουμε, εκτός μόνο στις σπάνιες περιπτώσεις που φτάνει στο επικίνδυνο όριο των 41 βαθμών.

Όσο αυτή η θερμοκρασία ανήκει το ανθρώπινο σώμα. Πιο πάνω όμως, ο κίνδυνος γίνεται πιο μεγάλος. Αρχίζουν οι σπασμοί και το παραλήρημα, από την υπερθέρμανση των εγκεφαλικών κυττάρων. Ο άρρωστος παρουσιάζει κρίσεις μανίας ή φόβου, νευρική εξάντληση και απώλεια των αισθήσεων. Χρειάζονται δε ναρκωτικά, για να περιορίσουν τη δράση του ρυθμιστικού κέντρου του εγκεφάλου, ώσπου να περάσει η κρίση.

Πάνω από τους 44 βαθμούς, δεν έχει επίκρησι καμία ανθρώπινη δύναμη.

Τα διάφορα μέρη του σώματος παρουσιάζουν ελαφρές διαφορές θερμοκρασίας. Στο στό-

μα, κάτω από τη γλώσσα, το θερμόμετρο δείχνει κανονικά 37 βαθμούς ενώ μέσα στο άπτευσμένο του ίδιου ατόμου φτάνει τους 37,5, στις δε μασχάλες τους 36,7 βαθμούς.

Ο λόθος του αυτιού και η άκρη της μύτης έχουν τη χαμηλότερη θερμοκρασία, συχνά κάτω από τους 32 βαθμούς. Η υψηλότερη — 38 βαθμοί περίπου — υπάρχει στο ήπαρ, το κυριώτερο χημικό εργαστήριο του σώματος.

Η θερμοκρασία του στόματος φτάνει στο χαμηλότερο σημείο της — περίπου 36 βαθμούς — από τις 5 ως τις 7 το πρωί. Προς το βράδυ, ανεβαίνει στο μέγιστο των 37 βαθμών. Πάνω από αυτό, έχουμε πια πυρετό.

Εκτός από τις τοξίνες των μικροβίων, μπορεί να προκαλέσει επίσης πυρετό και κάθε ουσία που διαφέρει χημικά από τους κανονικούς ανθρώπινους ιστούς, όπως π. χ. ώριμα φάρμακα σε μεγάλες δόσεις. Άλλα και κομμάτια των ιστών μας, που καταστράφηκαν από τραυματισμό ή εγκαύμα, αν απορροφηθούν από το αίμα και φτάσουν στον εγκεφαλό, μπορεί να φέρουν πυρετό.

Τα πολύ μικρά παιδιά παθαίνουν δυσάρεστο πυρετό με την παροδική φθορά, γιατί δεν είναι ακόμα ανεπτυγμένο τελείως το ρυθμιστικό κέντρο του εγκεφάλου τους. Αντίθετα, στους ηλικιωμένους, ο πυρετός μεν μάλλον χαμηλός, όσο σοβαρό κι αν είναι η αρώστια τους.

Η γάνωση, ή φυσική άσκηση, ή ωρορρηξία των γυναικών, ή ταράχη, ή ψυχική υπερτάση, κλπ. ανεβάζουν λίγο τη θερμοκρασία του σώματος πάνω από το κανονικό. Άλλα, η αύξηση αυτή είναι παροδική.

Το καλοκαίρι, όταν υπάρχει πολλή υγρασία και δε μπορεί κανείς να εξατμισθεί ο ιδρώτας μας, ο οργανισμός μας δεν καταρθώνεται να παλέψει έτσι από το πλεονέκτημα της θερμότητας του και μπορεί να παρουσιάσουμε πυρετό 41 ή 42 βαθμών. Σε τέτοιες περιπτώσεις, ένα κρύο μπάνιο και μία φούσκα με πάγο ρίχνει γρήγορα τη θερμοκρασία στο κανονικό.

Τα διάφορα αντιπυρετικά φάρμακα περιέχουν κυρίως, ακετοφαινόλη και φαινακετίνη, που επιδρούν με κάποιο άγνωστο τρόπο στο ρυθμιστικό κέντρο του εγκεφάλου. (Ο συνδυασμός των δύο αυτών ουσιών σε μικρές ποσότητες είναι αποτελεσματικότερος από την καθεμία χωριστά). Επίσης περιέχουν και καφεΐνη, που διαστέλλει τα αιμοφόρα αγγεία κι έτσι διευκολύνει τις δύο άλλες ουσίες να φτάσουν στον εγκεφαλό.

Ο άρρωστος που έχει πυρετό, χρειάζεται ανάπαυση (για να ενισχυθεί ο οργανισμός στον αγώνα του) αλλά και καλή τροφή. Ήταν λάθος αυτό που κάποτε οι παλιοί γιατροί, να συνιστούσαν σχεδόν νηστεία στον πυρετό. Κάθε βαθμός πυρετού καταναλώνει 3—4 κιλά πολυτιμών πρωτεϊνών του σώματος μας.

μέσα σε μία μέρα. Για να μην εξασθενήσουμε λοιπόν, πρέπει να τις αναπληρώσουμε με καλή άσκηση και εύκολογώνευτη τροφή. Συγχρόνως, χρειάζεται περισσότερο ύπνο, γιατί ο πυρετός προκαλεί αφυδάτωση των ιστών.

ΟΟ

Βοήθημα για τις ενγυρίσεις

Μία νέα συσκευή, που έπινόησε ο δόκτωρ Ουίλλιαμ Βέλλινγκ του Νητρώιτ, εφαρμόζεται στο μπράτσο των εγκυμονούντων και πληροφορεί με ένα συνεχές ηχητικό σήμα το γιατρό αν η καρδιά εξακολουθεί να λειτουργεί κανονικά. Με αυτό τον τρόπο, ο χειρουργός κι οι βοηθοί του μπορούν να κυττάζουν άλλες δουλειές, με την πεποίθηση ότι οι ηχοί της συσκευής θα τους ειδοποιήσουν άμεσα σε περίπτωση ανωμαλίας της καρδιάς.

Η συσκευή είναι μικρή και ζυγίζει μόλις 180 γραμμάρια.

Η «μαρομαρυγή» της καρδιάς

Η «μαρομαρυγή» είναι μία πολύ επικίνδυνη ανωμαλία της καρδιάς, που προκαλείται από ισχυρές ηλεκτρικές εκκένωσεις ή άλλα αίτια. Αντί να λειτουργούν συντονισμένα οι διάφοροι ιστοί της καρδιάς, έτσι ώστε να παλέψουν να τρέχουν όλες οι ίνες της, ανεξάρτητα η μία από την άλλη, κι έτσι οι ρυθμικοί παλμοί της σταματούν και έπεται ο θάνατος.

Δύο γιατροί του Ντένβερ, οι δόκτωρ Μπένετ και Κάλβιν, ανακάλυψαν ότι η κατάσταση αυτή υποχωρεί με ενέσεις «χλωριούχου τετρααιθυλομμονίου».

Η «μαρομαρυγή» εμφανίζεται κάποτε στο διάστημα μιας χειρουργικής στην καρδιά, που γίνεται σε πολύ χαμηλή θερμοκρασία. Αυτός κυρίως είναι ο λόγος που οι έπεμβάσεις αυτές δε διορθώνονται περισσότερο από 20 λεπτά. Χρησι-

μοποιώντας όμως τις ενέσεις του νέου φαρμάκου, αν παρουσιαστεί ανάγκη, οι χειρουργοί θα μπορούν τώρα να παρατείνουν τις χειρουργικές της πράξεις έως μία δολοκλήρη ώρα.

Νέα εξέταση για ώρα σπειροκαίτη

Η νέα εξέταση PCT, για την ανίχνευση της σφιλίτιδας, είναι γρήγορη και φτηνή, απαιτεί μόνο μία σταγόνα αίμα από την άκρη του δαχτύλου και δίνει την απάντηση σε 8 λεπτά της ώρας. Αποκλείει δε τους κινδύνους μολύνσεων, θρομβώσεων, κλπ., που υπάρχουν πάντα όταν το αίμα παίρνεται μέσα από τη φλέβα.

Είναι εξαιρετικά εύκολη, έχει όμως μόνο ανηχητική αξία. Δείχνει δηλαδή με βεβαιότητα αν ο εξεταζόμενος είναι υγιής. Αν δείξει το αντίθετο, χρειάζεται τότε επιβεβαίωση με μία από τις παλιές και πολυπλοκότερες εξετάσεις.

Ο δόκτωρ Τζόν «Αντουγιαν» που την έπινόησε, πιστεύει ότι πρέπει να χρησιμοποιηθεί για τον έλεγχο του έλεγχου των εργαζομένων σε καταστήματα τροφίμων, σε κομμητήρια, σε Ινστιτούτα καλλογής, κλπ., καθώς και των μελλοντικών και των εγκύων γυναικών. Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις θα μπορούσε να επιβληθεί με νόμο αυτή η εξέταση.

Επίσης πρέπει να γίνεται απαραίτητα στους αλκοολικούς.

Οι υπερϊονικές ακτίνες στην ψωρίαση

Η ψωρίαση είναι, ως γνωστόν, μία από τις πιο δυσκολοθεραπεύσιμες δερματικές ασθένειες. Οι Έλβετοι επιστήμονες χρησιμοποιήσαν κατά τα τελευταία χρόνια τις υπερϊονικές ακτίνες, με πολύ καλά αποτελέσματα. Η ραδιοθεραπεία, τουλάχιστον, διέλυσε τις ελπίδες που είχαν στηριχθεί σ' αυτήν. Τα αποτελέσματά της είναι μέτρια και όχι σταθερά. Παρουσιάζει, εξ άλλου, το μειονέκτημα ότι δε μπορεί να γίνεται συχνά, χωρίς να εκθέτουμε τον ασθενή σε σοβαρό κίνδυνο.

ΟΙ ΜΟΥΓΓΟΙ ΘΑ ΜΙΛΟΥΝ

Χάρης σε μία νέα χειρουργική επέμβαση, που εφαρμόζει τώρα ο Γερμανός καθηγητής Σ. Καϊνχ από τη Φραγκφούρτη πολλοί μουγγοί, που ή πάθισαν τους δονήσεις σε χαλάσματα των φωνητικών χορδών, θα μπορούν να μιλήσουν. Η εγχείρηση του Δρος Καϊνχ συνίσταται στο να πάρει ένα χόνδρο από τα πλευρά του άρρωστου και να τον μεταμοσχεύσει στο λάρυγγα, τεντώνοντας με αυτόν τις φωνητικές χορδές. Στη φωτογραφία μας ο Γερμανός επιστήμων (άριστερα), ενώ εγχειρίζει ένα από τους ασθενείς. Χάρης στις επεμβάσεις, που έκανε μέχρι σήμερα, δεκάδες μουγγοί Γερμανών ξαναέβρισκαν τη φωνή τους.

Οι δυο μορφές ΤΗΣ ΑΝΑΙΜΙΑΣ

Όταν λείπει ο σίδηρος από τον οργανισμό

Η αναιμία δεν είναι αρώστεια, αλλά η ίδια. Είναι μία ανωμαλία του αίματος, που μας προειδοποιεί ότι κάπου στον οργανισμό μας κρύβεται κάποια απειλή.

Μία κάπως ισχυρή αιμορραγία, από τραυματισμό, εγχείρηση ή άλλη αιτία, μπορεί να προκαλέσει αναιμία. Το ίδιο αποτέλεσμα έχει η καταστροφή των ερυθρών αιμοσφαιρίων από μία χρόνια μόλυνση, π.χ. μία λυμφοπεία. Συχνά, ο γιατρός πρέπει να γίνη... ντεκτιβ, για να ανακαλύψει την αιτία της αναιμίας. Κι όμως πρέπει να βρή την προέλευσή της, για να τη θεραπεύσει.

Η κοινότερη και συνηθέστερη μορφή αναιμίας οφείλεται σε έλλειψη σιδήρου στον οργανισμό. Διχως το πολύτιμο αυτό στοιχείο, ο οργανισμός μας δε μπορεί να σχηματίσει αρκετά και γερά ερυθρά αιμοσφαίρια.

Ο μισός σίδηρος που υπάρχει στον οργανισμό μας, βρίσκεται μέσα στα ερυθρά αιμοσφαίρια. Η υπόλοιπη ποσότης του είναι αποθηκευμένη, για ώρα ανάγκης, στο ήπαρ, τη σπλήνη, το μυελό των οστών και διαφόρους ιστούς.

Για πολλούς λόγους λοιπόν, οι γυναίκες, τα παιδιά και οι ηλικιωμένοι κινδυνεύουν συνεχώς να χάσουν αυτή την παρακαταθήκη σιδήρου. Η γρήγορη ανάπτυξη του παιδιού απαιτεί διαρκή καινούργια και άφθονα ερυθρά αιμοσφαίρια, ενώ συγχρόνως τα καταστρέφουν σε μεγάλο αριθμό οι ορμονικές ασθένειες της παιδικής ηλικίας.

Οι ηλικιωμένοι, τρώγοντας ανόρεκτα, δεν παίρνουν συνήθως αρκετό σίδηρο, ακόμη κι ο λίγος που υπάρχει στην τροφή τους δεν απορροφώνεται καλά.

Οι γυναίκες χάνουν κάθε μήνα αιμοσφαίρια και σίδηρο, με την έμμηνο ρύση, κι επομένως είναι υποκειμένες σε αναιμία. Προπάντων τα νέα κορίτσια, που συνδυάζουν την έμμηνο ρύση και τη συνεχή ανάπτυξη του σώματός τους, υποφέρουν συχνά από αναιμία.

Η περισσότερη όμως απώλεια σιδήρου συμβαίνει στις εγκύους, γιατί η παρακαταθήκη τους καταναλώνεται για το σχηματισμό των οργάνων, των ιστών και του αίματος του εμβρύου. Η έλλειψη δε είναι ακόμη μεγαλύτερη, σε γυναίκες που, πριν να μείνουν έγκυες είχαν συνήθως υπερβολική έμμηνο ρύση κάθε μήνα.

Γι' αυτό κάθε γυναίκα, στην αρχή της εγκυμοσύνης, πρέπει να κάνει εξέταση αίματος, ώστε να βεβαιώνεται ότι έχει αρκετά ερυθρά αιμοσφαίρια και πλούσια σε σίδηρο. Σε αντίθετη περίπτωση, ο γιατρός θα της χορηγήσει κατάλληλα φάρμακα. Οι ειδικές πολυβιταμινούχες καψούλες για τις εγκύους περιέχουν συνήθως και αρκετό σίδηρο. Αποδείχθηκε λοιπόν ότι οι μέλλουσες μητέρες, που τις παίρνουν τακτικά, αποφεύγουν την αναιμία και κάνουν παιδί πιο γερό.

Στους άλλους αναιμικούς χορηγούνται χάπια με σίδηρο. Άλλοτε, τα φάρμακα αυτά προκαλούν ναυτία, δυσκοιλιότητα, κλπ. Σήμερα όμως περιχύνονται νέες ενώσεις σιδήρου, πιο εύκολα απορροφώσιμες, κι έτσι δεν προκαλούν παρενέργειες. Πάντως, είναι προτιμότερο να παίρνονται με άδειο στομάχι.

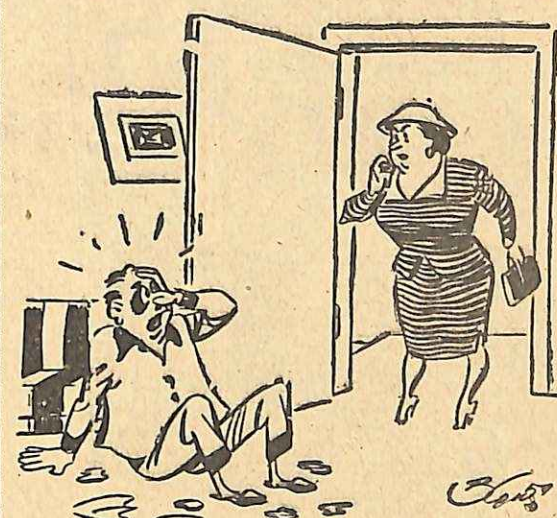
Πρέπει να σημειωθεί ότι δε μπορεί στην πράξη να αντικατασταθούν αυτά τα φάρμακα με τροφές πλούσιες σε σίδηρο (σηκίτι, αυγά, κρέας, θαλασσινά), γιατί θα πρέπει να καταναλώσει ο αναιμικός τεράστιες ποσότητες απ' αυτές, για να δώσει στον οργανισμό του το σίδηρο που του παρέχει ένα χάπι μονάχα.

Ενώ αυτή η κοινή αναιμία φέρνει το πολύ-πολύ μία χρόνια κόπωση και κάνει τον οργανισμό πιο ευαίσθητο απέναντι σε ασθένειες, μία άλλη μορφή που λέγεται «εκακώδης αναιμία» αποτελεί σοβαρότατη αρώστεια, θανατηφόρο κάποτε.

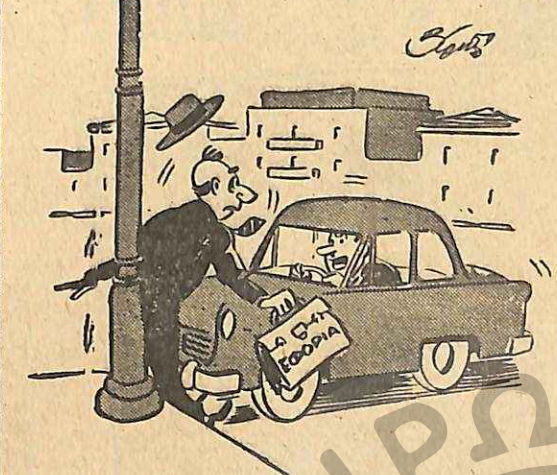
Οφείλεται σε έλλειψη μιας ουσίας, που εκκρίνεται από τα τοιχώματα του στομάχου, αποθηκεύεται στο σπέντι και συντελεί στην παραγωγή ερυθρών αιμοσφαιρίων. Διχως αυτήν, τα ερυθρά αιμοσφαίρια είναι τελείως ανεπαρκή.

Τώρα, η κακοήδης αναιμία αντιμετωπίζεται με έγχυση ήπιας ή με βιταμίνη Β₁₂, που αποκαθιστούν την κανονική παραγωγή ερυθρών αιμοσφαιρίων. Η θεραπεία αυτή συνεχίζεται ολόκληρη τη ζωή του ασθενούς.

Τεχνητοθεραπεία

— Ι νναίκα, η δηρητέριά μας μās εγνατέλειψε!

— Αχτι σε ελγα έσέγανε!... (Του Β. Χριστοδούλου)

— Μπορώ να διαλέξω υόνοα μου τη νοσοκόμα, που θα με περασι ήται, γ. ναί;

ΟΙ ΑΙΤΙΕΣ ΠΟΥ ΠΡΟΚΑΛΟΥΝ τη στείρωση

Εννοείται από τις σουλαμίδες, τον καφέ, τα μπιζέλια, τα σπόρ

Η στείρωση, όταν δεν οφείλεται σε ανατομικούς λόγους, μπορεί να προκληθεί ή να ενισχθεί από πλείστες αιτίες. Οι κυριότερες απ' αυτές είναι οι ακόλουθες:

1) Οι σουλαμίδες. Όταν χορηγούνται σε ισχυρές δόσεις και συχνά μπορεί να επηρεάσουν την κανονική λειτουργία των αναπαραγωγικών κυττάρων.

2) Το οινόπνευμα. Η κατάχρηση οινόπνευματος προκαλεί διαταραχές του ήπατος, δηλητηριάσεις και εξάντληση του οργανισμού. Οι επιστήμονες το θεωρούν σαν μία από τις κυριότερες αιτίες στείρωσης.

3) Το μπουρνελάιο. Το μπουρνελάιο εξουδετερώνει τη βιταμίνη Ε, που λέγεται επίσης και βιταμίνη της γονιότητας. Ο γιατρός, όμως, δεν πιστεύουν ότι το μπουρνελάιο μπορεί να προκαλέσει στείρωση, εκτός μόνο στην περίπτωση που κάποιος κατάχρησι κατά την παιδική ηλικία ή και κατόπιν.

4) Τα σπόρ. Πρόκειται κυρίως για τα σκληρά και βίαια σπόρ (ελπιτισμός κλπ.), καθώς και για τα σπόρ αμύλης (αγωνίσματα στίβου κλπ.), που κατατούν πάθος. Είναι γνωστό, άλλωστε, ότι πολλοί μεγάλοι αθλητές παρουσάζουν μερική ή και όλη ανικανότητα. Τα κανονικά σπόρ, τουναντίον, που γίνονται στον καθαρόν αέρα και χωρίς τη γοσηρή ιδέα της καταρτίσεως ενός ρεκόρ, ενισχύουν τον οργανισμό και αυξάνουν τις αναπαραγωγικές ικανότητες.

5) Ο καφές. Οι Αμερικανοί γυναίκοι, που πίνουν τον καφέ υπεύθυνο σε πολλές περιπτώσεις στείρωσης. Οι Γερμανοί, αντίθετα, υποστηρίζουν ότι η κατάχρηση καφέ περιορίζει τη γονιότητα των ανδρών. Ένας Ινδός επιστήμων απέδειξε, εξ άλλου, ότι τα μπιζέλια μπορούν να προκαλέσουν προσωρινή ή και οριστική στείρωση. Ο λόγος είναι ότι τα μπιζέλια περιέχουν μία λιπαρή ουσία, που προκαλεί στείρωση.

6) Διάφορες παθήσεις ενδοκρινικής στήριξης. Μεταξύ αυτών συγκαταλέγονται:

Η παρωτίτις, που προσβάλλει συνήθως τους ανδρικούς γεννητικούς αδένες, αλλά να προσβάλει επίσης και τις ωοθήκες στις γυναίκες. Οι τοπικές μολύνσεις, τερηδόνες των δοντιών, κυνάγχες κλπ. Διάφορες γενικές παθήσεις: ρυματισμοί κλπ.

Η ελαττωματική λειτουργία ή η ανεπάρκεια των ενδοκρινών αδένων, ιδίως της υπόφυσης, των γεννητικών, του θυρεοειδούς και των επινεφριδίων.

Η ελαττωματική διαίτα ή η κακή θέση των οργάνων της αναπαραγωγής. Η υπερκόπωση, σωματική ή διανοητική, οι δηλητηριάσεις, η ανεπαρκής τροφή, οι διατροφικές ή διατροφικές τροφές, οι διατροφικές διαταραχές, μία εγχείρηση σκληροειδίτιδας, που γίνεται όταν αρχίσουν να σχηματίζονται συμφύσεις, μπορούν επίσης να προκαλέσουν στείρωση.

7) Φαίνεται ότι και ώριμα έγκυα γέματα προσβάλλονται στη στείρωση. Στην πρώτη γέννηση μεταξύ αυτών είναι το επάγγελμα του λινοτύπη. Ο οργανισμός των εργαζομένων σε λινοτύπη μηχανές δηλητηριάζεται βαθμιαία από το μόλυβδο (μολυβδισία), που ελαττώνει τη ζωτικότητα των αναπαραγωγικών των κυττάρων. Φαίνεται, εξ άλλου, ότι παρομοίως μείωση παθαίνουν και οι πιλότοι των αεροπλανομένων αεροπλάνων. Λόγω του ότι υποβάλλονται συνεχώς σε μεγάλες διαφορές ατμοσφαιρικής πίεσης, το αποτέλεσμα είναι ότι διαταράσσεται η κυκλοφορία του αίματος μέσα στον οργανισμό τους και τα αναπαραγωγικά τους κύτταρα δεν αναπτύσσονται κανονικά.

Άλλα έγκυα γέματα που μπορούν να επιδράσουν στις αναπαραγωγικές ικανότητες του ατόμου είναι το βάρος, το χύτη, το θωρακικό του κορμί, το φούσκωμα (λόγω του ότι βοίσκονται συνεχώς σε υπερβολική πίεση από το αίμα) και το ακτινολόγιο γιατρό.

Αντίθετα με τις σουλαμίδες, που, όπως αναφέραμε, ενισχύουν τη στείρωση, τα αντιβιοτικά, τουναντίον, την καταπολεμούν και μπορούν, μάλιστα, να την αναστρέψουν όταν επηρεάζουν στην παρούσα παθολογία κύκλων στα γεννητικά όργανα (γονοκόκκων, βακίλων του Κόχ κλπ.). Οι όρμους, εξ άλλου, μπορούν να θροσπείνουν πολλές περιπτώσεις στείρωσης.

ΜΕ ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Ανοϊξιάτικο τοπίο έξω από το Μπο-
γιατί στο δρόμο που οδηγεί στο Κα-
πανδρίτι δεξιά, στα Κιούρκα αριστερά.
Ένας περίφημος πίνακας από φρέσκα
ολόδροσα χρώματα, απλώνεται μπρο-
στά στα μάτια των γοητευμένων περι-
πατητών. Έκείνου κι' Εκείνης).

ΕΚΕΙΝΗ: Τι χρώματα!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Άλγεια... Νομίζω κανείς, ότι
ο Δημιουργός βούτηξε το πινέλλο του μέσα
στην πιο πολυχρώμη αίσιοδοξία, κι' έφτιαξε
το ταμπλό, που βλέπουμε, για να μας γοη-
τέψη! Κι' από πόσο πράσινο άπλωσε από τα
χωράφια με τα δημητριακά. Δίπλα, το πιο
απαλό κίτρινο, που προσφέρουν οι λουλουδι-
σμένες βρούδες... Κι' ανάμεσα τους το έν-
τονο κόκκινο από τις παπαρούνες, το δειλό
μαδί από τις άνεμους, το απαλό γαλάζιο
από τις μυσωτίδες! Δες λοφάκια με καφε-
τιές και πορτοκαλίες γραμμές... Κι' από
δεξιά, μέσα στο βαθύχρωμο φόντο των γύρω
της ύψων, τη λήψη του Μαραθώνος να
βουλιάζει, καταγάληνη, έσπευση, όμοια με κα-
θρέφτισμα του εξαίσιου ανοϊξιάτικου ούρα-
νου από γλυκύτατα γυναικεία μάτια...

ΕΚΕΙΝΗ: Άλγεια... είναι όμορφη ή ανοϊξί!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι υπέροχη! Είναι η εξαίσια
στιγμή της Δημιουργίας — ή στιγμή, που ο
Δημιουργός είπε: «Γεννήτω το φώς!». Και

46 *6ωτηρία*

ΤΗΣ ΑΣΧΗΜΙΑΣ

το φώς γεννήθηκε μέσα από τη σκοτεινιά του
χειμώνα και δραπέτευσε μέσα από τις ρωγμές
των κρυστάλλων, που τ' έλυνε ο ζεστός ή-
λιος... Έτσι και κάποτε, εδώ και αμέτρητες
χιλιετίδες, μέσα από το χάος, ο Πλάστης
προσπάθησε να δημιουργήσει τη ζωή. Είδε,
λοιπόν, ότι καιρό είχε επικρατήσει η αναρ-
χία, και σκέφτηκε να επιβάλει κάποια τάξη...
Και την επέβαλε με τον πιο αξιοθαύμαστο
— έντελως θεϊκό — τρόπο: 'Η φωτιά παρα-
μερίστηκε και οι παγετώνες κομματιαστήκα-
νε, και μέσα από τα θρυμμάτια τους ξεπετά-
χτηκε η πράσινη σημαία της ελπίδας — ή
χλόη! Και η σημαία αυτή — αστέρεσσα
των 'Ηνωμένων Πολιτειών της αναγεννωμέ-
νης φύσεως — ανέμιζε στολισμένη με τα
πολυχρώμα αστράκια των λουλουδιών: Μα-
ργαρίτες, παπαρούνες, άνεμους, μυσωτίδες,
κρινάκια, κυκλάμινα... Και με τη σημαία αυ-
τή επί κεφαλής, έκανε τη μεγάλη της εξόρ-
μη! Η 'Ανοϊξί, για να σαρώσει τα υπόλοιπα
του χειμώνα!

ΕΚΕΙΝΗ: Και τα σάρωσε! Βλέπεις έσύ,
νοιώθεις χειμώνα πουνενά;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πουνενά!... 'Ο βορριάς μετα-
μορφώθηκε — τί μαγική μεταμόρφωσι! —
κι' έγινε ζέφυρος... ή παγωνιά, ζεστασιά: το
γκρίφο ζέφτισε κι' έγινε γαλάζιο, κι' έντυσε
το σύμπαν! Μιάν ολογάλαν τουαλέτα φο-
ράει ο ούρανος, κεντημένη με χρυσά στράς
από ήλιαχτίδες...

ΕΚΕΙΝΗ (κρύβεται στην αγκαλιά του):
Κι' ο έρωας;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι διάχυτος παντού! Δεν
τον νοιώθεις; Τά ξάστερα διαφανή φτερά
του ανοιγοκλείνουν απάνω από τα πλάσματα
της ζωής, που καλούνται σε ένα γενικό προσ-
κλητήριο, για τη διαιώνισι της ζωής: Μι-
κροσκοπικά έντομα πετάνε από λουλούδι σε
λουλούδι, από φυτό σε κάλαμο, για να με-
ταφέρουν τη θαυματουργή γύρη, που θα γο-
νιμοποιήσει την καινούργια ζωή... Οι κάλυ-
κες ανοίγουν σε χείλια, και τα χείλια τρε-
μουλιάζουν σαν κάλυκες... Τό φιλί που θα
δοθή, δεν είναι απλή έρωτική εκδήλωσι: είναι
ανάγκη! 'Επιτακτική ανάγκη της φύσεως για
την ανοϊξιάτικη ανάσθησι... Μικρός φτε-
ρωτός χωρατάκης, πραγματικά όμως μεγά-
λος έντολόδοξος της φύσεως, ο έρωας στήνει
παντού τις λουλουδιένες παγίδες του... Όλα
τα πλάσματα είναι φυσικό να πέσουν μέσα...
Γιατί, από τις παγίδες αυτές, που στήνει
έπιτηδεια ο έρωας, θα ξεπεταχτή ή διαιώνισι
του είδους... πάνω στον πλανήτη!

ΕΚΕΙΝΗ (σκεπτικά): Μόνο απάνω στον
πλανήτη;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (γελάει): Δεν ξέρω τί γίνεται
πιο έξω — δεν πήγα, βλέπεις, ακόμα, έ-
πιβάτης κανενός πυραύλου, στα άστρα... Νο-

μίζω, όμως, ότι παντού — και μέσα και
έξω από τη Γη — γίνεται το ίδιο: Είναι το
πιο εύκολο, το πιο απλό — και το πιο α-
ποτελεσματικό!

ΕΚΕΙΝΗ: Κόβουμε άνεμους;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ας κόψουμε — αφού πρέπει
ο άνθρωπος να κατατομή τις φυσικές όμορ-

‘Από το έρχόμενο πασχαλινό
τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» μία και-
νούργια σειρά από αισθηματι-
κούς διαλόγους του

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΣΥ ΚΙ' ΕΓΩ

Με τους ίδιους πάντα πρωτα-
γωνιστάς — Έκείνος κι' Εκείνη —
και σε διαλογικό τόνο, εύθυμα
και σοβαρά, αισθηματικά και
παιχνιδιάρικα, με καυγάδες ή με
φιλιτιά, θα διασκεδάσουν και θα
γοητεύσουν

φιές, για να τις μεταφέρη, αποκεφαλίσμέ-
νες, στην αμαρτωλή πρωτεύουσα... ('Αρχί-
ζουν να κόβουν άνεμους).

ΕΚΕΙΝΗ: Τα μπουμπουκία να προτιμάς...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτό κάνω... Τα μπουμπουκία
είναι πάντα τα προτιμότερα...

ΕΚΕΙΝΗ (φιλύποπτα): Ξέρω... Τα μπου-
μπουκία σου άρέσουνε... γενικώς — φυτά
και γυναίκες!

ΕΚΕΙΝΟΣ (αθώα): Μην κάνης πονηρές έ-
πεκτάσεις και μη βάζης κακό στο μυαλό
σου...

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί, και σε άδικήσω — άθώο
πλάσμα μου!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (για να αλλάξη κουβέντα που
τη βλέπει να γλυστράει σ' έναν επικίνδυνο
κατήφορο): Για κίττα αυτή την άνεμώνα...

ΕΚΕΙΝΗ: Ού! Τί άσκημη!... Μισοφαγα-
μένη, έλθεινέη...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κάποια κασίτσα, ή κανένα
άρνι, βόσκησε, μαζί με το διπλανό γρασίδι,
και τα πιο πολλά από τα φύλλα της... Κι'
έτσι... την έσωσε!

ΕΚΕΙΝΗ: Την έσωσε;... 'Από ποιόν;

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Από μάς, φυσικά! 'Αν δεν
ήτανε ποντικοφαγμένη, δε θα την κόβαμε
τόρα, μαζί με τις άλλες — τις όμορφες;...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Α, έτσι το παίρνεις;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ετσι είναι... 'Η όμορφη ε-
ναι καταστροφή τις πιο πολλές φορές... 'Ενώ
η άσκημη είναι σωτηρία... Μία γυναίκα ά-
σκημη δεν κινδυνεύει από κανένα δράκο: μία
όμορφη προκαλεί και συγκεντρώνει απάνω
της, όπως ένας φακός, τις ακτίνες του θαυ-
μασμού — που καμιά φορά την καίνε!

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν πιστεύω όμως να ύπάρχη
γυναίκα που να προτιμά γι' αυτό την ά-
σκημη...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Οι γυναίκες είναι ριψοκίνδυ-
νες, και — με συγχωρείς... — άνόητες! 'Ενώ
αυτή ή άνεμώνα που άφίσσε ζωντανή, είναι
έξυπνη — χωρίς άμφιβολία...

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί προτιμάει την ψωροφα-
γμένη της άσκημη από την ολόδροση κι'
άφογη όμορφη των άδερφιών της, που βρί-
σκεται σκορπισμένη δίπλα της;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νομίζω ναί...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Εχεις την υπερφυσική ικανέ-
τητα να ψυχολογής τις άνεμώδες;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Για δέ την πάς άνεμίζει τα
ψωροφαγμένα της — όπως λές — φυλλα-
ράκια, με τί αυέριμνη χάρι υποκλίνεται μπρο-
στά στο ζέφυρο που τη χαίδεει! Δέ φοβά-
ται τίποτε — εκτός από καμιά καινούργια
δαγκωνιά μπρυσκαστικού! 'Ο άνθρωπος — ο
πιο μεγάλος έχθρος της όμορφιάς — την
άφινει άσυγκίνητη και άφοβη... Πανοπλία ά-
διαπέραστη κι' άπρόσβλητη ή άσκημη της
την προστατεύει από κάθε επίθεσι του...

ΕΚΕΙΝΗ: Νομίζω, ότι καμιά γυναίκα δε
θα σκεπτόταν έτσι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα προτιμούσε τον κίνδυνο
από την άσημότητά;

ΕΚΕΙΝΗ: Χωρίς άλλο! Γιατί ο πιο μεγά-
λος κίνδυνος είναι ή άσημότης!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτό που λές είναι άληθινό...
Και δείχνει τον τρόπο, που σκεπτόσαστε έ-
σείς οι γυναίκες... Προτιμάτε να σάς σκο-
τώσουν, παρά να μη σάς προσέξουν!

ΕΚΕΙΝΗ: 'Εχουμε άδικο; 'Η γυναίκα σκο-
τώνεται άμα δεν την προσέξουν! 'Η περι-
φρόνησι είναι ή πιο δυνατή μαχαιριά γι'
αυτήν...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λές, λοιπόν, και ή άνεμώνα
να σκεπτεται έτσι;

ΕΚΕΙΝΗ: Νομίζω ναί, βλέποντας να περ-
νάμε δίπλα της χωρίς να την προσέχουμε,
θα καταριέται την άσκημη της, που της
έδωσε τέτοια αποκρουστική σωτηρία... 'Η ό-
μορφη είναι και μένει το μεγάλο όνειρο, ή
μανιασμένη επιδίωξι κάθε πλάσματος γένους
θηλυκού — με φύλλα ή με φουστάνια... Και,
για να μεταχειριστώ τη φρασεολογία τη δι-
κή σου: 'Ολη ή κλιμάκωσι της θηλυκότητας,
από τη γυναίκα ως την άνεμώνα, προτιμάει
τά πάντα από την άσκημη...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Διότι απλούστατα, όλη ή
κλιμάκωσι της θηλυκότητας είναι για δέσι-
μο! (Προχωρών μέσα στο θαύμα της άνοι-
ξης, άφίνοντας πίσω τους την ψωροφαγα-
μένη άνεμώνα άκοπη — και ολόφανερα πα-
ραπονεμένη...)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

‘Αλλού το ένειρο κι' άλλο
το θαύμα!...

"ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΟΥ ΤΑΙΡΙΑΖΕΙΣ"

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΚΡΙΣ ΜΠΑΡΣΤΟΥ Γνώρισε τη Λέσλι Τσαϊλς σ' ένα πάρτυ. Ή κοπέλλα στεκόταν με την πλάτη ακουμπημένη σ' ένα παράθυρο και δέ φαινόταν καθόλου στενοχωρημένη που δεν είχε καθαλιέρο. Κότταζε ήρεμα γύρω της με τα όμορφα μάτια της.

Το κόκκινο φουστάνι που φορούσε, πηγαινε θαυμάσια με τα μαύρα της μαλλιά. Ήταν λεπτή και χαριτωμένη, με κανονικά χαρακτηριστικά.

Ο Κρις προχώρησε προς το μέρος της και της συστήθηκε. Τού χαμογέλασε και τού είπε τ' όνομά της. Έπιασαν κουβέντα, κι' όταν τελείωσε το πάρτυ, ο νέος κάλεσε τη Λέσλι να φάνε μαζί. Ή εκείνη δέχτηκε.

Διάλεξαν ένα μικρό και ήσυχο ρεστοράν.

Καθώς τρώγανε, ο Κρις τη ρώτησε αν εργαζότανε.

— Και βέβαια, τού απάντησε. Είμαι... μηχανικός!

— Μηχανικός; Έκανε έκπληκτος ο Κρις. Δηλαδή φτιάχνεις γέφυρες και τέτοια;

— Όχι! γέλασε η κοπέλλα. Άσχολούμαι με τον ηλεκτρισμό, με όργανα ακριβείας.

— Τι περίεργο! Δέ θα τ'ό πιστευα ποτέ... δήλωσε ο Κρις. Είσαι τόσο λεπτοκαμωμένη!... Και τί θα γίνη με τη δουλειά σου, όταν παντρευτείς;

— Τίποτα. Θά σταματήσω μόνο για λίγο καιρό, αν αποκτήσω παιδί...

Ο Κρις έδλεπε πώς αυτά που τούλεγε ήταν σωστά, μά δεν κατάφερνε να διώξη ένα συναίσθημα δυσανεκσίας.

Δεν τού άρεσαν τόσο ανεξάρτητες οι γυναίκες. Είχε γνωριστεί με πολλά κορίτσια μέχρι τότε, κι' επειδή ήταν πιά 35 χρονών σκεφτόταν να παντρευτεί. Ήθελε όμως να θρη μια κοπέλλα που νάναι σωστή γυναίκα — όπως τη φανταζόταν αυτός τουλάχιστον — νάχη δηλαδή ανάγκη από προστασία.

Μά η Λέσλι δέ φαινόταν να χρειάζεται την προστασία κανενός.

Ζούσε μόνη της στο Λονδίνο. Ήπαιρνε ένα μισθό που θά τόν ζήλευαν πολλοί άντρες. Κι' όταν άργότερα ο Κρις τη συνάντησε ως την πόρτα της και τόν κάλεσε μέσα για να τού δώση ένα ποτό, αυτός διαπίστωσε ότι το διαμέρισμά της ήταν πολύ καλλίτερο απ' το δικό του.

Ακόμα και τ' αυτοκίνητό της ήταν πέντε χρόνια νεώτερο.

«Είναι ακριβώς το αντίθετο της γυναίκας που θέλω να παντρευτώ» σκεφτόταν ο Κρις.

Μά, παρ' όλ' αυτά, φρόντισε να της κλείση ένα ραντεβού για δυο μέρες αργότερα.

Η Λέσλι ήταν έντελώς διαφορετική απ' όσες κοπέλλες είχε γνωρίσει ως τότε.

Ήταν πάντα ήρεμη, σίγουρη για τόν εαυτό της και ακριβής στα ραντεβού της.

Μπορούσε να μιλήση για οποιοδήποτε θέμα, κι' όταν δεν ήξερε κάτι, προτιμούσε να δηλώσει την άγνοιά της, παρά να διακινδυνεύη καμιά άνοησία.

Ο Κρις σάστιζε και στενοχωριόταν συγχρόνως, βλέποντας πόσο λίγα ελαττώματα είχε...

Έξακολούθησαν να βλέπουνται συχνά. Μιά μέρα, η Λέσλι τού μίλησε για τόν Τζιμ, τόν αρραβωνιαστικό της, που είχε σκοτωθή στον πόλεμο.

— Σην αρχή ύποφερα πολύ, τού είπε. Ήκλαιγα κάθε βράδυ κι' εγκατέλειπα τις σπουδές μου. Μά ύστερ' από τρεις μήνες, συνήλθα. Ή ζωη με παρέσυρε στο ρυθμό της και ξαναγύρισα στο κολλέγιο... Από τότε, δεν ξαναγάπησα...

— Μή μου πής πώς πιστεύεις ότι δέ θα έρωτευτείς πιά ποτέ! φώναξε ο νέος.

Και, χωρίς να σκεφθή τίποτα, την άρπαξε στην αγκαλιά του.

Τα χείλια της απάντησαν στο φιλή του. Αμέσως έπειτα όμως, τόν έσπρωξε μαλακά.

— Άς μήν κοροϊδευόμαστε, καλέ μου, τού είπε. Δέ θ' αφήσω τήν καρδιά μου να κάνη μιά τρέλλα, που θά τήν πληρώσω με καινούργια δάκρυα. Γιατί καταλαβαίνω πώς γρήγορα θά φύγης από κοντά μου... Δεν ταιριαζόμαστε, έμεις οι δυό! Σου άρέσω, άλλ' όχι απόλυτα. Άς πούμε πώς εγκρίνεις ένα κομμάτι τού εαυτού μου. Δέ μπορώ όμως να πετάξω τά υπόλοιπά... κι' ούτε τ'ό θέλω!

Ο Κρις είχε σκύψει τ'ό κεφάλι του, μή μπορώντας να τήν διαψεύση.

— Είναι καλλίτερα να πάψουμε να θλεπόμαστε τώρα, όσο είναι ακόμα καιρός, συνέχισε η Λέσλι. Σκέψου αυτά που σου είπα, κι' αν θρής πώς κάνω λάθος και πώς με θέλεις όπως είμαι, τότε τηλεφώνησέ μου... Άν δέ μου τηλεφωνήσης, θά καταλάβω...

Χωρίστηκαν ύστερα απλά. Κι' ο Κρις γύρισε στο σπίτι του καταστενοχωρημένος.

Τήν άλλη μέρα, δέν τηλεφώνησε στη Λέσλι, ούτε και τις δέκα μέρες που ακολούθησαν.

Ήθελε πολύ να τή δη, αλλά έσφιγγε τήν καρδιά του...

«Δέ θά μπορέσω να ζήσω μαζί της — σκεφτότανε. Πρέπει να παντρευτώ κάποιαν άλλη, στόν τύπο που ζητάω. Πρέπει να τής τ'ό πω καθαρά: — Δέ μου ταιριαζεις!».

Τ'ό βράδυ της δεκάτης μέρας, έκανε τρομερή ζέστη. Και, τή νύχτα, ξέσπασε μιά θύελλα.

Ο Κρις δέ μπορούσε να κοιμηθ'ό. Τ'ό μυαλό του έτρεχε στη Λέσλι και θυμόταν πόσο φοβόταν η κοπέλλα τούς κεραυνούς...

Ξαφνικά, κουδούνισε τ'ό τηλέφωνο. Ήταν εκείνη! Και τού ζητούσε να πάη κοντά της...

Σέ δέκα λεπτά, ο Κρις είχε φτάσει στο διαμέρισμά της.

Ή Λέσλι φορούσε ένα στενό μαύρο ανδρικό παντελόνι κι' ένα κόκκινο πουκάμισο, που τήν έκαναν να φαίνεται σαν κοριτσάκι.

— Τρόμαξες; τή ρώτησε πειραχτικά ο νέος, για να κρύψη τή συγκίνησή του.

— Ω, ναί! παραδέχτηκε εκείνη. Δέ φοβάμαι ούτε τά φίδια, ούτε τά ποντίκια, ούτε τά θαυιά νερά. Άλλ' οι κεραυνοί μου σπάζουνε τά νεύρα!... Ήθελα να σε φωνάξω άμέσως μόλις άρχισε η θύελλα, μά φανταζόμουν πώς δέ θάχες γυρίσει ακόμα σπίτι σου...

— Και γιατί δέν τηλεφωνούσες σέ καμιά φίλη σου ή σέ κανένα γνωστό σου; άπόρησε ο Κρις.

— Δέ χρειαζόμουν κανέναν άλλον από σένα! τ'ό μουρμούρισε.

Και τότε ο Κρις κατάλαβε τήν αλήθεια! Σκέφθηκε πώς όλες οι κοπέλλες που είχε γνωρίσει, είχαν κάποιο λόγο να τόν χρειαζώνταν... Άλλη γιατί είχε θαρεθ'ό τή δουλειά της, άλλη γιατί λαχταρούσε να παντρευτεί, άλλη γιατί φοβόταν μή μείνη γεροντοκόρη... Και θά μπορούσαν να θρούν οποιοδήποτε, για να στηριχτούν άπάνω του.

Ένώ η Λέσλι δέ χρειαζόταν, παρ'ό μόνο αυτόν! Και δέν τόν χρειαζότανε για τά λεφτά του, αλλά γιατί τόν αγαπούσε!

Έκλεισε μέσα στις χοφτες του τά παγωμένα της χεράκια και τής είπε γλυκά:

— Λέσλι, σέ θέλω ακριβώς όπως είσαι...

— Είμαι; — Θέλεις να με παντρευτείς;

— Εκείνη δέν πήδηξε στο λαιμό του, ούτε έβαλε τις φωνές. Τόν κότταξε μόνο σ'ό μάτια, και τ'ό βλέμμα της ήταν γεμάτο ευτυχία...

ΧΑΡΡΙΕΤ ΠΡΑΤ

— Ήθελα να σε φωνάξω άμέσως, τού είπα, μόλις άρχισε η θύελλα, μά φανταζόμουν πώς δέ θά είχες γυρίσει ακόμα στο σπίτι σου...

ραίσθησι, όπως την περασμένη νύχτα...

Θάθελε να προφασιστεί τον άρρωστο, για να φύγει, να κρυφτεί στο διαμέρισμά του. Μα η ματιά του έπεσε στη Μαντελέν, που χαμογελούσε και κουδούνιζε με χαρά κι γοητεία.

Και ζήλησε γιατί πρόσφερε έτσι σπάταλα αυτά τα χαρίσματα της σ' όλο τον κόσμο, ενώ τα στερούσε απ' τον άντρα της!

Όλοι γύρω του τον νόμιζαν εύτυχισμένο και τον φθονούσαν. Μα τί θα λέγανε, αν έβλεπαν ότι, εδώ και τέσσερες μέρες που ήταν άντρας της Μαντελέν, δεν είχε άγγιξει καν το μπράτσο της με τα χείλια του, ότι δεν ήξερε τίποτα απ' τις κρυφές όμορφιές της;... Αλλά, αυτή η κατάσταση έπρεπε να τελειώσει πια! Αφού την είχε δαμάσει, θα την έκανε αληθινή δική του!

Κι, αν αύριο τον εύρισκε πραγματικά μία δολοφονική σφαίρα, τουλάχιστον όμως θαχε χαρή προηγουμένως την εύτυχία που διωφύσε τόσο... θαχε κολλήσει τα φλογισμένα χείλια του στο γυρό και κόκκινο κείνο στομα, που τον μεθούσε πιο πολύ κι' απ' το πιοτό!... Ξαφνικά, ακούστηκε πρὸς το μέρος του χωριού μουσική από μπάντα.

— Ά, ανοίξε το θέατρο, είπε ο Άρντουίν. Μη ξεχνάτε, αγαπητέ μου Κορδόλ, ότι έχουμε υποσχεθεί στο διευθυντή του να πάμε κι' εμείς στην παράσταση!

— Δεν προτιμάτε να μείνουμε εδώ και να χορεύουμε; πρότεινε ο Κορδόλ.

— Θα χορεύουμε ύστερα! απάντησε η Μαντελέν.

— Όπως προτιμάς, αγάπη μου. Πάμε, λοιπόν!

Όλοι έτοιμασθηκαν άμέσως και ξεκίνησαν, ένθουσιασμένοι γι' αυτή την ποικιλία. Φτάσανε σε λίγο στην πλατεία όπου είχε εγκατασταθῇ το υπαίθριο θέατρο.

Οι μουσικοί της μπάντας, με τις ωραίες στολές τους, είχαν παραταχθῇ δίπλα στην είσοδο και παίζανε διάφορα έμβατήρια. Δύο χωροφύλακες είχαν αναλάβει να κρατήσουν την τάξη.

Στο ταμείο καθόταν η κ. Φλοριμόν, μ' ένα απλό μαύρο φόρεμα, κι' έκοβε εισιτήρια.

Άρκετές θέσεις ήταν ήδη πιασμένες από χωρικούς.

Ο Κορδόλ ανέβηκε τη μικρή σκάλα, που οδηγούσε στην είσοδο του θεάτρου. Μά... ήταν τρελλός, λοιπόν;

Γιατί τα σκαλοπάτια αυτά του έφερναν στο νου τη λαίμητρο, το ικρίωμα όπου α νέβαινε άλλοτε ο κατάδικος;...

Κι' ύστερα, πώς πονούσε το κεφάλι του!... Απ' το αλκοόλ, δίχως άλλο, μαζί με τις μαύρες σκέψεις όλης της ημέρας...

Μα τώρα μιλούσαν τώρα! Ξαναδρόκε τη ψυχραιμία του και χαμογέλασε.

Τον είχε υποδεχθῇ και τον χαιρετούσε ο διευθυντής του θεάτρου, επίσης ντυμένος.

— Θα σάς εύγωνιμόν αιώνια, που τιμήσατε την παράστασή μας, μαζί με την έκλεκτή συντροφιά σας! τούλεγε. Θα κάνουμε όλοι μαζί, ότι μπορούμε για να φανούμε αντίξοιοι αύ της της τιμής!

»Επιτρέψτε μου τώρα να σάς οδηγήσω στις θέσεις σας. Καθήστε τις καλύτερες για σας, κοντά στη σκηνή και στα θεωρεία. Πραγματικά, σ' ένα θεωρείο είχαν ήδη εγκατασταθῇ η Μαντελέν, η κ. Άρντουίν και μερικές άλλες κυρίες.

Η σύζυγός σας προτίμησε να καθήση στο βάθος του θεωρείου, έξηγησε ο Φλοριμόν. Μου είπε πως την κουράζει το δυνατό φῶς. Από κει θα βλέπτε καλύτερα.

— Θ' αρχίσετε γρήγορα;...

— Αμέσως! Η σάλλα είναι γεμάτη. Θ' αναγκασθούμε μάλιστα να σταματήσουμε να βγάσουμε εισιτήρια... Ορίστε και το πρόγραμμα της παραστάσεως.

Από το έρχόμενο Πασχαλινό τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» αρχίζει μία μεγάλη συνταρακτική ιστορική σειρά του εκλεκτού συνεργάτου μας

ΓΙΑΝΝΗ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗ

ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΙ ΠΟΥ ΕΜΕΙΝΑΝ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Πρόκειται για μία κυριολεκτικά συναρπαστική σειρά, που περιγράφει τις σατανικές πλεκτάνες των γελωτοποιών εκείνων, που έπαιζαν σημαντικό ρόλο στην ιστορία. Από τα πολύ παλιά χρόνια, όλοι σχεδόν οι βασιλείς του κόσμου, συνθίζαν να έχουν κοντά τους τους «παράσιτους», όχι μόνο για να τους διασκεδάσουν, αλλά και για να τους χρησιμοποιούν ως κατασκοπούς και μυστικοσύμβουλους. Αρχαίοι Έλληνες, Ρωμαίοι και Βυζαντινοί αυτοκράτορες, γινότουσαν πολλές φορές δεσφίοι των ανθρώπων αυτών, που γκρέμιζαν θρόνους για να υψώσουν τον ταπεινό έαυτό τους ή για να ικανοποιήσουν μιάν εφήμερη φιλοδοξία τους...

Υστερα ο Φλοριμόν χαιρέτησε κι' άπομακρύνθηκε. Καθώς όμως έμπαινε σε μία μικρή πόρτα, δίπλα στη σκηνή, η φυσιογνωμία του πήρε μία ασυνήθιστη σοβαρότητα κι' έκαμε ένα αδιόρατο νόημα στη Μαντελέν. Έκείνη του απάντησε με μία ματιά γεμάτη ένθουσιασμό κι' έμπιστοσύνη.

Ο Κορδόλ δεν είχε αντίληψη τίποτα. Διάχαζε μηχανικά το πρόγραμμα, που κρατούσε. Δεν έβλεπε την ώρα να τελειώσει αυτή η άνοητη βραδιά, για να φύγει με τη Μαντελέν να βρεθῇ μόνος μαζί της και να δώσει τη αποφασιστική μάχη...

Τί πρόκειται να δούμε λοιπόν; τον κότσο ο πρόεδρος του δικαστηρίου που καθόταν κοντά του.

Ο Κορδόλ τούδωσε το πρόγραμμα. Ο δικαστής το συμβουλευθηκε.

— Μία μονόπρακτη κωμωδία... είπε. Ένουσικό διάλειμμα. Κι' ένα άλλο μονόπρατο. «Η κοιμισμένη που έγυμνασε».

Η άτμοσφαίρα της σάλλας ήταν ζεστή αι βαρεία, με τον τόσο κόσμο που είχε μαεγυή. Ο Κορδόλ ένιωθε δυσφορία.

«Θα βγώ στο διάλειμμα και θα μείνω ζώ», σκέφθηκε.

Στην είσοδο του θεάτρου, ο Φλοριμόν μιλούσε ιδιαίτερος με μία γυναίκα: την κ. Ζερβί. Η τελευταία ήταν κατάχλωμη και τρώα της λαμπάνης παραέξανα.

— Ήρθε; ρώτησε σιγά.

— Ναι, Μ' έδωσαν τους καλεσμένους του.

— Είμαστε έτοιμοι;

— Βεβαίως! Την ώρα του φαγητού, έ κοελάντ συμπλήρωνε τις τελευταίες προεοιμασίες.

— Η Μαντελέν βρίσκεται στο θεωρείο πως συμφωνάσαμε;

— Ναι. Ξέρω όμως καλά τί πρόκειται να κάνω;

— Της έκανα δόλοκληρο μάθημα τ' άπόγευα. Είναι σίγουρη γι' αυτήν.

— Μπορούμε λοιπόν ν' αρχίσουμε;

— Ναι με τη βοήθεια του Θεού!

Θ'.

Χτύπησε τρεις φορές το κουδούνι κι' άνοιξε η αψαλία.

Ο θίασος του Φλοριμόν έπαιζε μία άπό τις καλύτερες κωμωδίες του. Οι θεατές είχαν ξεκαρδισθῇ στα γέλια. Η γενική αυτή ευθυμία μεταδόθηκε και στον Κορδόλ, που άρχισε να βρίσκει ένδιαφέρον στην παράσταση. Κτύπαε τη Μαντελέν και είδε πως γελούσε κι' εκείνη.

Όταν τελείωσε το έργο, ο κόσμος χειροκρότησε μ' ένθουσιασμό κι' έβγαλε δυο φορές στη σκηνή τους ήθοποιους.

Μόλις είχε κλείσει η αψαλία, ξανάνοιξε σχεδόν άμέσως κι' εμφανίστηκε ένας βιολονταελάτας. Ήταν ο διευθυντής της ορχήστρας του θεάτρου κι' απέδειξε εύθους άμέσως πως είχε αξιόλογο μουσικό ταλέντο.

Το κομμάτι που έπαιζε, απέδιδε το σπαρτακτικό νόμο μίας ψυχής συντριμμένης άπ' το πεπρωμένο. Έργο κάποιου νευροπαθούς συνέθετ, είχε τίτλο «Η τωίω».

Ο Κορδόλ δοκίμαε την έντύπωση, σε κάθε νότα, πως του τραβούσαν τα νύερα άόματες τσιμπίδες, έσφιγγαν τις φλέβες του και δάγκαναν την καρδιά του.

Έβλεπε να σπκωθῇ να φύγει. Όταν όμως κτύπαε γύρω του κατάλαβε πως άταν άδύνατο ν' ανοίξῇ δόμο άνάμεσα σε τόσο κόσμο.

Δίπλα στην πόρτα είδε δυο χωροφύλακες... Γιατί το αίμα του πάγωσε άμέσως στις φλέβες του; Τί είχε να φοβήθῃ;

Ένα σύννεφο βάλωσε τα μάτια του...

Η ένκεντριστη έκείνη μουσική τελείωσε.

Ο Κορδόλ άκούσε τα χειροκροτήματα, και μαζί μ' αυτήν ένα γενικό στεναγμό άνακουρίσεως, που βγήκε άπ' όλα τα στῆθη.

Θ' άπάντησε κι' αυτός επίτελους!...

Ήθελε να βγῇ έξω, στο υπαίθρο, ν' άναλάη καθάρο άέρα, να συνέλθῃ. Σηκώθηκε. Αλλά ο διπλανός του του είπε:

— Μη φύγετε άγαναπτε κύριε Κορδόλ. Ξαναρχίζουν άμέσως...

Ο Κορδόλ στράφηκε και τον κύτταε άαστασιωμένως λέγοντας με το νου του: «Νά ο άνθρωπος, που δικάζει τους δολοφόνους, και τους στέλνει στην καρναμόλα!». Ξαναπέρασε στο καθίσμα του και κάθορεσε τα μάτια του στη σκηνή.

Η αψαλία άνοιξε πάλι. Τα σκηνικά παριστάναε τώρα το έσωτερικό μίας κρεβατοκάμαρας. Από ένα μεγάλο παράθυρο, στο βάθος, φαινόταν να πέφτῃ χιόνι έξω.

Το δωμάτιο ήταν μισοσκοτεινό. Το φῶτιζαν μόνο μία λαμπίτσα με άμπαζούρ και το έναμμένο τζάκι.

Κοντά σ' ένα μεγάλο δρύινο κρεβάτι, μία γυναίκα προσευχόταν γονατιστή. Η ορχήστρα απέδιδε με «σουρντίνα» τα βογγητά του άνέμου στην έξοχη μία χειμωνιάτικη νύκτα.

Ξαφνικά, ακούστηκε να σημαίνει μία μαυρήν καμπάνια...

Ο Κορδόλ είχε παραλύσει τώρα δλόκληρος! Άναγνώριζε αυτό το δωμάτιο, όλη του ην επίταλωση... Ήταν η κρεβατοκάμαρα της κ. Κερμαντέκ. Ίδια κι' άπαράλλαχτη!...

Στη μέση της σκηνής πάνω στο μεγάλο τραπέζι, φορτωμένο με βιβλία βρισκόταν ένα μαχαίρι... Το άναγνώριζε κι' αυτό!...

Τα δόντια του χτυπούσαν, έσφιγγε τις γραβιές του!... Κόντευε να τρελλαθῇ!

Η καμπάνια χτυπούσε πάντα, μακριά... δπως τη νύχτα έκείνη των Χριστουγέννων, πριν άπό πέντε χρόνια!...

Ο Κορδόλ έπιασε το κεφάλι του άνάμεσα στα χέρια του. Τα μελίγνια του χτυπούσαν μανιασμένα...

Η γονατιστή γυναίκα άνασῆκωσε το κεφάλι της. Κι' ο Κορδόλ κοπίσε πολύ για να συγκρατήση μία φωνή φρίκης...

Αυτή η γυναίκα!... Ήταν η κ. Κερμαντέκ!... Μα όχι, ήταν μία άλλη... μία άλλη που την άναγνώριζε, που είχε σπρώξει αυτός το γυιό της στην καταστροφή και στο θάνατο; ή κ. Ζερβαί!...

Η κ. Ζερβαί!... Η κ. Κερμαντέκ!... Δεν ήξερε πιά... δε δέκρινε δεν καταλάβαινε...

Όνειρεύτανε;... Ζούσε άκόμα πραγματικά;...

Ένας νέος μπῆκε στη σκηνή. Αυτός ήταν ο Ρομπέρ Ντερός!

Μά ο Ντερός ήταν κατάδικος στα κάτεργα!... Τί ζητούσε λοιπόν εκεί; Τί έκανε; Τί έλεγε;...

Η γυναίκα του άπαντούσε! Τον φιλούσε, τον εύλογούσε... Τούδινε ένα μάτσο χαρτονομίσματα, που τα είχε πάρει μέσ' από ένα μικρό έπιπλο... ακριβώς όπως η κ. Κερμαντέκ είχε δώσει τα λεφτά στο βαφτιστικό της, την τρομερή έκείνη νύχτα!

Σίγουρα, όνειρεύταν ο Κορδόλ. Έβλεπε στ' όνειρό του αυτή την τρομερή σκηνή...

Έν' άλλο πρόσωπο παρουσιάστηκε ύστερα: αυτός ο ίδιος ο Κορδόλ!...

Η γυναίκα διάβαε ένα γράμμα... Ο άλλος — ο δεύτερος Κορδόλ — πήγε κοντά

της και προσπάθησε να της τὸ πάρη. Την Ικέτευε να μὴ τὸ διαδόσῃ.

Μὰ ἐκείνη δὲν τὸν άκούε, παρ' όλα τὰ παρακάλια καὶ τὶς φοβέρες του. Άνοιξε τὸ γράμμα καὶ τὸ διάβασε.

— Καταλαβαίνω, εἶπε. Θέλατε νὰ μ' ἐμποδίσετε νὰ μάθω πὼς εἰσαπτε ἕνα κλέφτης!

Ὁ άντρας γύθηε τότε πάνω της, προσπαθώντας νὰ φράξῃ τὸ στόμα της με τὸ χέρι του.

Στὴ σάλλα, ὁ ἀληθινὸς Κορδόλ εἶχε σηκωθῇ ὀρθίως, λαχανιασμένος.

Οἱ καλεσμένοι του παρακολουθοῦσαν μ' άγωνία καὶ με τρόμο τὸ δράμα πὺ παιζόταν πάνω στὴ σκηνή. Εἶχαν ἀναγνωρίσει κι' αὐτοὶ στὸν πρωταγωνιστὴν του τὸν Κορδόλ.

Ὅσο γιὰ τὴ γυναίκα, πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς τὴν εἶχαν ἐπίσης ἀναγνωρίσει καὶ ψιθύριζαν τὴ δνομή της στους διπλανούς της...

Ἡ πάλι συνεχίζτανε, άγρια. Καθὼς άγωνίζτανε, ἡ γυναίκα ἔφτασε κοντὰ στὸ μεγάλο τραπέζι καὶ σκόνταψε πάνω του. Ὁ ἀντιπαλὸς της άρπαξε τότε τὸ μαχαίρι καὶ τὴ χτύπησε!... Τὸ εἶδαν ὅλοι νὰ χάνεται στὸ λαϊμό της!...

Τὸ θῦμα ἔπεσε, ψυχομαχώντας...

— Δὲν εἶν' ἀλήθεια!... Δὲν εἰμ' ἐγώ! φώναξε ξαφνικά ὁ ἀληθινὸς Κορδόλ, μέσα στὴ γενική σιωπή. Δὲν εἰμαι ὁ δολοφόνος τῆς κ. Κερμαντέκ!... Ρωτήστε τὴ Μαντελέν! Αὐτὴ εἶδε, ὑπόδειξε, κατηγόρησε τὸν ἑνοχο! Τὸν ἔφερε!

Κανείς δὲ σκεπτότανε νὰ τὸν διακόψῃ. Ὅλοι νοιώθανε, με τὴν καρδιά σφιγμένη, πὼς παιζόταν ἀνάμεσα τους ἕνα δράμα τρομερό, τρομερότερο ἀπὸ κείνο πὺ παρίσταναν οἱ ἡθοποιοὶ πάνω στὴ σκηνή!...

— Τελείωσε, σὰς λέω! φώναξε πάλι ὁ Κορδόλ. Μίλησε, Μαντελέν!... Μίλησε λοιπόν!...

Ξαφνικά, ἔμπηξε ἕνα οὐρλιασμα σπαρακτικό.

Στὸ βάθος τῆς σκηνῆς εἶχε ἀνασηκωθῇ μία κουρτίνα κι' εἶχε φανῇ ἡ Μαντελέν, ἀκίνητη, χλωμή, με τὰ μάτια κορφομένα στὸ κενό.

Τὰ εἶχε δῇ όλα. Θὰ μίλουσε, θὰ φώναζε!

Ὁ φωνιάς δὲ δίστασε. Ὁρμησε, γιὰ νὰ τὴ χτυπήσῃ κι' αὐτὴν, με τὸ ἴδιο μαχαίρι πὺ εἶχε σκοτώσει τὴ μητέρα της...

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ ἀληθινὸς Κορδόλ πήδησε πάνω στὴ σκηνή κι' άρπαξε ἀπ' τὸ λαϊμό τὸν ἄλλο, τὸ σωσία του. Ὑστερα τὸν άφησε ξαφνικά κι' ἔτρεξε στὴ Μαντελέν, πὺ ἔμενε ἀκίνητη κι' ἀκίνητη...

— Ὅχι, ὄχι!... τραύλισε. Δὲν εἰμ' ἐγώ... ἔχασες, Μαντελέν, τί σε διάταξε νὰ πῆς ὅταν σε ὑπνώτισαν!... Πρέπει νὰ ὑπακούσῃς!... Ὁ Ρομπέρ χτύπησε τὴν μητέρα σου ὁ Ρομπέρ Ντερός!... ὄχι, ὄχι, ὄχι ἐγώ!...

Εἶχε πέσει γονατιστὸς κι' εἶχε άρπαχθῇ ἀπ' τὸ φόρεμά της, με τὰ μάτια γεμάτα τρόμο καὶ τρέλλα.

Οἱ θεατὰ εἶχαν ἀναστατωθῇ. Θέλανε νὰ φύγουν. Μερικὲς γυναίκες λιποθύμησαν ἀπ' τὴν ταραχὴ τους.

— Νὰ μὴν κινήθῃ κανεὶς! Βροντοφώνησε μίᾱ άγνώστη φωνή. Ἐπιτελους φανερώναται ἡ ἀλήθεια!...

Ὁ περισσότερο ἀπὸ κείνους, πὺ φεύγανε, σταμάτησαν, σάν κορφομένοι στὴ θέσι τους ἀπὸ μίᾱ δύναμι ὑπεράνθρωπη. Διψούσαν νὰ δοῦνε, νὰ μάθουν...

Πάνω στὴ σκηνή, ὁ Κορδόλ μούγκριζε, άφριζε κι' εἶχε ριχθῇ σ' ἕνα τρελό γορό!... Πρέπει νὰ τὸν πιάσῃ κάποιος σύστησε ὁ Άρντουίν. Μπορεῖ νὰ κἀνῃ κοντὸν ἑαυτό του, στὴν κατάστασι πὺ βρίσκεται!...

— Ναι, ναί! εἶπε πάλι ὁ άγνωστος, πὺ εἶχε μιλῇτε. Πρέπει νὰ δικαστῇ καὶ νὰ πληρώσῃ!

Ὁ τρελλὸς ἔξακολουθοῦσε τὸν άγριο χορὸ του, πάνω στὴ σκηνή.

Προχώρησε ὕστερα ὡς τὸ προσκήνιο. Ἐπείσε γονατιστὸς καὶ οὐρλιασε:

— Ναι, ἐγὼ τὴ σκότωσα!... Εἶν' ἀλήθεια! ὁ μολογῶ!... Ἐγὼ τὴ σκότωσα... ἀλλὰ μίᾱ φάρμ μονάχα, ὄχι δύο!... Δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ με βάλετε νὰ τὴν ξανασκοτώσω!... Ὁ εἰσαγγελέας πῆρε κατὰ μέρος τὸ δόκτορα Μπαναρντέλ.

— Γιατρέ, τὸν ρώτησε πρέπει νὰ δώσουν με προσοχή στὰ λόγια αὐτοῦ τοῦ δυστυχισμένου!...

— Αὐτὸς ὁ δυστυχισμένος, ἡ μάλλον αὐτὸς ὁ ἀθλιός, ἔπαθε μίᾱ κρίσι παραληρηματιος ἀπ' τὴν ἀναπαράστασι ἑνὸς δράματος, στὸ ὁποῖο εἶχε παίξει τὸν κύριο ρόλο! Εἰς μίᾱ βέλαιος, ὅτι οἱ τύψεις προκαλοσαν τὴ νευρικὴ αὐτὴ κρίσι καὶ τίς ὁμολογίες του!

Μίᾱ βελαιος συγκίνησι φάνηκε στὸ πρόσωπο τοῦ εἰσαγγελέως.

— Σε μού! μουρμούρισε. Ἄν γελάστηκε ἡ Δικαιοσύνη!... Θυμάμαι αὐτὴ τὴ δίκη... Καθόλου ἐγὼ ὁ ἴδιος στὴν εἰσαγγελική ἔδρα... καὶ ζήτησα νὰ καταδικασθῇ σὲ θάνατο ὁ κατηγορούμενος!

Από το έρχόμενο Πασχαλινό τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»: Μία πρωτότυπη σειρά, που δίνει ἀνάλυση τὴν εἰκόνα τοῦ δράματος τῆς γυναίκας ἀπὸ τὰ πρῶτα τῆς βῆματα στὸ ζωὴ ὡς τὴ στιγμή πὺ βρίσκεται στὸ περιθώριό της.

Οἱ κρίσιμες ἡλικίες ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Κάθε γυναίκα θὰ βρῇ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό της στὰ ἀποκαλυπτικά άθροα αὐτῆς τῆς νέας σειράς.

Μερικά ἀπὸ τὰ περιεχόμενα:

Πρῶτα σκιρτήματα. — Οἱ τέσσερις δρόμοι. — Ἡ ἀναζητινὴ τοῦ άνδρα.

Προβλήματα τοῦ γάμου. — Τὸ ἐρωτικό όνειρο κι' ἡ πραγματικότης τῆς ἐγγάμιας ζωῆς. — Ἡ σύγκρουσι μετὰ τῶν αἰσθησῶν καὶ ἰδανικῶν. — Ὁ ἀναπημένος καὶ ὁ σύζυγος. — Συμβιβασμοὶ καὶ ὑποχωρήσεις, πὺ φθείρουν τὴν ψυχὴ. — Ἡ σύζυγος καὶ ἡ μητέρα. — Τα νειάτα φεύγουν...

— Ἡ μεγάλη κρίσι. — Ἡ πρέμια πὺ ὀδηγεῖ στὴν πληρὴ καὶ τὴν ἀπόγνωσι. κλπ, κλπ.

Ὅλη αὐτὴ ἡ τρομερὴ σκηνὴ εἶχε συμβῇ σε λίγα λεπτά τῆς άρας.

Πάνω στὴ σκηνή, ἡ Μαντελέν, ὀρθια κι' ἀπάθης, παρακολουθοῦσε τὸ οἰκτρὸ κατάντημα τοῦ ἀνθρώπου πὺ ἔφερε τ' όνομά του.

Γιὰ νὰ μὴ λυγισῇ, νὰ μὴ τὸν συμπονεῇ, σκεπτιότανε τὸ Ρομπέρ, τὴν μητέρα της, τὰ μαοτήρια τοῦ ἑνὸς καὶ τὸν τραγικὸ θάνατο τῆς άλλης, κι' αὐτὲς οἱ ἀναμνήσεις τῆς ξαναδίναν δύναμεις...

Ὁ τρελλὸς πηγαίνονερχόταν ἀπ' τὴ γυναίκα του στὸ θῦμα του, ἀπ' τὴ Μαντελέν στὴν κ. Κερμαντέκ. — Ἡ μάλλον στὴν κ. Ζερβαί, πὺ ἔμενε πάντα ἄσπληνη, ἀκίνητη σάν πεθαμένη, στὸ μέρος πὺ εἶχε πέσει.

Καὶ παραληροῦσε, ἀνάμεσα στὰ στριγγὰ γέλια καὶ στοὺς λυγμούς της:

— Εἶναι ἡ κ. Ζερβαί!... Ἐκδίκεται γιὰ τὸ γυιό της... Ὁ γιατρός πέθανε ἐξ αἰτίας μου... Μὰ τί με νοιάζει; Δε μποροῦνε νὰ με καταδικάσουν γι' αὐτό!...

»Ἡ άλλη... ἡ δολοφονημένη... βρίσκεται μέσα στὸ φέρετρό της, στὸν τάφο της... Δὲν ὑπάρχει τίποτα μέσ' στὸ φέρετρό... Τῶπαξα!... Μὲ κύτταε ἡ πεθαμένη, γιὰ νὰ με φοβήσῃ... Μὰ δὲ φοβήθηκα... Δὲν ὑπάρχει καμμία ἀποδείξι ἐναντίον μου... Δε μποροῦν νὰ μού κάνουν τίποτα... ἀπολύτως τίποτα!...

Ἐκαψα τὸ γράμμα πὺ εἶχε φέρε ὁ συμβολαιογράφος... τὴν ὁμολογία μου πὺ εἶχα κλέψει ἐκείνης τῆς 200 χιλιάδες...

»Αναγκάστηκε νὰ σκοτώσω ἐκείνη τὴ γυναίκα, γιὰτὶ δὲν ἤθελε νὰ μού τὸ δώση πίσω... Δὲν ὑπάρχουν λοιπόν ἀποδείξεις!... Βρήτε τις, δὲν μπορεῖτε!... Λέτε πως ἔχετε ἐσεῖς, κ. Ζερβαί... Ψέματα! Ψέματα!... Δε με ξεγελάτε με κατὶ τέτοια!...

Ἡ φωνὴ του ἔδρασε μ' ἕνα λυγμό.

Εἶχε ἀπλωθῇ τώρα βαθεῖα σιωπὴ στὴ σκηνή καὶ στὴν πλατεία.

Ἄν ὅμως ὁ Κορδόλ δὲ μίλουσε πιά, ἔτρεμε σύγκορμος, ἀπ' τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια. Ἐκανε φοιχτὲς γκριμάτσες. Σπαρταροῦσε τόσο δυνατὰ, ὥστε χρειάστηκε νὰ ἔνωσαν τις προσπάθειές τους ὁ Φλοριμόν κι' ὁ Γκοελάντ γιὰ νὰ τὸν συγκρατήσουν πάνω στὸν καναπέ, ὅπου τὸν εἶχαν ἔσπλησει.

— Γιατρέ, μπορεῖ νὰ μεταφερθῇ αὐτὸς ὁ

διδώματος; ρώτησε ὁ εἰσαγγελέας, με φωνὴ σοβαρὴ καὶ συγκινημένη.

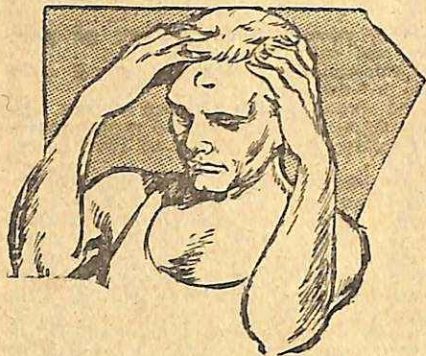
Ὁ Μπαναρντέλ ἔβριξε μίᾱ ματιὰ στὸν Κορδόλ κι' άπάντησε:

— Δε μπορῶ νὰ ἐγγυηθῶ γιὰ τίποτα. Ἐχει παραληρημα καὶ ἔγκεφαλικὸ πυρετό. Μπορεῖ νὰ πεθάνῃ ξαφνικά, μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα.

Ὁ εἰσαγγελέας φώναξε τότε τοὺς δυο χωροφύλακες καὶ τοὺς διάταξε ν' ἀδειάσουν τὴν αἰθούσα. Ἡ διαταγὴ του ἐκτελέστηκε άμέσως. Τὸ πλήθος ἔφυγε, σιωπηλό. Ὑστερα ἀπὸ μερικά λεπτά, δὲν εἶχαν μείνει παρὰ οἱ δυὸ δικαστικοί, ὁ ἑπαρχος, ὁ γιατρός κι' ὁ συμβολαιογράφος. Εἶχαν ὅλοι σοβαρὸ κι' ἐπίσημο ὕφος.

Ὁ εἰσαγγελέας ἀνέβηκε στὴ σκηνή. Τὸ αὐσθητικό ἐκείνο περιβάλλον δὲν ἐλάττωνε καβέλου τὸ κύρος του καὶ τὴν αὐστηρὴ ἀφοσίωσι τει στὸ ὕψιλό καθήκον του.

Προχώρησε πρ

Τό μασάζ επιβραδύνει άπλως τή φαλάκρα, δίχως νά τήν θεραπεύη.

Η ΦΑΛΑΚΡΑ είναι μυστήριο

Ώσειλεται σέ πολλές άνδρικές δομένες

ΞΕΙ παρατηρήθ, ότι οι γυναίκες δείχνουν ιδιαίτερη κλίση στους άντρες με τα άφωνα μαλλιά, γιατί τα θεωρούν σαν ένα σύμβολο άνδρισμού. Αυτό όμως είναι βασικό λάθος τους. Γιατί, όπως αποδείχθηκε με επιστημονικές παρατηρήσεις, αρρενωπότεροι άντρες πρέπει να θεωρούνται οι...φαλάκροι!

Η αίτια της φαλάκρας αποτελούσε πάντα ένα μυστήριο για τους επιστήμονες.

Σε παλαιότερα χρόνια, την αποδώνανε στο κολύμπι, στον υπερβολικό ή στον ανεπαρκή ήλιο, στο καπέλλο ή στην ξεσκουφισιά, στα πολλά ή στα λίγα ντους, στις σεξουαλικές καταχρήσεις, στο αλκοόλ, στο πολύ σαπούνι ή στην άπυξία του κεφαλιού, στην κατανάλωση πολλού κρέατος, σε ανεπάρκεια βιταμινών, στην πιτυρίδα, στην έλλειψη μασάζ του τριχωτού δέρματος, στις λιπαρές ή τις ξηρές τρίχες, στη διανοητική κόπωση, στον ηλεκτρομαγνητισμό, κλπ.

Οι περισσότερες άπ' αυτές τις θεωρίες, άφου μεσουράνησαν κάποτε, εξακολουθούν ακόμα νά έχουν τους πιστούς τους.

Καιμιά τους όμως δέν άντέχει στον επιστημονικό έλεγχο. Μοναδική εξαίρεση ίσως αποτελεί ή θεωρία της έλλειψης βιταμινών. Πράγματι, ο σοβαρός υποσιτισμός οδηγεί συχνά στη φαλάκρα. Άλλ' ή μεγάλη πλειονότης των φαλάκρων τρέφονται αρκετά καλά, επομένως ή φαλάκρα τους όφειλεται σε κάποια άλλη αίτια.

Όσο για την πιτυρίδα, έχει αποδειχθ, ότι προηγείται σχεδόν πάντα άπ' τη φαλάκρα. Ίποτα όμως δέν αποδεικνύει, ότι την προκαλεί. Είναι πιθανό νά όφειλονται κι' οι δύο στην ίδια άγνωστη αίτια.

Άλλωστε, οι περισσότεροι άντρες έχουν πιτυρίδα, χωρίς όμως νά γίνονται όλοι φαλάκροι. Κι' ύστερα, οι γυναίκες, ένω έχουν συχνά πιτυρίδα, σπάνια άποκτούν φαλάκρα.

Τό μασάζ τόνώνει, βέβαια, την κυκλοφορία του αίματος στο τριχωτό δέρμα, ώστε νά διατρέφονται καλύτερα οι ρίζες των τριχών.

Όστόσο, οι περισσότεροι δερματολόγοι τονίζουν, ότι με τό μασάζ επιβραδύνεται άπλως ή φαλάκρα, αλλά δέν άποφεύγεται τελικά.

Πρό όλίγων έτών, διατυπώθηκε άπο έρευνητές της Ίατρικής Σχολής του Ίλ-λινόις, μία άλλη θεωρία: ότι οι περισσότεροι φαλάκροι έχουν εξαιρετικά χοντρά κόκκαλα στο κρανίο τους, που δυσκολεύουν τη διοχέτευση του αίματος στο τριχωτό δέρμα. Έτσι, οι τρίχες δέν τρέφονται κανονικά και πέφτουν. Δεδομένου δέ, ότι τα κρανιακά όστά είναι χοντρότερα στους άντρες παρά στις γυναίκες, δά μπορούσε νά έξηγηθ ή έτσι γιατί ή φαλάκρα άποτελεί... πρόνιομο του άνδρικού φύλου.

Τό 1955, οι Άμερικανοί δόκτορες Έλιας και Μπράουν, παρουσίασαν μίαν άλλη θεωρία. Σύμφωνα μ' αυτήν, οι φαλάκροι δέν έχουν στο κρανίο τους ένα στρώμα λίπους σαν τους άλλους ανθρώπους. Κι' ή έλλειψη του προκαλεί κατά κάποιον τρόπο τη φαλάκρα.

Δύο χρόνια άργότερα, ο δόκτωρ Ουάρντ, του Πανεπιστημίου Χόουαρντ, πα-

ράτησε, ότι οι άντρες με τα πολλά μαλλιά έχουν εξαιρετικά άνεπτυγμένους μύς στο κρανίο τους, ένω οι φαλάκροι έχουν μόνο δέρμα, χωρίς μύς.

Άλλά κι' οι τρεις αυτές θεωρίες, κι' αν ακόμα τις παραδεχόμμε ως σωστές, μετατοπίζουν άπλως τό πρόβλημα. Γιατί δέ μάς έξηγούν τη βασική αίτια που προκαλεί την άνάπτυξη των οστών ή την έλλειψη λίπους ή την άπουσία των μυών στους φαλάκρους.

Τό «Βιβλίο της Υγείας», έκδοσι της Άμερικανικής Ίατρικής Έταιρείας, τοποθετεί τό θέμα της φαλάκρας με τον καλύτερο και επιστημονικότερο τρόπο. Σ' αυτό, οι δόκτορες Σούλτζμπεργκερ και Ουίττεν, αναφέρουν τρεις διάφορους παράγοντες, που προκαλούν τη φαλάκρα: την κληρονομικότητα, τό φύλο και την ένέργεια των άρσενικών γεννητικών ορμονών.

Φαίνεται δηλαδή, ότι, σε όρισμένες οικογένειες, οι άντρες αρχίζουν νά χάνουν τα μαλλιά τους άπ' τα 20, τα 30 ή τα 40 χρόνια τους, γιατί υπάρχει στον οργανισμό τους μεγάλη ποσότης γεννητικών ορμονών. Δέν έχει όστόσο βρεθ ή ακόμα πώς άκριβώς επιδρούν αυτές οι ορμόνες στο τριχωτό δέρμα. Όταν τό ανακαλύψουν οι γιατροί, δά βρούμε πιθανότατα και ή θεραπεία της φαλάκρας.

Γιά την ώρα, δέν υπάρχει καμιά άποτελεσματική θεραπεία. Όπως είπαμε, οι τρεις παράγοντες της φαλάκρας είναι τό φύλο, ή κληρονομικότης και ο άνδρισμός.

Γιά τους δύο πρώτους δέ μπορούμε νά κάνουμε άπολύτως τίποτα. Όσο για τον τρίτο, κανείς δέ θέλει βέβαια νά τον χάσει, ή νά διατηρήσει τα μαλλιά του...

Η στενή σχέση μεταξύ άνδρισμού και φαλάκρας αποδείχθηκε περίτρανα με τις παρατηρήσεις, που έγιναν πάνω σε εύνοχους.

Ο διάσημος Γάλλος δερματολόγος δόκτωρ Ραυμόν Σαμπουρά εξέτασε 350 εύνοχους (άπ' τους όποιους οι 147 ύπηρετούσαν στο χαρμί του σουλτάνου Άβδούλ Χαμίτ). Άπ' όλους αυτούς, λοιπόν, μόνο ένας ήταν φαλάκρος.

Επίσης ο Άμερικανός δόκτωρ Χάμιλτον εξέτασε 104 εύνοχισμένους άνδρες, και διαπίστωσε, ότι όλοι όσοι είχαν ύποβληθ ή σ' αυτή την έγχείρησι άπό παιδιά, είχαν διατηρήσει άφωνα τα μαλλιά τους.

Όστόσο, αυτό δέ σημαίνει, ότι οι άντρες με τα πολλά μαλλιά ύστερούν όπωσδήποτε σε άνδρικές ικανότητες, άλλ' άπλως και μόνο, ότι οι φαλάκροι έχουν στον οργανισμό τους πολλές άρσενικές ορμόνες.

Έτσι μπορεί νά έξηγηθ ή επίσης γιατί οι γυναίκες σπάνια γίνονται φαλάκρες.

Έκείνες που αρχίζουν νά χάνουν τα μαλλιά τους πρώτα στους κροτάφους κι' ύστερα στην κορυφή του κρανίου (δπως οι άντρες) παρουσιάζουν συνήθως ορμονικές ανωμαλίες. Άν κάνουν δέ ένέσεις θηλυκών ορμονών, παύουν νά πέφτουν τα μαλλιά τους.

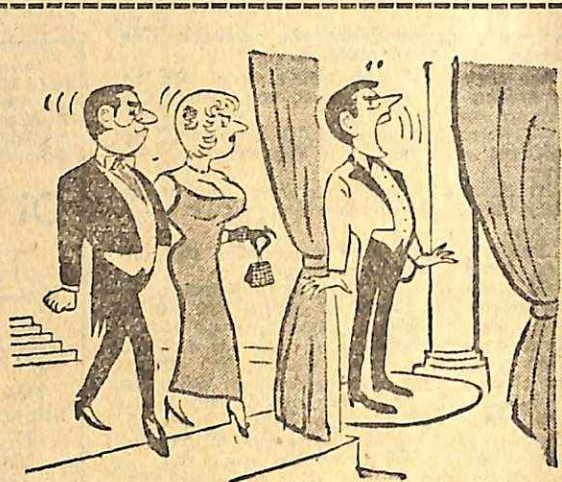
Θά μπορούσε, λοιπόν, νά θεραπευθ ή φαλάκρα στους άντρες με θηλυκές ορμόνες.

Οι επιστήμονες μελέτησαν τό ζήτημα, και βρήκαν, ότι μπορεί πράγματι νά σταματήσει έτσι τό πέσιμο των τριχών και νά φυτρώσουν καινούργιες. Συγχρόνως όμως προκαλούνται άπ' τις ορμόνες και άλλες σπουδαίες μεταβολές: άπώλεια ένδιαφέροντος για τις γυναίκες, φούσκωμα του στήθους, κλπ. Ποιάς άγτρας, λοιπόν, δά ήθελε νά ύποστη τέτοιες συνέπειες, για ν' άποφύγη τη φαλάκρα;...

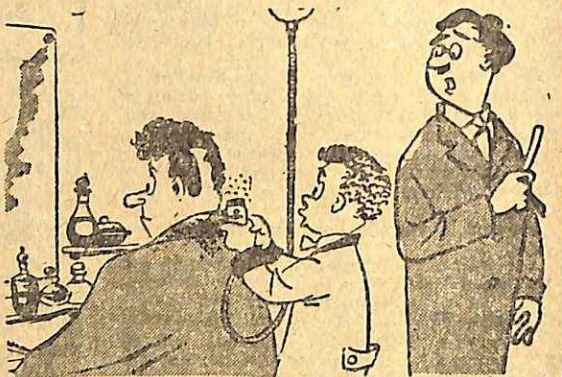
Όσο για τις διάφορες «θαυματουργές» θεραπείες, που διαφημίζονται κάθε τόσο έναντίον της φαλάκρας, όφελουν κάποτε, αλλά μονάχα όταν δέν προκειται για πραγματική και μόνιμη φαλάκρα. Πράγματι, τα μαλλιά πέφτουν κάποτε προσωρινά, έπειτα άπό μία βαρεία άρρώστια (τύφο, πνευμονία, φυματίωση, δηλητηρίαση με άρσενικό) ή μία έγχειρησι ή ένα τοκετό, ή ένα ισχυρό ψυχικό κλονισμό (ιδίως σε καιρό πολέμου). Σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις, οι διάφορες θεραπείες επιταχύνουν τό φυτρώμα καινούργιων τριχών, που θάβγαιναν έλλωστε και μόνες τους, χωρίς καμιά έπέμβαση.

Γιά την ώρα λοιπόν, έχει άπόλυτο δικιο ο διακεκριμένος Άμερικανός δόκτωρ Λέον Χάουαρντ, που όταν τον ρώτησαν «Τι μπορεί νά σταματήσει τό πέσιμο των μαλλιών;», απάντησε με χιούμορ:

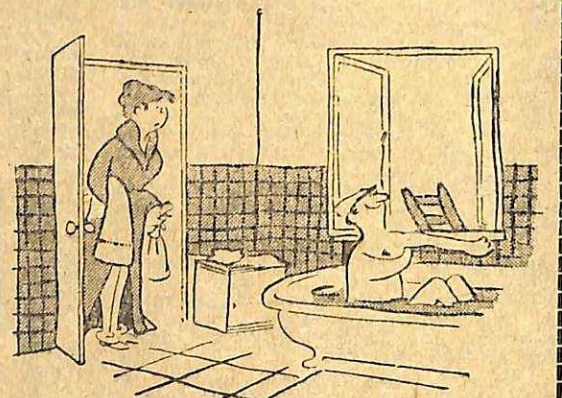
— Μονάχα... τό πάτομα!

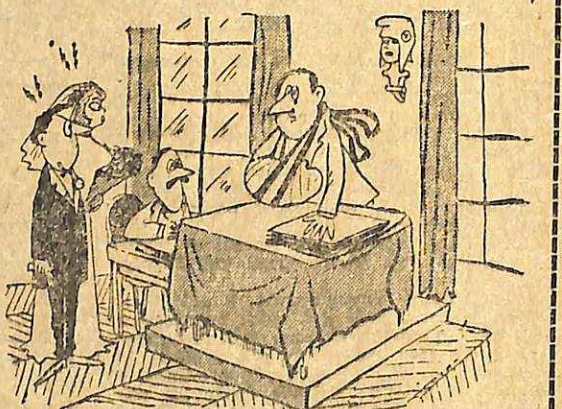
—'Ο κύριος και ή κυρία Παραλίδη! Τά πρώην άφεντικά μου, που μου χρωστούν άκόμη τρία μηνιάτικα!...

—'Ηθελα άπλως νά δοκιμάσω, αν κόβη ή μηχανή, κύριε!

Χωρίς λόγια.

— Νά με συγχωρήτε που άργησα, αλλά είχα μιά... συζήτηση με τη γυναίκα μου!...

200.000 ώρες τής ζωής μας
διαδέτομε για ύπνο.

Ευχάριστος
ύγιεινός
και ξεκούραστος ύπνος
σε σεντόνια
"ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ,"

Νο 120 Τό σεντόνι με την μεγαλύτερη κατανάλωση. Γερό και κατάλευκο, ή σε εύγενικούς χρωματισμούς που δέν κόβουν.

ΙΡΑΝΑΑ Τό σεντόνι πολυτελείας Στερεό,ρίνο, πάντοτε χιονάτο.

ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ - ΣΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
Σεντόνια ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

Με ό,τι βάζει ο νους σε βαμβακερά ύφασματα, ή

ΠΕΙΡΑΪΚΗ - ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΒΑΜΒΑΚΟΣ ΑΕ

ντύνει, στολίζει, νοιουσινεύει!

Αυτό τό σήμα έγγυόται
ότι αγοράζεται γνήσιον
ύφασμα
"ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ,"

Να
ή πούδρα σας

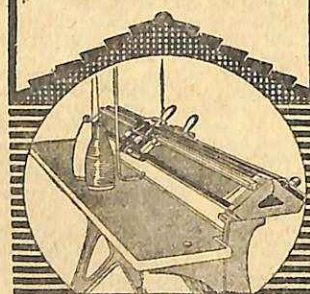
Πολύ απαλή στρώνει
δαμάσια στο δέρμα,
εξαιρετικό όμοιομορφη,
άρωματισμένη με τό
λεπτότερο άρωμα, ή
νέα πούδρα TOKALON
σέ κουτί «CRYSTALE»
Σά σάς κάνει νά φαίγεσθε
νέωτερη, ώμορφότερη,
πραγματικά γοητευτική!

Tokalon
Fascination

ΑΡΙΑΔΗΝΗ-ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ
ΛΕΛΟΥΔΑ
ΙΑΤΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ

Όδός Δελφών 3 (πάρδος όδού
Σκουφά από του άριθ. 64). Τηλ.
612-515. Όραι επίσκεψών 11
π.μ. — 1 μ.μ. καί 5 — 7 μ.μ.

Η καλή ΠΛΕΚΤΟΜΗ
ΣΑΝΗ ΠΟΥ ΠΛΕΚΕΙ ΟΛΑ ΤΑ ΜΗ-
ΜΑΤΑ ΚΑΙ ΚΑΝΕΙ ΟΛΕΣ ΤΙΣ
ΠΛΕΞΕΙΣ ΑΥΤΟΜΑΤΩΣ.

AGOMAGICO T57
(ΑΓΚΟΜΑΤΖΙΚΟ)

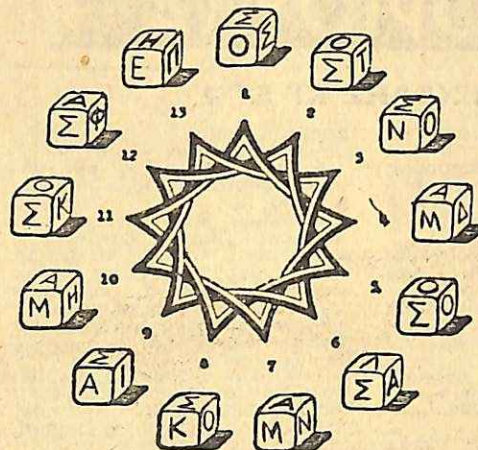
σέ 4 επιμήματα.
Μέ σιδιράν θύον καί
τροπήν έργασίας
ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ
ΕΡΜΕΙΣ ΕΥΚΟΛΩΤΑΤΗ
ΔΡΧ 9 950

Έσθιδείξτε διαρεάν
"ΜΠΑΡΜΠΑΤΟΣ Ο.Ε."
ΦΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 4 (Στάδ)
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Η κρυμμένη παροιμία

Τά τρία κρυμμένα γράμματα,
πού βρίσκονται στις τρεις άδρα-
τες φάσεις του καθενός από τους
κύβους του σχεδίου μας, μαζί με

τά τρία δρατά, πρέπει νά σχη-
ματίσουν λέξεις οι οποίες ν' αντα-
ποκρίνονται στις έξηγήσεις πού
σας δίνουμε πιο κάτω. Ακολουθώ-
ντας στη σειρά τά τρία
κρυμμένα γράμματα, θά σχηματί-
σετε μία γνωστή ελληνική παροι-
μία.

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

- 1) Τέτοιος καρπός είναι τό κυ-
δώνι.
- 2) Κυριαρχεί στις θάλασσες.
- 3) Φυτό του οποίου ή επίση-
μονική όνομασία είναι: στρύγνος
ό μέλας.
- 4) Άπαραίτητο σ' ένα έρσι-
τέχνη ψαρά.
- 5) Άπαραίτητος για νά κινηθή
ένα αυτοκίνητο.
- 6) Ζώο πού μας δίνει θρεπτι-
κή τροφή.
- 7) Έπαναστατική
ένεργεια.
- 8) Δεν είναι καθό-
λου... ρόδινα.
- 9) Αθηναίος πολι-
τικός καί στρατηγός
έπί Περικλέους.
- 10) Προξένο.
- 11) Μη βασίζεστε
στην έξυπνάδα του.
- 12) Όσπριο.
- 13) Χειρουργική έ-
πέμψασι με την όποια
αποκόπτεται κάτι από
ένα σώμα.

Δ.

Μικρά
προβλήματα

- 1) Πώς μπορείτε
νά σχηματίσετε τον ά-
ριθμό 15 χρησιμοποι-
ώντας μόνο τέσσερις
φορές τό 4;
- 2) Ό Μάριος άπο-
φασίζει μία μέρα νά
συνδεύη στο κυνήγι
τό φίλο του Λεάνδρου,
πού είναι μανιώδης
κυνηγός. Μέσα στο
αυτοκίνητο, πού τους
μεταφέρει στον τόπο
όπου θά κυνηγήση ό
Λεάνδρος, ό τελευταί-
ος είναι τόσο βέβαιος
για τη σκοπευτική του
δεινότητα, ώστε κάνει
μέ τό φίλο του την
ακόλουθη συμφωνία:
"Ό Μάριος θά του δί-
νη 50 δραχμές για
κάθε επιτυχία, ενώ
αυτός υποχρεούται νά
δίη στο Μάριο 100
δραχμές για κάθε ά-
ποτυχία του. Έτσι
άστερα από 14 βολές,
ό Λεάνδρος εισπράτ-
τει 100 δραχμές από
τό φίλο του. Πόσες
φορές άσπότησε ό Λε-
άνδρος;
- 3) Στις κατωτέ-

ρω δύο εξισώσεις έχουν χρησι-
μοποιηθή καί οι 9 πρώτοι ά-
ριθμοί, 1 μέχρι 9.

$$4 \dots 8 \dots 2 = 16$$

$$9 \dots 5 \dots 3 = 7.$$

Ποιά σημεία της αριθμητικής:

+ : X
πρέπει νά τοποθετή-
τε στη θέση των στίγ-
μών για νά επαληθεύ-
σουν τά δύο άποτελέ-
σματα;

*
4) —"Εγώ είμαι κα-
τά 5 χρόνια πιο με-
γάλος από σένα, λέει
ό Τάκης στο Μιχάλη.

—"Ετσι είναι, πα-
ρατηρεί ό δεύτερος,
άλλα τό ξέρεις πώς
ό Γιάννης είναι κατά
60 μήνες νεώτερός
σου.

Ποιά σχέση υπάρχει
μεταξύ της ηλικίας
του Μιχάλη καί της
ηλικίας του Γιάννη;
Απαντήστε σέ 20
δευτερόλεπτα.

*
5) Ποιόν αριθμό
πρέπει νά προσθέσετε
στον αριθμητή καί
ποιόν αριθμό νά αφαιρέσετε από
τον παρονομαστή του κλάσματος
64/92

για νά άποκτήσετε ένα κλάσμα,
πού νά είναι ακριβώς τό αντί-
στροφο του άνωτέρω;

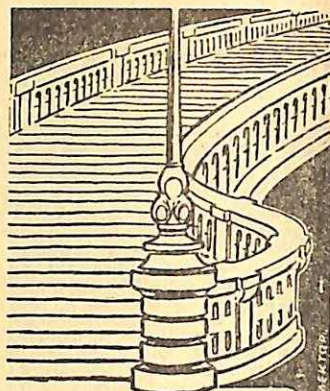
*
6) Ένας μαθητής άποφασίζει
νά μελετά καθημερινώς 8 ώρες,
για νά προετοιμαστή για τις έ-
ξετάσεις. Διαθέτει ένα ρολόι, πού
πηγαίνει πίσω 15 λεπτά π' 24ω-
ρο. Έτσι άρχίζει κάθε μέρα νά
μελετά με καθυστέρηση ενός τε-
τάρτου. Δεδομένου ότι μελετά καί
τις Κυριακές, μπορείτε νά βρη-
τε πόσο χρόνο μελέτης έχασε εξ
ατίας του ρολογιού του, άστερα
από μελέτη 3 εβδομάδων;

20 μικροδιαφορές

Οι δύο αυτές εικόνες, πού φαίνονται έκ
πρώτης όψεως έντελώς όμοιες, διαφέρουν σέ
20 σημεία. Πρέπει νά βρήτε μέσα σέ 3 λεπτά
καί τις 20 αυτές μικροδιαφορές, αν θέλετε νά
υπερηφανεύεστε για την παρατηρητικότητα
σας. Αν πάρουν μέρος στο παιχνίδι 2 ή καί
3 παίκτες συγχρόνως, κερδίζει εκείνος πού θά
βρή τις περισσότερες μικροδιαφορές στο μι-
κρότερο χρονικό διάστημα.

Οι λύσεις στη σελ. 62

Τα μάρμαρα γίνονται καινούργια...

... χωρίς κόπο με BAB-O
Βρέχετε τό μάρμαρο,
ρίχνετε λίγο BAB-O, τό
ζεπλένετε. Έτσι, χωρίς
τρίψιμο καί πά πιο παλιά
μάρμαρα άστράφτουν
σαν καινούργια...

BAB-O

ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΟΙ ΔΙΑ ΜΑΓΕΙΑΣ
πίστα, νεροχύτες, μπάνιο
σατόματα, νιπτήρες, ψυγεία
ΔΕΝ ΒΛΑΠΤΕΙ ΤΑ ΧΕΡΙΑ
ΑΠΟΛΥΜΑΙΝΕΙ - ΞΕΜΥΡΙΖΕΙ
BAB-O καί ΝΕΡΟ
ΕΠΙΤΕ ΚΑΘΑΡΟ
ΠΡΟΙΟΝ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ
ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΑ

ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑ

"Αδυνατίζετε όσο θέλετε
καί όπου θέλετε χωρίς δίαιτα,
χωρίς φάρμακα, χωρίς μασάζ,
χωρίς γυμναστική. Γενικών καί
τοπικών αδυνάτισμα από ειδι-
κού Ιατρού. Δέχομαι επί συ-
νευτεύει. Πληροφορίες: Πλα-
τεία Μητροπόλεως 11, β' ό-
ροφος, τηλέφωνο 34-593,
9-1 π. μ. καί 5-8 μ. μ.

ΓΙΑ ΝΑ ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΕΤΕ ΤΗΝ ΚΑΛΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΣΑΣ

"Οι βιταμίνες είναι άπα-
ραίτητες", λέγει ή Σχολή
Ανατομικών Έπιστημών
του Κάιμπριτζ

Είς έν άρθρον της Βρεττανι-
κής Ιατρικής Έφημερίδος (2
Ιουνίου 1956) διακεκριμένοι
έπιστήμονες της Σχολής Ανα-
τομίας του Κάιμπριτζ λέγουν:
«Οι βιταμίνες δεν είναι φάρμα-
κα. Είναι άπαραίτητοι θρεπτι-
κοί παράγοντες καί, εάν δεν
εφίσκωνται είς την διαίτά μας,
ό οργανισμός μας φθείρεται ά-
νισπανόρθωτα».

Συμπληρώσατε την διαίτά
σας παίρνοντας καθημερινώς
Μηνιά Μπύρας Φίς. Είναι ή πιο
πλούσια φυσική πηγή βιταμι-
νών Β. Η Μαγιά Μπύρας Φίς
τονώνει καί ξανανιώνει τον κου-
ρασμένο οργανισμό σας.

ΔΑΛΕΚΤΩΡ

ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΑΙ
ΤΗΣ
ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΑΥΛΗΣ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Η γνώμη του γαϊδάρου

ΓΙΑ να πάει κάποιος από το χωριό του Χότζα ως την Προύσα, χρειάζονταν γαϊδάρη ή μουλάρη, γιατί η απόσταση ήταν μεγάλη. Ο πρώτος λοιπόν, που επιχείρησε να χρησιμοποιήσει άρματά, ήταν ο Ναστραδίν.

— Άδικα χάνεις τον καιρό σου! του είπαν όλοι στην αρχή. Ο άρμαπας δεν περνάει από τα κατασάραχα και τις ανηφορίες...

Μά ο Ναστραδίν, χάρις στην εξυπνάδα του, όχι μόνο κατάφερε με τον άρματά του ν' ανοίξει δρόμο, αλλά και να βγάλει τόσους ψωμί του επί ένα χρόνο, κάνοντας τη συγκοινωνία από το χωριό του στην Προύσα, δύο φορές τη βδομάδα.

Το πρωί έκανε το ταξίδι του πγαμίου και το απόγευμα του γυρισμού. Ένα απόγευμα, λοιπόν, ξεκίνησε από την Προύσα για το χωριό, αφού ανέβασε στον άρματά τρεις χανούμισσες, το φούρναρη 'Αλεσσάνδρη, τον κουρέα Γιουσούφ, κι έναν άλλο άγνωστο, που πήγαινε για πρώτη φορά στο χωριό.

Ο άγνωστος αυτός είχε ακούσει το Χότζα-ά-ραμπατζή, πριν ξεκινήσουν, να ρωτάει τον καθένα πόσο θα πληρώσει.

— Έγώ ένα γρόσι, είπε η μία χανούμισσα.

— Έγώ δύο γρόσια, πρόσθεσε η δεύτερη.

— Κι' εγώ τρία γρόσια, είπε η τρίτη.

Κι' έδωσαν στο Ναστραδίν τα γρόσια.

— Κι' εσύ, 'Αλεσσάνδρη; ρώτησε ο Χότζας το φούρναρη.

— Όπως πάντα, Ναστραδίν, του αποκρίθηκε εκείνος. Τρία γρόσια...

— Εσύ, έγραμ!... είπε ο Χότζας στον κουρέα. Πάντα μου δίνεις το γρόσια σου.

— Υστερα γύρισε στον άγνωστο:

— Κι' εσύ, αγέντη; τόν ρώτησε. Πόσα θα μου πληρώσεις για το άγανι;

— Ο άγνωστος, για να μη δείξει ταιγγοινιά, του αποκρίθηκε:

— Τρία γρόσια!... Δε μου λεί, όμως, γιατί αυτή η διακρίσι, αφού όλοι βρίσκουμε στον ίδιο άρματά...

— Θα το μάθης αργότερα, αγά μου! του είπε ο Χότζας.

Στην πρώτη ανηφορία, λοιπόν, ο άρμαπας στάθηκε. Τότε ο Χότζας, κυττάζοντας τον άγνωστο, φώναξε στους άλλους:

— Όσοι πληρώσατε τρία γρόσια, να μειντε στη θέση σας. Όσοι δώσατε δύο γρόσια, να κατεβείτε. Κι' όσοι πληρώσατε ένα, να κατεβείτε και να σπρώξετε!...

Ο άγνωστος γέλασε με την καρδιά του και χτύπησε το Χότζα φιλικά στον ώμο. Άρ-

χότερα δέ, στον καρ-νε, που γνωρίστηκαν καλύτερα, ο άγνωστος αποκάλυψε στο Χότζα την ιδιότητά του.

— Είμαι ο τζινιέρης (μηχανικός) 'Οσμάν, σταλμένος από το υπή της Προύσας, για να χαράξω ένα δρόμο από την πόλη ως το χωριό.

— Εσύ, λοιπόν, Χότζα, που κάνεις κάθε μέρα το ταξίδι αυτό, θα μπορούσες να μου δώσεις μια σωστή γνώμη, από πού πρέπει να χαράξω το δρόμο;

Ο Ναστραδίν, που δέ τον συνέφερε να γίνει ο δρόμος, γιατί θα του χαλούσε τη δουλειά, αφού σκέφτηκε, απάντησε:

— Θα ρωτήσω το γαϊδάρη μου...

Ο ξένος πειράχτηκε, γιατί πήρε την απάντησή αυτή το Χότζα για κοροϊδία, κι' έφυγε θυμωμένος.

Πέρασαν δύο μήνες και σ' ένα ταξίδι από το χωριό στην Προύσα ο Χότζας είδε τον 'Οσμάν και μερικώς εγγράτες να βολεύονται στα κατασάραχα για να χαράξουν το δρόμο. Σταμάτησε, λοιπόν, τον άρματά κι' ο 'Οσμάν τότε του φώναξε κοροϊδευτικά:

— Τι γνώμη έδωσες ο γαϊδάρης σου, Χότζα, για το δρόμο; Είναι αυτός που χαράζουμε;

— Ο γαϊδάρης μου λέει, ότι άδικα χάνετε τον καιρό σας...

— Δηλαδή;

— Νά: 'Εμείς, όταν θέλουμε να βρούμε τον καλύτερο δρόμο, ακολουθούμε πρώτα ένα γαϊδάρη κι' όποιον δρόμο πάση ούτος, τον ακολουθούμε κι' εμείς, γιατί είναι σίγουρο πως είναι ο καλύτερος... Δε σε κοροϊδεύω, λοιπόν, όταν με ρώτησες και σου πώς θα συμβουλευτώ το γαϊδάρη μου...

— Αφερμ, Χότζα, είπε ειρωνικά ο 'Οσμάν. Κι' αν δεν έχετε γαϊδάρη, τι γίνεται τότε;

— 'Ε, τι να γίνει τότε; αποκρίνεται ο Χότζας πονηρά. Τότε φωνάζουμε κι' εμείς ένα τζινιέρη!...

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Έπιμονή

ΒΓΑΛΤΟ, χριστιανέ μου, βγάλτο πού να πάρη ο διάολος να πάρη. Βαρέθηκα πια να σε βλέπω με δαυτό. Τι είπες; Ποιό να βγάλω; Μα ποιό άλλο; Αυτό το παλτό που εξακολουθείς να φοράς ακόμα, μέσα 'Απριλίου. Δεν πληροφορήθηκες ακόμα, άνθρωπέ μου, ότι ο χειμώνας παρήλαθε, ότι ανοίξεις, επήλθε, ότι η θερμοκρασία ανήλθε, ότι τα χειλιδόνια επανήλθαν και ότι ο κόσμος έσπευσε να εξαφραφθών από παλτά και λοιπά βαρέα ενδύματα; Για κύτα γύρω σου, χριστιανέ μου. Βλέπεις κανένα με παλτό; Κανείς τοιούτος. 'Εσύ όμως έ-κει! 'Εσύ εξακολουθείς να έχεις την πλάτη σου φορτωμένη μ' αυτό το σαμάρι. Και τι σαμάρι. Νά ήταν, επί τέλους, καμιά ελαφριά καμπαρτίνα, κομμάτια να γίνη. Άλλά αυτό δεν είναι ούτε καμπαρτίνα, ούτε ταριντεσσού καν. Είναι παλτό χοντρό, είδος πατατούκας που λένε. Παλτό για Σιέθηριανό ψύχρος.

Και, για να ιδω από μέσα. Μάλιστα. Καλά το υποπτεύομαι. 'Οχι μόνο παλτό, αλλά και πουλόβερ! Αί, δεν είμαστε καλά. 'Ορισμένους δεν είμαστε καλά. Μα πού κυκλοφορείς, άνθρωπέ μου; Στην 'Ιρ-κούσκη, στη Λαπωνία, ή στο Βόρειο Πόλο; Στην 'Αθήνα μπορεί κυκλοφορείς. Μ' αυτή τη μαντίνα, πού δεν τη φοράς ούτε το βράδυ καν μόνο. Τι φοράς μέσα μεσημέρι με τέτοιο ήλιο!... Ού να μου χαθής.

Τι είπες; Είσαι έπαιρημένος στα κρυολογήματα; 'Αμ πώς να μην είσαι; Ένας άνθρωπος που επιμένει να φοράει πουλόβερ και παλτό και μάλλινη φανέλλα, γιατί δεν αμφισβάλω πως θάχης και χοντρή μάλλινη φανέλλα από μέσα — μεσοδύνατος 'Απριλίου, δε μπορεί να μην κρυολογή με το παραμικρό. 'Αμ τώρα εξηγείται γιατί είσαι πάντοτε συναγμένος, ο δε αντιανθρώπικος μόνος σου είναι ένα σταγονόμετρο διαρκούς και άκατασχέτου λειτουργίας. Μάλιστα, τώρα εξηγείται.

Όριστε; Με ρωτάς κατά τι μ' ένοχλεί έμένα. Επειδή εσύ φοράς ακόμα παλτό; Μ' ένοχλεί αισθητικός, ψυχολογικός και ψυχονευρικός. Γιατί μου κάνεις την εντύπωση μίσερις, πτωχοπροδρομισμού, κακομοιρίας και αθλιότητας. Και τέτοια θεάματα δε μπορώ να τ' άντέξω, χωρίς να έκνευρισθώ και να επαναστατήσω. Πώς το άντέχεις μωρέ; Δεν αισθάνεσαι το βάρος να σε πιέζει και τη ζέστη να σε βράζει από μέσα; Δεν αισθάνεσαι δυσφορία; Μη μου πής όχι, γιατί βλέπω το αντιπαθέστατο πρόσωπό σου να περιβρέχεται από ιδρώτα. Δείγμα ότι υποφέρει. Άλλά εσύ έκει. Το παλτό και το πουλόβερ, κακομοιρημένε άνθρωπε. Γι' αυτό έχεις πάντοτε κι' αυτό το ύρος του δυστυχούς και πατηρημένου ανθρώπου. Πώς είναι δυνατόν να μην το έχεις, όταν όλοι έχουν ανοίξει, χωρίς Θεού γύρω κι' εσύ είσαι χωμένος σ' αυτή την τατατούκη ή όποια, επί πλέον, είναι και τριμένη και σιονισμένη και ελαφρώς λιγδωμένη. Και, επί τέλους, πόσο πρέπει να πάη η θερμοκρασία, για να το πετάξεις; Τι περιμένεις; Τα κινικά καμμάτια. Το 41 υπό σκιάν; Γιατί, καθώς σε βλέπω και τότε ακόμα δε εξακολουθείς να το φοράς. Και γι' αυτό φύγε, χάσου κι' εξαφανίσου να μη σε βλέπω, γιατί μου χαλάς όλη τη διάθεση, πού να σε πάρη ο διάβολος να σε θεσι. Και λάβε υπό σημείασι τούτο: 'Ο-ποιον αν σε βγάλω μ' αυτό το σαμάρι έλ-λη φορά, θα βγάλω ένα ευραφικό και θα στο κόψω λουρίδες-λουρίδες. 'Οχι, δεν άντέχω σε τέτοια θεάματα.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΘΘ

Της στινιής

Δυό φίλοι συζητούν για τους δικηγόρους.

— Ο δικηγόρος πρέπει να μαθαίνει από τον πελάτη του την καθορή αλήθεια. Τό-πως θα υπερβέση κατόπιν τα πράγματα, αυτό είναι δική του δουλειά!...

*

Η κυρία: Μαρία να μη μεταχειρίζε-σαι τ' όσμημένα μαχαίροπύρωνα για τη σαλάτα...

Μαρία: 'Ω, όχι, κυρία... Την άνακα-τεύω πάντοτε με τα χέρια μου!

Πώς γίνεται η χειρουργική επέμβασι

Ο ΑΡΡΩΣΤΟΣ αυτός — ως τον ονομάσουμε Μπράουν — ήταν ένας άν-τρας 55 χρονών, εύπορος επιχειρηματίας κι' ευτυχισμένος οικογενειάρ-χης. Δεν είχε αρρωστήσει ποτέ του σοβαρά, σ' όλη του τη ζωή. Τους τελευταίους μήνες, είχε ένα επίμονο θήλα, αλλά δεν έδινε σημασία, αποδίδοντας τον σε φαρυγγίτιδα απ' το κάπνισμα. Ένοιαζε επίσης κάποια δυσκολία στην άναπνοή, πίστευε όμως πως ήταν αποτέλεσμα της ηλικίας του. Τέλος, είχε χάσει μερικά κιλά, ό-λλ' αυτό δεν τον άνησυχούσε καθό-λου. Τον εύχαιστούσε μάλιστα, γιατί γινόταν πιο κομψός...

Ένα πρωί όστόσο, καθώς έπλενε τα δόντια του, έσηξε δυνατά κι' έθα-λε ένα πύελο λίγο ματωμένο! Ξέροντας πως αυτό ήταν ένα απ' τα συμ-πτώματα του καρκίνου του πνεύμονος, πήγε άμέσως στο γιατρό του. Η άκτινοσκόπηση έδειξε μία ύποπτη σκία στον πνεύμονα. Άκολούθησε μία έ-ξέταση πτυέλων, και μέσα σ' αυτά θρήθηκαν — όπως συμβαίνει συχνά σε τέτοιες περιπτώσεις — κύτταρα καρκινώδη.

Η διάγνωση επιβεβαιώθηκε με μία βρογχοσκόπηση: 'Ο ειδικός γιατρός έκωσε ένα λεπτό σωλήνα στο λάρυγγα του Μπράουν, ως τους βρόγχους του. Μέσα απ' αυτόν, μπόρεσε να δει τον ύποπτο όγκο και να πάρη ένα κομ-ματάκι του για εξέταση.

Έτσι, δεν άπόμεινε πιά καμιά αμφιβολία: 'Ο Μπράουν έπασχε από καρκίνο του πνεύμονος. Κατά τη γνώμη δέ του γιατρού, είχε αντελέσει σημαντικά στην άρρώστεια του το πολύ κάπνισμα — έφτανε τα δυό πακέτα την ήμέρα.

Από 100 πάσχοντες από καρκίνο του πνεύμονος, οι 45 δεν είναι πιά σε κατάρτασι να έγχειρισθούν, όταν συμβουλευόμαστε το γιατρό, γιατί έχει προ-χωρήσει πολύ η άρρώστεια τους. Οι ύπόλοιποι 55 μπορούν ακόμα να υπο-βληθούν σ' έγχειρηση. 'Απ' αυτούς, οι 11 πεθαίνουν πάνω στη χειρουργική επέμβασι. Σε άλλους '12, ο χειρουργός, άνοίγοντας το στήθος τους, βρί-σκει τον καρκίνο πολύ εξαπλωμένο, ακόμα και ως την καρδιά. Θεωρεί λοι-πόν περιττό ν' άγυρίξη τον πνεύμονα, εξακλίνει απλώς την τομή και τους άφνειο να πεθάνουν μέσα σε λίγους μήνες.

Άπομένουν τώρα οι ύπόλοιποι 32, από τους 100 καρκινοπαθείς. Σ' αυ-τούς, ο χειρουργός άφαιρεί όλόκληρο τον άρρωστο πνεύμονα, ή ένα μέρος του, προσπαθώντας να μην άφση καθόλου κύτταρα καρκίνου. Δυστυχώς όμως, σε πολλές περιπτώσεις, μένουν κάπου κρυμμένες ομάδες τέτοιων κυττάρων κι' εξακολουθούν κατόπιν το άλθριο έργο τους. Τελικά, μόνο οι 5 από τους 100 θεραπεύονται και βρίσκονται ακόμα στη ζωή μετά 5 χρό-νια! Αυτό λένε οι στατιστικές.

Ο Μπράουν άκουσε με ψυχραιμία αυτές τις άπογοητευτικές έξηγήσεις

του γιατρού. Κάνοντας ύστερα όδες τις ύποθέσεις του και, σε μία βδομάδα, μη-κε στο νοσοκομείο για έγχειρηση. Πρώτα απ' όλα, ο γιατρός εξέτασε αν θα μπορούσε να μείνι μ' ένα πνεύμονα, χωρίς να πάθη άσφυξία. Βέβαια, ο ύγιης άνθρωπος έχει πνευμονική λειτουργία πιάς όκταπλάσια απ' όση χρειάζεται για πιά καθιστική έργασία. Όταν όμως καπνίζει πολύ και επί πολλά χρόνια, φθείρονται οι πνευμονικοί ιστοί και περιορίζεται η άπόδοσή τους. Έτυχώς, στην περίπτωση του Μπράουν, ο γερός πνεύμων θα μπορούσε να τα θγάλει πέρα, παρ' όλη τη θβρά που είχε ύποστ.

Στις έπόμενες 3 ήμέρες, ο άρρωστος έκανε ειδικές άναπνευστικές άσκή-σεις για να πρσετοιμασθ όσo να ζή μ' ένα πνεύμονα. Φυσικά, είχε κόψει τελείως το κάπνισμα.

Έφτασε επίτέλους η μέρα της έγχειρήσεως της «πνευμονεκτομής». Ξάπλωσαν το Μπράουν στο χειρουργικό τραπέζι, με το ένα του χέρι σπικαμένο πάνω απ' το κεφάλι του. Άφού τον νάρκωσαν, ο χειρουργός έ-κανε μία μεγάλη ήμικυκλική τομή, πού άρνιζε κάτω απ' το μαστό, προ-φύλασσοντας το στήθος.

Έκτοφώς, στην περίπτωση του Μπράουν, ο γερός πνεύμων θα μπορούσε να τα θγάλει πέρα, παρ' όλη τη θβρά που είχε ύποστ.

Στις έπόμενες 3 ήμέρες, ο άρρωστος έκανε ειδικές άναπνευστικές άσκή-σεις για να πρσετοιμασθ όσo να ζή μ' ένα πνεύμονα. Φυσικά, είχε κόψει τελείως το κάπνισμα.

Έφτασε επίτέλους η μέρα της έγχειρήσεως της «πνευμονεκτομής». Ξάπλωσαν το Μπράουν στο χειρουργικό τραπέζι, με το ένα του χέρι σπικαμένο πάνω απ' το κεφάλι του. Άφού τον νάρκωσαν, ο χειρουργός έ-κανε μία μεγάλη ήμικυκλική τομή, πού άρνιζε κάτω απ' το μαστό, προ-φύλασσοντας το στήθος.

Έκτοφώς, στην περίπτωση του Μπράουν, ο γερός πνεύμων θα μπορούσε να τα θγάλει πέρα, παρ' όλη τη θβρά που είχε ύποστ.

Στις έπόμενες 3 ήμέρες, ο άρρωστος έκανε ειδικές άναπνευστικές άσκή-σεις για να πρσετοιμασθ όσo να ζή μ' ένα πνεύμονα. Φυσικά, είχε κόψει τελείως το κάπνισμα.

Έφτασε επίτέλους η μέρα της έγχειρήσεως της «πνευμονεκτομής». Ξάπλωσαν το Μπράουν στο χειρουργικό τραπέζι, με το ένα του χέρι σπικαμένο πάνω απ' το κεφάλι του. Άφού τον νάρκωσαν, ο χειρουργός έ-κανε μία μεγάλη ήμικυκλική τομή, πού άρνιζε κάτω απ' το μαστό, προ-φύλασσοντας το στήθος.

Έκτοφώς, στην περίπτωση του Μπράουν, ο γερός πνεύμων θα μπορούσε να τα θγάλει πέρα, παρ' όλη τη θβρά που είχε ύποστ.

Στις έπόμενες 3 ήμέρες, ο άρρωστος έκανε ειδικές άναπνευστικές άσκή-σεις για να πρσετοιμασθ όσo να ζή μ' ένα πνεύμονα. Φυσικά, είχε κόψει τελείως το κάπνισμα.

Έφτασε επίτέλους η μέρα της έγχειρήσεως της «πνευμονεκτομής». Ξάπλωσαν το Μπράουν στο χειρουργικό τραπέζι, με το ένα του χέρι σπικαμένο πάνω απ' το κεφάλι του. Άφού τον νάρκωσαν, ο χειρουργός έ-κανε μία μεγάλη ήμικυκλική τομή, πού άρνιζε κάτω απ' το μαστό, προ-φύλασσοντας το στήθος.

Έκτοφώς, στην περίπτωση του Μπράουν, ο γερός πνεύμων θα μπορούσε να τα θγάλει πέρα, παρ' όλη τη θβρά που είχε ύποστ.

Στις έπόμενες 3 ήμέρες, ο άρρωστος έκανε ειδικές άναπνευστικές άσκή-σεις για να πρσετοιμασθ όσo να ζή μ' ένα πνεύμονα. Φυσικά, είχε κόψει τελείως το κάπνισμα.

Έφτασε επίτέλους η μέρα της έγχειρήσεως της «πνευμονεκτομής». Ξάπλωσαν το Μπράουν στο χειρουργικό τραπέζι, με το ένα του χέρι σπικαμένο πάνω απ' το κεφάλι του. Άφού τον νάρκωσαν, ο χειρουργός έ-κανε μία μεγάλη ήμικυκλική τομή, πού άρνιζε κάτω απ' το μαστό, προ-φύλασσοντας το στήθος.

Έκτοφώς, στην περίπτωση του Μπράουν, ο γερός πνεύμων θα μπορούσε να τα θγάλει πέρα, παρ' όλη τη θβρά που είχε ύποστ.

Στις έπόμενες 3 ήμέρες, ο άρρωστος έκανε ειδικές άναπνευστικές άσκή-σεις για να πρσετοιμασθ όσo να ζή μ' ένα πνεύμονα. Φυσικά, είχε κόψει τελείως το κάπνισμα.

Έφτασε επίτέλους η μέρα της έγχειρήσεως της «πνευμονεκτομής». Ξάπλωσαν το Μπράουν στο χειρουργικό τραπέζι, με το ένα του χέρι σπικαμένο πάνω απ' το κεφάλι του. Άφού τον νάρκωσαν, ο χειρουργός έ-κανε μία μεγάλη ήμικυκλική τομή, πού άρνιζε κάτω απ' το μαστό, προ-φύλασσοντας το στήθος.

Έκτοφώς, στην περίπτωση του Μπράουν, ο γερός πνεύμων θα μπορούσε να τα θγάλει πέρα, παρ' όλη τη θβρά που είχε ύποστ.

Στις έπόμενες 3 ήμέρες, ο άρρωστος έκανε ειδικές άναπνευστικές άσκή-σεις για να πρσετοιμασθ όσo να ζή μ' ένα πνεύμονα. Φυσικά, είχε κόψει τελείως το κάπνισμα.

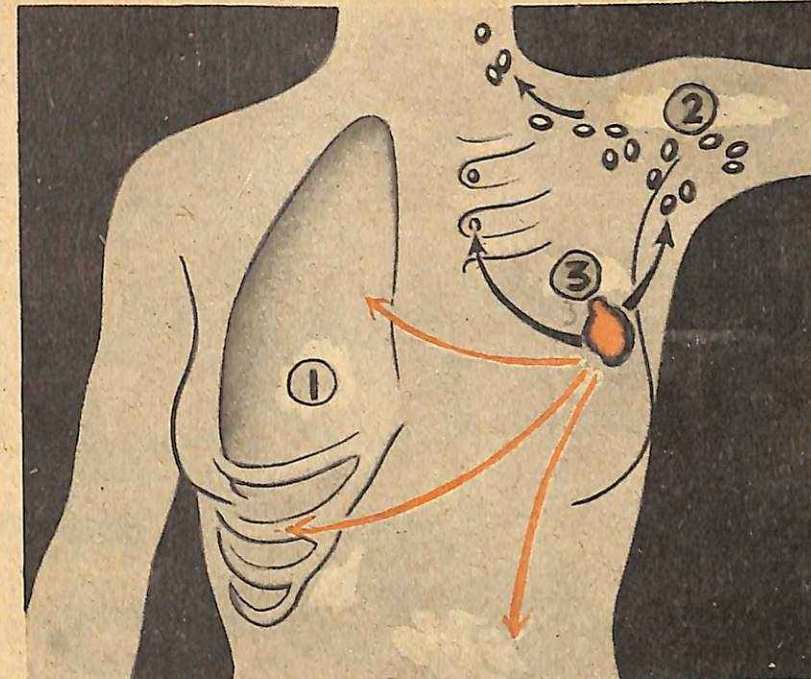
Έφτασε επίτέλους η μέρα της έγχειρήσεως της «πνευμονεκτομής». Ξάπλωσαν το Μπράουν στο χειρουργικό τραπέζι, με το ένα του χέρι σπικαμένο πάνω απ' το κεφάλι του. Άφού τον νάρκωσαν, ο χειρουργός έ-κανε μία μεγάλη ήμικυκλική τομή, πού άρνιζε κάτω απ' το μαστό, προ-φύλασσοντας το στήθος.

Έκτοφώς, στην περίπτωση του Μπράουν, ο γερός πνεύμων θα μπορούσε να τα θγάλει πέρα, παρ' όλη τη θβρά που είχε ύποστ.

Στις έπόμενες 3 ήμέρες, ο άρρωστος έκανε ειδικές άναπνευστικές άσκή-σεις για να πρσετοιμασθ όσo να ζή μ' ένα πνεύμονα. Φυσικά, είχε κόψει τελείως το κάπνισμα.

Έφτασε επίτέλους η μέρα της έγχειρήσεως της «πνευμονεκτομής». Ξάπλωσαν το Μπράουν στο χειρουργικό τραπέζι, με το ένα του χέρι σπικαμένο πάνω απ' το κεφάλι του. Άφού τον νάρκωσαν, ο χειρουργός έ-κανε μία μεγάλη ήμικυκλική τομή, πού άρνιζε κάτω απ' το μαστό, προ-φύλασσοντας το στήθος.

Έκτοφώς, στην περίπτωση του Μπράουν, ο γερός πνεύμων θα μπορούσε να τα θγάλει πέρα, παρ' όλη τη θβρά που είχε ύποστ.

Όταν ο καρκινώδης όγκος του πνεύμονος μεγαλώσει αρκετά, ένας άρ-θμος κυττάρων άποσπάται απ' αυτόν και μεταφέρεται σε άλλα μέρη του σώματος, όπου δημιουργεί καινούργιους ό-γκους (μεταστάσις). Επίσης από τα κύτταρα αυτά μολύνονται τα λεμφικά γάγγλια και σχηματίζονται κατά μήκος τους μικροί όγκοι, όσο ένα μπιζέλι. 1) Πνεύμων. 2) Λεμφικά γάγγλια. 3) Αρχικός όγκος.

Ο ΚΑΡΚΙΝΟΣ του πνεύμονος

μονος είχε κάνει τέτοιες μεταστάσεις.

Επειτα ο χειρουργός πόνισε τα νεύρα του θώρακος με άναλγητικά φάρμακα, πού ή έ-πιδρασι τους θα εξακολουθούσε επί αρκετές ήμέρες. Σανάφερε στη θέση τους τα όστα των πλευρών και έκλεισε το τραύμα.

Ό άλλος πνεύμων θα άπλωνόταν σιγά-σιγά και θα έπανε ένα μέρος του άδειου χώρου. Το ύπόλοιπο θα γέμει με ινώδη ιστό.

Όλη την έπομένη μέρα, ο Μπράουν άνάπνευε άδευγόνα, πιά να διευκο-λύνεται η λειτουργία του πνεύμονος πού του άπόμεινε. Γινόυσε διαρκώς, παρ' όλη τα φάρμακα, και είχε όηχα. Σιγά-σιγά όμως, έλειψαν οι πόνοι κι' άρχισε η έπώλωση.

Μετά 10 μέρες, όγνηκε απ' το νοσοκομείο και πήγε να συμπληρώση την άνάπαυσή του στο σπίτι του.

Αν, έπειτα από 5 χρόνια, θα ήταν ακόμα ζωντανός, θα μπορούσε πιά να θεωρηθ θεραπευμένος.

Ο καρκίνος του πνεύμονος παρουσιάζει μία τρομακτική αύξησι στα τελευταία χρόνια.

Το 1912, είχαν σημειωθ σ' όλο τον κόσμο μόνο 347 περιπτώσεις. Σή-μερα, πεθαίνουν κάθε χρόνο δεκάδες χιλιάδες απ' αυτή τη μορφή του καρκίνου.

Στην 'Ολλανδία, οι θάνατοι έικοσαπλασιάσθηκαν απ' το 1924 ως το 1951.

Στην 'Αγγλία δεκαπλασιάσθηκαν. Στις 'Ηνωμένες Πολιτείες, άπό 2500 πού ήταν το 1930, φτάσανε πέρσι τις 35.000.

Ένας ειδικός καρκινολόγος, ο δόκτωρ 'Οσνερ, θεσπίζει ότι η αύξησι αυτή εί-ναι σχεδόν άκόμωδ άνάλογη με την αύ-ξησι της κατανάλωσης των τσιγάρων.

Είναι δε έξέτασις ότι όποιος καπνίζει πολύ, θα πάθη όπωσδήποτε καρκίνο του πνεύμονος, έκτός αν πεθάνη προηγο-ύως από την καρδιά του ή από άλλη αίτία.

Σαν μοναδικό μέσον προφύλαξως, συ-νιστά να ύποβάλλονται σε άκτινοσκόπηση κάθε 3-6 μήνες όλοι όσοι έχουν περάσει τα 40 και καπνίζουν τουλάχιστον ένα πα-κέτο την ήμέρα. Έτσι, έχουν την έλπίδα ν' άνακαλύψουν έγκαιρώς τον καρκίνο του πνεύμονος και να τον πολεμήσουν, πριν έκτεταθ σε άλλα όργανα ή ιστούς. (Πρέπει να σημειωθ ότι οι περισσότεροι καρκίνοι του πνεύμονος μεγαλώνουν ταχύ-τατα κι' ότι τα πρώτα έξωτερικά συμπτώ-ματα τους έκδηλώνονται όταν είναι πιά πολύ άργα).

Μόνο μ' αυτό τον τρόπο — προσθέτε-ι ο δόκτωρ 'Οσνερ — θα θεραπεύεται ο καρκίνος του πνεύμονος στις μισές περι-πτώσεις, κι' όχι μονάχα σ' ένα ποσοστό 5%.

Έχουν γίνει πειράματα μ' ένα πνεύ-μονα άνελάδας, μέσα απ' τον όποιο περνούσε τεχνητά καπνός τσιγάρου. Διαιστώθηκε έτσι ότι ο μόνος κα-πνός άποτίθεται μέσα στους πνεύ-μονες με τη μορφή πίσσας, πού έ-χει ένέργεια καρκινογόνα.

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΚΑΙΡΟ τώρα, περίμενε η Λάλα τόν θυμωρό σπαχή να ξαναγυρίσει κοντά της. Τον κάκου όμως. Τόν είχε γνωρίσει εδώ και δυό χρόνια. Είχε έρθει τότε στην Κορμόρ ένα απόσπασμα σπαχών. Και μπροστά απ' όλους πήγαινε αυτός, φηλός, καμαρωτός. 'Η φτωχή καρδιά της Λάλα χτύπησε, απ' την πρώτη στιγμή που τον είδε. Κι' από τότε τριγύριζε όλοένα έξω απ' το στρατώνι. Είχε μάθει τότε είχε υπηρεσία ο 'Αντρέ Μπερλιέ, που πήγαινε ύστερα, πώς περνούσε τις ώρες του...

Όταν άργοπορούσε τη νύκτα στην ταβέρνα κι' έβγαине από κει τρεκλίζοντας, η Λάλα τόν περίμενε στη γωνιά του δρόμου και τόν έπιανε απ' το χέρι, γιά να τόν πάει σπίτι τ'ου. Μά, όταν φτάνανε εκεί κι' έκανε να τήν τραβήξει μέσα, του ξεγλυστρίσε, ανάλαφρη σαν τήν αντίλοπη που ξεφεύγει απ' τήν παγίδα του κυνηγού.

Τό παιρνίδι αυτό κράτησε πολλούς μήνες. Στην αρχή, ο Μπερλιέ δεχότανε όλες αυτές τις εκδηλώσεις της Λάλα με αδιαφορία, σκεδόν με περιφρόνησι. Πολύ αργότερα πρόσεξε πώς ήταν ωραία η μικρή—μέ μια όμορφη ξεχωριστή απ' τών άλλων γυναικών της έρημου. Είχε σκεδόν άσπρο δέσμα και λεπτά κι' ευγενικά χαρακτηριστικά. Έμοιαζε σαν Εύρωπαιά, αλλά με τό εξωτικό θέλγητρο και τη γοντεία της έρημου.

Μιά μέρα, ο σπαχής τή ρώτησε σοβαρά:

- Λάλα, σου έχει πη κανείς ως σήμερα πώς ο' αγαπάει;
- 'Όχι, σπαχή.
- Αν σου δλέγε;
- Δε θάθελα να τ' άκούσω, παρά μενάχα απ' τόν άνθρωπο που πήρε τήν καρδιά μου!
- Και ποιος είν' αυτός, Λάλα;

Η κοπέλλα έπεσε τότε σ'α πόδια του κι' άρχισε να τά φιλάει παρ'ίφορα. Από κείνη τήν ημέρα, πήγνε να μέινε μαζί του, στή μικρή κάμαρά του... Πέρασαν δυό ολόκληρα χρόνια από τότε. Σ' αυτό τό μεταξύ, η Λάλα άπόκτησε ένα χαριτωμένο αγοράκι κι' ο σπαχής έγινε λοχίας.

Η κατάσταση ήταν ήσυχη στην Κορμόρ. Μόνο που και που κατέβαιναν απ' τή βουνά 'Αραβες ληστές, κάνανε μια αίφνιδιαστική επίδρομη κι' εξαφανίζονταν άμέσως. Αυτές οι μικροσυμμοχές δεν είχαν ποτέ περισσότερους από δυό-τρεις τραυματίες.

Μιά μέρα όμως, τό μικρό απόσπασμα διατάχθηκε ξαφνικά να φύγει γιά τό Χορέζ, όπου είχαν ξεσπάσει διαδορές παραχές. 'Ο εμίρης 'Αμπ-έν-Ντιν είχε συγκεντρώσει πολλούς 'Αραβες αντάρτες και κυρίως μιά-μιά τις όκυρες θέσεις τών Γάλλων. Είχαν διαταχθεί λοιπόν όλες οι φρουρές να κινθούνε, γιά να σταματήσουν τήν προέλασή του.

Έπειτα από 3 μήνες, ο ώραιος σπαχής δεν είχε γυρίσει άκόμα. Ούτε ήξερε κανείς να πληροφορήσει τή Λάλα τί είχε άπο-γίνει.

Έκείνο τό βράδυ, η κοπέλλα είδε ένα τρομερό όνειρο: πώς ό αγαπημένος της ήταν χωμένος στήν άμμο ως τό λαιμό και τής άπλωνε ίκετευτικά τά χέρια του.

Πρωί-πρωί, λούστηκε, φόρεσε τά καλά της και πήγε στή σπιτι της 'Τζάνα, τής μέγισσας.

— 'Εσύ μονάχα, που ξέρεις να μιλάς με τά πνεύματα, μπορείς να με σώσεις! τής είπε.

Και τής διηγήθηκε τό όνειρό της.

Η μέγισσα έμεινε γιά λίγο συλλογιμένη. 'Υστερα άποτρα-θήχτηκε στή βάση τής κάμαρας, ήπιε ένα πρσινωπό ύγρό και ξαπλώθηκε κάτω.

Έμεινε μιά ώρα στή θέσι αυτή, βυθισμένη σέ νάρκη. 'Όταν ξύπνησε, κάρφωσε τά μάτια της στή Λάλα και τής είπε:

- Έκείνος που γυρεύεις, κινδυνεύει και σέ καλεί κοντά τ'ου.
- Πώς μπορώ να τόν βώ;
- Άδύνατο! Είναι μακριά από δώ. Τά γόνάτα σου θά λυγίσουν πρίν απ' τά μισά του δρόμου.

— Μή σέ νοιάζει, καλή μου 'Τζάνα! Πές μου μονάχα... — Έκείνος ακούσει να μιλάνε γιά τήν δασι του 'Ασάμπ; Έκεί θά πās... Στό δρόμο σου, πρέπει νάκης τό άσπρο τής νύχτας άριστερά σου... θυμάσου τό καλά αυτό... θά εξακολουθήσεις πάντα να προχωρείς πρός τήν ίδια διεύθυνσι, άκόμα κι' όταν έκείνο εξαφανισθί.

Η Λάλα φορτώθηκε στή ράχη της τό παιδί της και ξεκίνησε ύστερ' από λίγο.

Προχώρησε όλη τήν ημέρα, χωρίς να νοιάζεται γιά τό φλό-γερό ήλιο τής έρημου. Μόνο τό μεσημέρι σταμάτησε μερικές ώρες σέ μιά μικρή δασι. 'Υστερα συνέχισε πάλι τό δρόμο της.

Τό φεγγάρι που βγήκε όταν νύχτωσε, τή βρήκε να προχωρή πάντα... Προχωρούσε άκόμα κι' όταν τό άσπρο τής νύχτας χά-θηκε στή βάση του ορίζοντα.

Σέ λίγο πρόβαλε η αύγή. Και τότε η Λάλα διάκρινε μπροστά της τήν δασι του 'Ασάμπ, Κλαψάρικες φωνές τσακαλιών τήν υποδέχτηκαν καθώς πλησίαζε...

Κατάλαβε σέ λίγο πώς είχε γίνει μιά αίματηρή μάχη στή μέρος έκείνο. 'Εδώ κι' εκεί, ήταν σωριασμένα ανθρώπινα κορ-μιά. Άλλα ήταν παγωμένα, ξυλιασμένα πιά. Άλλα σάλευαν ά-κόμα η βογγούσαν, καθώς περνούσε η νέα από κοντά τους.

Η Λάλα άρχισε να ψάχνει ανάμεσά τους. Η κούρασι κι' η συγκίνησι είχαν παραλύσει τής δυνάμεις της. Κάθε τόσο λυ-γίζαν τά γόνάτα της και νόμιζε πώς θά σωριασθί κάτω. Έπειτα όμως, συνέχιζε τήν έρευνά της.

Είχε φτάσει τώρα στή βάση ενός μικρού άμμόλοφου. 'Εδώ τά κορμιά ήταν πιο πολλά. Ένα πλήθος τσακαλία παραμόνευαν ό-λόγυρα, γιά να τά κατασπαράξουν μόλις θά νοιώθανε πώς ο θά-νατος είχε συμπληρώσει τό έργο του.

Η Λάλα σταμάτησε ξαφνικά μπροστά σ' ένα άπ' τά κορμιά αυτά. Είχε αναγνωρίσει τόν ωραίο σπαχή!...

Ήταν άκίνητος, αλλά τά μάτια του μένανε άκόμα άνοιχτά. Κάτι σαν χαμόγελο φώτιζε τό πρόσωπό του, όταν είδε τή Λάλα να σκύβη πάνω του. 'Υστερα η ματιά του καρφώθηκε στή παιδί τ'ου κι' έκανε μιά κίνησι με τό χέρι του, γιά να τό χαϊδέψει.

Μά η προσπάθεια αυτή εξάντλησε και τής τελευταίες δυνάμεις του. Ένα άγκομαχτό βγήκε απ' τό στήθος του. Τό κορμί του άναταράχτηκε κι' άπόμεινε ύστερα άκίνητο—γιά πάντα...

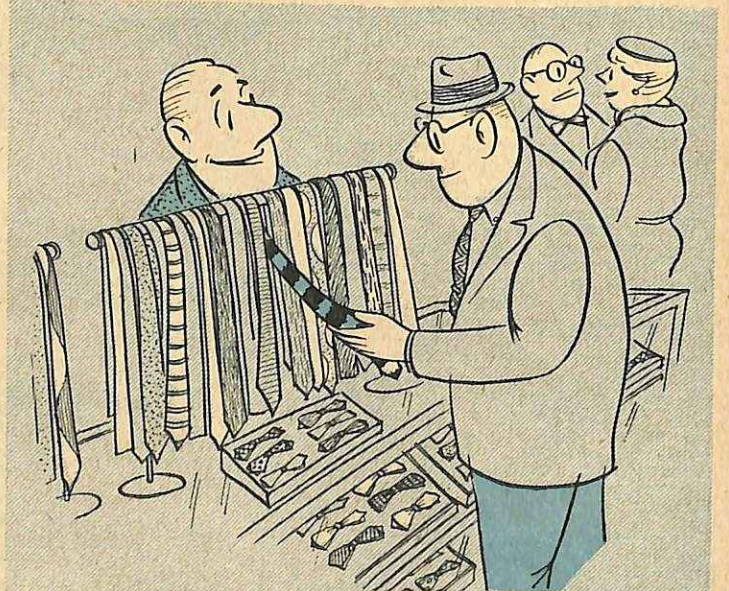
Όστόσο, η Λάλα δεν ήθελε να πιστέψη πώς ο ώραιος σπαχής ήταν νεκρός, κι' άπλωσε τό χέρι της στή μέτωπό του. Τόνοιως κρύο, παγωμένο! Στό άγγιγμά του, μιά ανατριχίλα πέρασε απ' τό κορμί της κι' ένα ούρλιασμα βγήκε απ' τά χείλια της, που τρόμαξε και σκόρπισε τά τσακαλία. Έσκυψε ύστερα πάνω απ' τό νεκρό κορμί του αγαπημένου της κι' έκλαψε πάλι ώρα με λυγμούς... Όταν τέλος στερέφανε τά δάκρυά της, τινάχτηκε πάνω, σαν κυνηγημένο άγρίμι. Τά μάτια της ήταν στεγνά κι' η ματιά της είχε μιά άλλoκoττi έκφρασι.

Άρχισε να σκάβει γρήγορα-γρήγορα ένα λάκκο στήν άμμο. 'Υστερα έλυσσε τό μωρό που είχε δεμένο στή ρίχη της, τσάφξε μιά στιγμή στήν άγκαλιά της μ' άφάνταστη τρυφερότητα και,

Μαζί σ'τό θάνατό

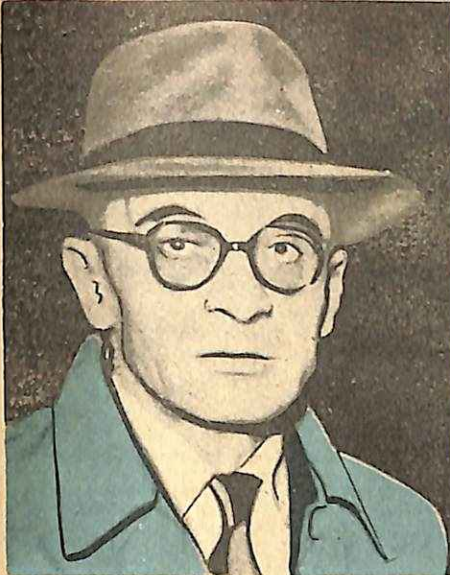
κλείνοντας τά μάτια γιά να μη συγκινηθί, τόρριζε μέσα στή λάκκο! Μόλις πρόλαβε τό παιδάκι, να μπήξει μιά φωνή. Μέσα σέ μερικά δευτερόλεπτα, η Λάλα τό είχε σκεπάσει μ' ένα παχύ στρώμα άμμου! 'Υστερα σύρθηκε πάλι κοντά στή σπαχή. 'Ακούμ-πησε τό μαγουλά της στή δική του, άπλωσε τό χέρι της και πήρε τό σπαχή που κρεμόταν στή πλευρά τ'ου. Μιά τελευταία κίνησι... και τό σπαχή χώθηκε στήν καρδιά της!

ΜΑΡΣΕΛ ΛΕΛΟΥΑΡ

— Αυτή θέλω.

— Με συγχωρείτε, κύριε, αλλά αυτή τη φορά εγώ!

Ο Ρούντολφ Ρέσλερ

Ο πιο παράξενος ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

Πέθανε πάμφτωχος και λησμονη-μένος στην Έλβετία

"ΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ — είχε πη κάποτε, με σκληρή εύλικρίνεια ένας Άγγλος στρατηγός — τρυφερίζονται η ξεχνι-ούνται! Η μοίρα του Ρούντολφ Ρέσλερ, τό άνθρωπο, που είχε θεωρηθί άπ' όλα τά έπιτελεία σαν ο μεγαλύτερος κατάσκοπος του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου, ήταν να ξε-χασθί και να πεθάνη πάμπτωχος στή μικρο σπιτάκι του, στή Καστανιμπόουσι της Έλ-βετίας, χωρίς τά λιγοστά χρήματα, που θρέβθηκαν στή σурτάρια του, να φτάνουν γιά να καλύψουν τά έξοδα και τής πιο τα-πεινής κηδείας!

Η προσωπικότητα του Ρούντολφ Ρέσλερ. Αόστριακος τής καταγωγή και έγκατεστη-μένος στην Έλβετία, δεν έπαψε ποτέ ν' ά-ποτελή ένα θαυό και άδιεπαράστο μυστήριο, άκόμη και γιά εκείνους, που είχε συνεργα-στή στενά μαζί τους και που είχαν έπωφε-ληθί από τής κολοσιαιές υπηρεσίες του. Με τό θάνατό του, γίνεται όριστικά δέσαιο πώς τό μυστήριο αυτό δεν πρόκειται να λυ-θί ποτέ. Οι άνδρες τής έλβετικής υπηρεσίας άντικατασκοπείας, που περίμεναν να ξεψο-χίσουν, γιά να μπούν στή σπιτι του και να έρευνήσουν σπιθαμή πρός σπιθαμή, δεν ά-νακάλυψαν κανένα έγγραφο, κανένα στοιχείο διαφωτιστικό. Έξέ άλλου, ο Ρέσλερ δεν εί-χε κανένα φίλο και δε συνδεόταν με καμ-μιά γυναίκα, ώστε να ύπάρχη τό ένδεόμενο κάποιος, που θά τόν ήξερε καλά, να ρίξη τάρα, που πέθανε, λίγο φας στή αινιγμα-τική ύπαρξί του.

Δυό είναι τά μεγάλα, άλυτα αίνιγματα, που περιβάλλουν τήν προσωπικότητα του Ρέσλερ. Τό πρώτο είναι πώς ο μεγάλος αυ-τός κατάσκοπος, που πρόσφερε στους Συμ-μάχους κολοσιαιές σημασίας στρατιωτικά μυστικά τών Γερμανών, στάθηκε ένα τέρας... άνιδιοτελείας! Ποτέ δεν παζάρωνε τής πολύ-τιμες πληροφορίες, που έδινε, και άνεχόταν να τόν πληρώνουν χειρότερα από τόν τελευ-ταίο γραφιά τών υπηρεσιών άντικατασκο-πείας!

Σίγουρο είναι πώς είχε γίνει κατάσκο-πος από βαθύ μίσος έναντι των χιτλερι-κών και αυτό έξηγει ως ένα σημείο τήν άνι-διοτελεία του. Ποιά στάθηκε, όμως, η αίτια γιά να τού γεννηθί ένα τέτοιο μίσος έναν-τίον του ναζιστικού Ράιχ, ο Ρέσλερ δεν τό άποκάλυψε σέ κανένα και κανείς δε μπόρε-σε να τό μάθι.

Τό δεύτερο αίνιγμα είναι η πηγή, από τήν όποια άντλούσε τής έκπληκτικές άκριβείς και λεπτομερείς πάντοτε πληροφορίες του. Χωρίς να μετακινηται καθόλου από τήν Έλ-βετία, ο Ρούντολφ Ρέσλερ κατάφερε να μα-θαίνει τά σπουδαιότερα μυστικά της Βέρ-μαχτ! Σύμφωνα με όρισμένες φήμες, ο κυ-ριότερος τροφодότης του Ρέσλερ σέ πληρο-φορίες γιά τά στρατιωτικά σχέδια τών Γερ-μανών, ήταν ο ίδιος ο ναύαρχος Κανάχης, ο άρχηγός της «Αμπθέρε», ένώ, κατ' άλλους, ο Αυστριακός κατάσκοπος βρισκόταν σέ στε-νή έπαφή με τούς συνωμότες της 20ης 'Ι-ουλίου, που είχαν άποπειραθί να σκοτώσουν τό Χίτλερ. Ούτε, όμως, ο ναύαρχος Κανά-χης, ούτε οι συνωμότες της 20ης 'Ιουλίου βρισκονται πιά στή ζωή, γιά να άρνηθούν ή να έπιβεβαιώσουν αυτές τής φήμες.

Όταν, στις άρχές του 1941, πρόσφερε, γιά πρώτη φορά, τής υπηρεσίας του, τόσο οι Άγγλοι, όσο και οι Ράσοι, που δεν είχαν μη άκόμη στήν πόλεμο, δείχτηκαν δύσπι-

στοι άπέναντι στήν έθελοντή αυτών πληρο-φοριόδοτή, που κανείς δεν ήξερε από που έκρατούσε η σκούφια τους. 'Ο Ρέσλερ, ό-τσο, δεν άργησε να δώση μ' έπιτυχία τής έξέτασής του. Προσλήγεται στους Ράσους τήν αίφνιδιαστική γερμανική έπίθεση, που έ-μελλε να γίνει στις 22 'Ιουνίου, ένα μήνα άκριβώς πιο πρίν.

Λίγους μήνες άργότερα, είχε γίνει τό κυ-ριότερο στέλεχος τής συμμαχικής κατασκο-πευτικής οργανώσεως «Ράντο», που τό κέν-τρο της βρισκόταν στήν Έλβετία. Οι πληρο-φορίες, που έδινε στους Άγγλους, τούς Ά-μερικανούς και τούς Ράσους, γιά τήν διάρ-θρωσι του γερμανικού στρατού, γιά τά νέα του όπλα και γιά τά στρατηγικά σχέδια του έπιτελείου της Βέρμαχτ, ήταν έκπληκτικές όχι μόνο σέ σημασία και σέ άκρίβεια, αλλά και σέ όγκο. 'Υπολογίζεται πώς ως τό τέ-λος του πολέμου παράδωσε στους Συμμά-χους πάνω από 10.000 στρατιωτικά μυστι-κά τών Γερμανών!

Ο μεγαλύτερος θρίαμβος τής καριέρας του στάθηκε η άποκάλυψις στους Ράσους του σχεδίου τής μεγάλης έαρινής έπιθέσεως του 1942, άρκετές βδομάδες πρίν τό σχέδιο αυ-τό τεθί σέ έφαρμογή! 'Ο Ρέσλερ άνακό-νωσε άκόμη και λεπτομέρειες άκριβέστατες στή σκεδίου — λεπτομέρειες, που δεν ήταν δυνατό να τής ξέρουν παρά έλάχιστοι άν-θρωποι άκόμη και ο' αυτό τό στρατηγείο του Φύερ!

Η ύλική, όστόσο, εύγνωμοσύνη τών Συμ-μάχων γιά τής τεράστιες αυτές υπηρεσίες του Ρούντολφ Ρέσλερ μεταφράζονταν, όπως είπα-με, σέ ψυχία. Οι Άγγλοι δεν τού έδιναν ούτε πεντάρα. Οι Άμερικανοί περιωρίστη-καν να τού υποσχεθούν πώς, αν άντιμετώπι-ζε δυσκολίες με τής έλβετικές άρχές, θά φρόντιζαν να τόν ξεμπλέξουν. Μονάχα οι Ρά-σοι τού έδιναν ένα μισθό, αλλά κι' αυτόν πενιχρότατο: 700 έλβετικά φράγκα τό μή-να, δηλαδή 5.000 δραχμές!

Οι Γερμανοί δεν είχαν καταφέρει να πλη-ροφορηθούν όστε τήν ύπαρξί του τρομερού αυτού κατασκόπου, ως τό τέλος του 1943, όποτε κάποιος Σέλλενμπεργκ, αξιωματικός των S.D., μπόρεσε να άνακαλύψι τήν ύπαρξί του. Τό διέσθημα του Βερολίνου πρός τήν έλε-κτική έδερνησι, που έπακολούθησε, είχε σαν άποτέλεσμα τήν άμεση διάλυσι τής οργανώ-σεως «Ράντο». Όστόσο, ενώ οι Έλβετοί συλ-λαβέσανε δεξιά και άριστερά πράκτορες των Συμμάχων, ο Ρέσλερ έμεινε άνεόκλη-τος και έξακολουθήσε, μόνος, τή δράσι του. Οι Άμερικανοί είχαν τήρηση τήν ύπόσχεσί τους και είχαν έπέμψει, γιά να μην κατα-διωχθί.

Μετά τήν λήξι του πολέμου, οι Ράσοι δε θέλησαν να άποχωριστούν έναν τόσο πολύτι-μο πληροφοριόδοτή. Έξακολουθήσαν να τού δίνουν τό μισθό τών 700 φράγκων τό μήνα και να παίρνουν, σ' άντάλλαγμα, πληροφο-ρίες από τόν Ρέσλερ, που άφορούσαν τώρα τούς χθεσινούς συμμάχους τους και σημερι-νούς άντιπάλους τους στήν ψυχρή πόλεμο.

Οι Άμερικανοί δεν άργησαν να άνακα-λύψουν τόν φυσικό του ρόλο, που έπαιζε ο Ρέσλερ και, φυσικά, δέξασανε τήν συλλήψί του με τήν ίδια έπιμονή, που είχαν δέξασει άλλοτε να τήν ένοχολήθι! Στή δική του, που έγινε τό 1953, ο Αυστριακός κατάσκοπος κράτησε άπολύτη σιωπή γιά κάθε τί σχετι-κό με τής πηγές τών πληροφοριών του. Δέ μπόρεσαν να τού άποσπάσουν τήν παραμικρή όμολογία, τήν παραμικρή άποκάλυψι γιά τό παρελθόν του και γιά τής σχέσεις του.

— Δεν είμαι κατάσκοπος στήν κυριολεξία, περιωρίστηκε να πη στήν όμολογία του. Ά-πλώς καταρθάνω να συνδίδω πληροφορίες, που είναι προσίτες στήν καθένα, και να ό-δηγούμαι στή σωστή συμπεράσμα, με καθα-ρώς μαθηματικό τρόπο σκέψης!

Τό δικαστήριο τών καταδικάσει σε φυλάκισι ενός έτους και σέ άυστηρό περιορισμό γιά όλο τό υπόλοιπο τής ζωής του στή μικρή πόλι Καστανιμπόουσι, κοντά στή Λουκέρνη. Οι Ράσοι, που δεν τόν είχαν πιά ανάγκη, τού κόψανε τό μικρό μισθό, που τού δινανε, και ο Ρέσλερ έζησε, μετά τήν άποφυλάκισι του, πέντε χρόνια άκόμη, σέ τέλεια ένδεια. 'Ο πράκτωρ τής έλβετικής άντικατασκοπείας, που είχε ένοικιάσει, με τό ψεύτικο όνομα Ρόμπερτ Χέμπερλιν, ένα σπιτι άπέναντι στή δική του, γιά να παρακολουθί τής κινήσεις του, διαπίστωσε πώς ο ξεχασμένος άπ' όλους άρκατοσκοπος ζούσε σαν έρημίτης, χωρίς να περνά ποτέ κανείς τό κατώφλι του. Και από τούς γείτονες, κανείς δεν ύπομιζόταν πώς ο κτηνιάχρης αυτός άνθρωπάκος, που είχε ένα παρουσιαστικό πεινασμένου δασκά-λου, είχε συντείνει κάποτε, όσο λίγο άλλοι άνθρωποι στήν κόσμο, στήν καταστροφή του παντοδύναμου Τρίτου Ράιχ.

Τόν τελευταίο καιρό, είχε καρφωθί στή κρεβάτι, με καρκίνο στήν πνεύμονα. Όταν πέθανε, κάποιος άγνωστος έστειλε ένα ποσό γιά να τόν κηδέψουν. Ο άγνωστος αυτός έ-λασε όλα τά μέτρα, γιά να μη γίνει γνωστό τό όνομά του. Άλλά ο Έλβετός δεν άρε-βάλλουν πώς η μεταθανάτι αυτή προσφορά ήταν τό τελευταίο δώρο τών Ράσων στήν πολύτιμο πρώην πράκτορά τους.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ... ΜΠΑΡΝΤΟ

Ο ΓΑΛΟΣ σκηνοθέτης Ροζέ Βαντίμ, όχι μόνο δεν ξε-χνά τή Μπριζίτ Μπαρντό, αλλά και μεταμορφώνει σέ «Μπέ - Μπέ» όλες τής γυναίκες, που πέφτουν στή χέρια του. Άρχισε από τή νέα του σύζυγο 'Αννέτα Σπρόμπεργκ και συνεχίζει με τής τρεις νέες, που θά πρωταγωνιστή-σουν στήν ταινία «Επικίνδυνες σχέσεις». Στή φωτογραφία μας έξ άριστερών: η Τζην Βαλερύ, η Τζυλιαν Χίλς και η Πακίτα Τομά.

ΕΝΑ ΟΧΗΜΑ ΓΙΑ ΤΗ ΣΙΒΗΡΙΑ

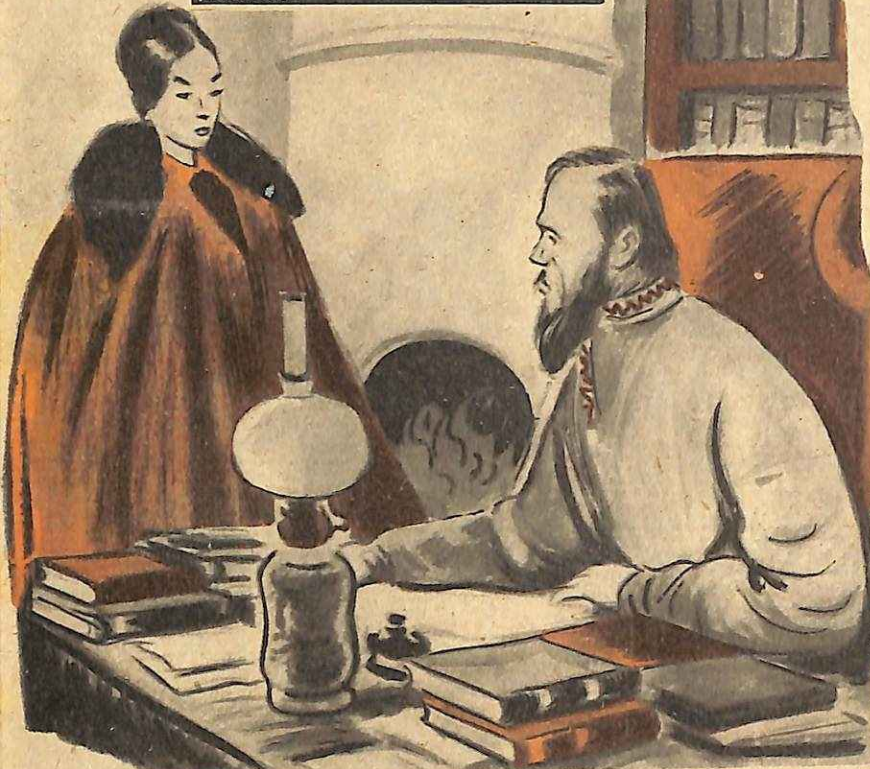
Σ ΤΗ Μόσχα έπεδείχθη πρ ό ημερών τό παράξενο αυτό αυτοκίνητο, που προορίζεται να εξυπηρετήσει τής πα-γωμένες και άχανείς εκτάσεις της Β. Ρωσίας και Σι-βηρίας. Προϊόν μακράς μελέτης, τό παράξενο αυτό ό-χημα είναι εφοδιασμένο με μιά μηχανή αεροπλάνου δυ-νάμειως 260 ίππων, που τό έμπνέει ν' άναπτύξει ταχύ-τητα 100 χιλιομέτρων. Οι τροχοί έχουν άντικατασταθί με πλαστικά σκι ελαφρά, αλλά μεγάλης άντοχής.

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΤΣΑΡΑΣ ΩΤΟΝ

Ο ΜΠΑΡΛ 'Αϊνς, που κέρδισε έρότες τό 'Όσκαρ ήθο-ποιίας γιά τό ρόλο του στή ταινία «Ματωμένοι ορίον-τες», άρχισε τήν κινηματογραφική του καριέρα στή 50 του χρόνια. Στή φωτογραφία μας ο 'Αϊνς, μεταβαίνει μαζί με τή γυναίκα του στήν πρεμιέρα του φίλμ του «Λυσσαμένη γάτα».

— Έμαθα πώς ζητάτε μια στενογράφο... είπε η νέα στο Ντοστογιέφσκη.

Η τελευταία εγχείση

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΦΕΝΤΟΡ Ντοστογιέφσκη καθόταν στο γραφείο του και γέμιζε με το νευρικό κι' ακατάστατο γράψιμό του μεγάλες κόλλες χαρτιού.

Ήταν μια χειμωνιάτικη ημέρα του 1866. Είχε χιονίσει την προηγούμενη νύχτα κι' έκανε διαβολμένο κρύο. 'Αλλ' η φωτιά που έκαινε στο τζάκι, σκόρπιζε μια ευχάριστη θάλαση μέσα στο μεγάλο δωμάτιο.

— Ακουστήκε, εαφνικά, ένα δειλό χτύπημα στην πόρτα.

— Εμπρός! είπε ο συγγραφέας με τη βραχνή φωνή του.

Μία νέα, ή καλύτερα μία παιδούλα, που ήταν τυλιγμένη στο λαϊμό με γούνες, μπήκε στο δωμάτιο:

— Μ' έλεγε 'Αννα Γρηγορίεβνα κι' έμαθα πώς ζητάτε μια στενογράφο, είπε με αδύνατη φωνή.

Ο Ντοστογιέφσκη την κύτταζε καχύποπτα.

— Και γιατί θέλετε να εργασήτε; τη ρώτησε.

— 'Η νέα κατέβασε τα μάτια, σά να ντρεπόταν γι' αυτό που θάλεγε.

— Γιατί έχω μεγάλη ανάγκη, απάντησε.

Ο συγγραφέας σηκώθηκε άμεσως, τη βοήθησε να βγάλει το έπαινο της και την έβαλε να καθήσει σε μία πολυθρόνα, κοντά στο τζάκι.

— Ποσο θα πρέπει να κρώσατε ώσπου νάρητε εδώ! είπε. Τώρα, όμως, θα ζεσταθήτε.

— Αρχισαν να κουβεντιάζουν. Τα λόγια έβγαιναν δύσκολα από το στόμα τους. 'Αλλά, σιγά-σιγά, η κουβέντα τους ζώηρε. Είχαν βρει ένα θέμα, όπου μπορούσαν να συνηνοηθούν. Αυτό το θέμα ήταν τα βιβλία του Ντοστογιέφσκη. 'Η νέα τα είχε διαβάσει όλα κι' ήξερε πολλές περιεκτικές τους απ' έξω.

Ο Ντοστογιέφσκη ήταν εκείνη την εποχή σαράντα τεσσάρων χρόνων. 'Αλλά φαινόταν πολύ μεγαλύτερος. Τα χρόνια, που είχε περάσει στη Σιβηρία, το πάθος του για το παιχνίδι, η δύσκολη ζωή του, οι αδιάκοπες σκотоύρες του με τους δανειστές του, είχαν αυλακάσει με βαθείς φουτίδες το πρόσωπό του κι' είχαν δώσει μια θλιβερή έκφραση στη φυσιογνωμία του.

— 'Η δουλειά άρχισε από την άλλη μέρα. Ο Ντοστογιέφσκη έγραφε εκείνο τον καιρό το «Χαρτοπαίκτη», που έπρεπε να τον παραδώσει, έπειτα από μερικές εβδομάδες στον εκδότη. 'Η 'Αννα έγραφε όλο το πρωί με στενογραφικά σημεία, εκείνα που της υπαγόρευε κι' έμενε ως αργά το απόγευμα για να τα μεταγράψει. Πολλές φορές έπαιρναν μαζί το τσάι και κουβεντιάζαν.

— 'Η συντροφιά της 'Αννας είχε γίνει τώρα απαραίτητη στο Ντοστογιέφσκη. Την αγαπούσε; Δεν τολμούσε ούτε να κάνει αυτή την έρωτη στον εαυτό του. Με ποιο δικαίωμα θ' αγαπούσε αυτή την άγνη παιδούλα, με τα μεγάλα μελαγχολικά μάτια, που δέ φαινόταν να κρημνισμένη από τη ζωή; Σκεφτόταν, όμως, με άγνοια, πως το μυθιστόρημά του θα τελείωνε σε λίγο κι' ότι δε θ' αντάλλαζε πια τη μικρή γραμματέα του.

— Έφτασε, τέλος, το μοιραίο βράδυ. Ο Ντοστογιέφσκη δεν είχε πια καμμία δικαιολογία για να κρατήσει περισσότερο την 'Αννα κοντά του.

— Τώρα που το μυθιστόρημά μου τελείωσε, σκέφτομαι με λύπη πως δε θα σε ξαναδώ πιά, της είπε, ενώ τη συνόδευε ως την πόρτα.

— 'Η απάντησε απάντησε της 'Αννας τον έκανε ν' ανατριχιάσει από εύτυχια.

ΤΟΥ ΝΤΟΣΤΟΓΙΕΦΣΚΗ

εύρισκαν αταίριαστο το γάμο του με τη μικρή 'Αννα κι' οι παραγγελίες των εκδοτών, που δεν έννοούσαν να τον αφήσουν ούτε στιγμή να ησυχάσει, δηλητηρίασαν το μήνα του μέλιτος των δυο νεογύμων. Ο Ντοστογιέφσκη δεν έχασε, ωστόσο, ούτε στιγμή το θάρρος του. Είχε τώρα ένα μεγάλο σκοπό στη ζωή του: να κάνει ευτυχισμένη τη γυναίκα που λάτρευε. Κάτω από το δικό της ίσκιό, θα γνώριζε κι' αυτός την εύτυχια...

ΠΙΕΡ ΛΟΡΑΝ

— Είχε πολλή καπνιά η σόμπα!

— 'Η μητέρα μου κι' εγώ θα σάς βλέπαμε με μεγάλη χαρά στο σπίτι μας, του είπε. Θέλετε νάρητε; Εκείνη τη στιγμή, ο Ντοστογιέφσκη δε θ' άλλαζε τη θέση του ούτε με το θρόνο ενός βασιλιά. Ένα απόγευμα, έπειτα από μερικές ημέρες, πήρε το δρόμο του σπιτιού της 'Αννας.

— Από τότε δεν περνούσε ημέρα που να μην πάει στο σπίτι της μικρής φίλης του. Το ήξερε καλά τώρα πως την αγαπούσε. Δίσταζε, ωστόσο, να της το πει... Ήταν τόσο μεγάλη η διαφορά της ηλικίας μεταξύ τους, που δε θάπαίρινε ποτέ αυτό το θάρρος. 'Αλλ' η 'Αννα τον έβγαλε απ' αυτή τη δύσκολη θέση. Μία μέρα, με δάκρυα στα μάτια, του εξομολογήθηκε πως τον είχε αγαπήσει πριν τον γνωρίσει.

— 'Από πότε; ρώτησε ο Ντοστογιέφσκη.

— Από τότε, που διάβασα τις 'Αναμνήσεις από το σπίτι των νεκρών.

Αυτή η αγάπη άλλαξε όχι μόνο τη ζωή, αλλά και τη σκέψη του Ντοστογιέφσκη. Ήταν ως τότε ένας φλογερός επαναστάτης, ένας άνθρωπος που ζούσε στο περιθώριο της κοινωνίας, ένας απογοητευμένος από τη ζωή κι' από όλα. 'Αλλά τώρα ένας καινούργιος πόνος γεννιόταν μέσα του. Οι πόρτες της κοινωνίας δεν ήταν πια κλειστές γι' αυτόν. Μπορούσε να ξαναγυρίσει κοντά στους άλλους ανθρώπους, να δημιουργήσει κι' αυτές δική του οικογένεια, ν' αποκτήσει παιδιά...

Ναί, αυτό ήταν! Έπρεπε να κάνει την 'Αννα γυναίκα του. Την εύτυχια που ποθούσε δε θα την εύρισκε παρά μόνο κοντά της.

— 'Αλλ' η διαφορά της ηλικίας;

Αυτή η σκέψη τον βασάνιζε πολλές φορές.

— 'Αγαπημένη μου 'Αννα, της είπε μία μέρα, φοβάμαι μήπως είμαι πολύ μεγάλος για σένα.

— Έχεις δίκιο, Φέντορ, του απάντησε. Είσαι τόσο μεγάλος, που δε θα μπορούσε ποτέ τίποτ' άλλο από το να σερνωμαί στα πόδια σου. Και πάλι, όμως, θα είμαι ευτυχισμένη...

Της είχε μιλήσει για τη διαφορά της ηλικίας, που τους χώριζε. 'Η μικρή 'Αννα, όμως, έβλεπε μόνο τη μεγαλωσύνη του μυαλού και της ψυχής του κι' έσκυβε με ταπεινώς το κεφάλι της μπροστά στον Τίτανα της σκέψης, που τον θαύμαζε και τον αγαπούσε ταυτόχρονα.

— Αποφάσισαν, τέλος, να παντρευτούν. Ο γάμος τους ωρίσθηκε για τις πρώτες ημέρες του Φεβρουαρίου του 1867.

— Όπως και την ημέρα, που γνωρίστηκαν για πρώτη φορά, ή γι' ήταν σκεπασμένη με χιόνι. Ο Ντοστογιέφσκη, τυλιγμένος σ' ένα γούνινο παλτό, έκανε μικρά βήματα κάτω από το περιστόλι της εκκλησίας του 'Ισμάιλόφσκη. Γιατί, λοιπόν, η 'Αννα άργούσε; Μήπως είχε μετανιώσει την τελευταία στιγμή;... Μ' όλο το κρύο που έκανε, το μέτωπό του ήταν ιαυσκεμένο στον ιδρώτα!

Συγκλονιστικό αστυνομικό μυθιστόρημα υπό ΤΖΕ'ΙΜΣ ΤΣΕ'ΙΖ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Καθένας απ' τους συμμορίτες χωριστά είναι ταραγμένος, αγωνιά και βασανίζεται από τα δικά του προβλήματα, όσο πλησιάζει η μέρα της ληστείας. Προπαντός ο Τζέιμς θέλει κάθε στιγμή να τα εγκαταλείψει όλα, γιατί φοβάται, αλλά τον συγκρατούν οι άλλοι με πεισι και υποσχέσεις. Όταν τέλος η ημέρα Πηγαίνουν με τ' αυτοκίνητο και περιμένουν στο ωρισμένο σημείο, κρυμμένοι ο λόγυρα, με τα όπλα στο χέρι. Όλα έχουν κανονιστεί με χρονομετρική ακρίβεια. Μόλις φτάνει η Τζέιμς με τ' αυτοκίνητο, τ' αναποδογυρίζουν και του βάζουν φωτιά, ενώ η κοπέλλα ζαπλώνεται στη μέση του δρόμου και παριστάνει τη βαρεία πληγμένη. Όταν βλέπουν αυτό το θέαμα, ο σωφέρ κι' ο φύλακας του καμιονιού σταματούν, κι' ο δεύτερος κατεβαίνει και πλησιάζει τη Τζέιμς. Ο Μπλέκ τον σημαδεύει από την κρυψώνα του. Την τελευταία στιγμή, ο φύλακας ανακαλύπτει το κόλλο χτυπάει τη Τζέιμς και τραβάει το πιστόλι του.

7ον Μ' ένα βραχνό μουγκρητό, ο Μπλέκ πάτησε σε απότομα τη σκανδάλη, αντί να την πύση κουνήθηκε, τη στιγμή ακριβώς που έπεφτε η ντουφεκιά, κι' η σφαίρα πέρασε πάνω απ' το κεφάλι του φύλακα χωρίς να τον άγγιξη.

Την ίδια στιγμή, ο σωφέρ, που κύτταζε πάντα το Μόργκαν, ακίνητος στη θέση του, έγειρε απότομα πλάι κι' άπλωσε το χέρι του προς τα κομμάτια που είχε μπροστά του, πάνω στο ταμπλό.

Ο Μόργκαν τον πυροβόλησε κι' η σφαίρα τον βρήκε στο πρόσωπο.

Ο φύλακας έκανε μισή στροφή, για να σημαδεύει το Μόργκαν. Τη στιγμή όμως που πατούσε τη σκανδάλη, η Τζέιμς, ζαλισμένη από το χτύπημά του, τον χτύπησε στο χέρι. Έτσι λώξεψε η σφαίρα του, αλλ' όχι αρκετά.

Ο Μόργκαν ένοιωσε κάτι σαν γροθιά στα πλευρά, μαζι' μ' ένα διαπεραστικό πόνος. Έπεσε γονατιστός. Συνέλαθε όμως άμεσως και, δίχως να σημαδεύει, πυροβόλησε το φύλακα, που τον είχε ακινητήσει η Τζέιμς, κρεμασμένη στο μπράτσο του.

Η σφαίρα του τον βρήκε στο μέτωπο και τον άφισε στον τόπο. Σωριάστηκε χαμώ, παρασυρόντας μαζί του και τη Τζέιμς.

Ο Μόργκαν προσπάθησε να σηκωθεί, σφίγγοντας τα δόντια του απ' τον πόνο. Μόλις το είχε κατορθώσει, είδε το χέρι του πληγωμένο σωφώς να φαγουλεύει τα κομμάτια του ταμπλό. Πριν προλάβει να τον εμποδίσει ο Μόργκαν, ο σωφέρ βρήκε το κομμάτι που έλιτσε και το πίεσε.

— Αμέσως κλείσανε τα άσπια, για να ελίσσονται, που σκεπάζαν απ' έξω τα πλαγινά κρύσταλλα και το παρμπρίζ, και το καμινιόν έγινε ένα μεταλλικό κουτί ερμητικά κλειστό από παντού.

Ο Μόργκαν βλαστήμησε, μ' ανίσχυση μαγιά, και χτύπησε με τη λαβή του πιστολιού του το έλασμα που βρισκόταν προς το μέρος του σωφέρ. Τον άκουσε απ' έξω να βογγάει και να πέφτει γαμω.

Ο Μπλέκ έωρθε έξω απ' την κομψή του, σφίγγοντας στο νερό του το ντουφεκί του. Βλέποντας την έκφραση των ματιών του Μόργκαν, σταμάτησε απότομα.

— Κτηνος! μουγκρίσε εκείνος.

Δεν ξέρω τί με κρατάει και δε σου τινάζω τα μυαλά!

Ο Μπλέκ άφισε να πείσει το ντουφεκί του κι' έκανε μια ικετευτική κίνηση.

— Προσπάθησα να τον χτυπήσω! διαμαρτυρήθηκε. Ξεστράλαμένος. Μα δε σημάδεψα καλά...

Ο Μόργκαν πρόσεξε εαφνικά πως έκανε άσθονο αίμα. 'Ανοιξε το σακκάκι του κι' είδε ένα μεγάλο κόκκινο λεκέ πάνω στο πουκαμισό του.

— 'Η Τζέιμς προχώρησε προς το μέρος του, τρακκίζοντας λίγο. Το πρόσωπό της ήταν κατακόκκινο απ' τη ζέση της φωτιάς και τα μαλλιά της τσουφουφλισμένα.

— Είσαι τσουπυρισμένος σοδορά; ρώτησε η 'Αννα.

— Όχι, δεν είναι τίποτα, την καθησύχησε ο Μόργκαν.

Παρατήρησε ωστόσο μ' ανησυχία πως ένοιωσε τον εαυτό του αδύνατο και παγωμένο. Της έδωσε τη σφυρίχτρα και της είπε:

— Κάλεσε γρήγορα τον Κίτσον!

— 'Η κοπέλλα σφύριξε συνθηματικά τρεις φορές. 'Υστερα ρώτησε το Μόργκαν, που άκουμπουσε στο καμινιόν κι' ανάσπινε υργήγορα και λαχανιασμένα:

— Κι' ο σωφέρ; Τί έγινε;...

— Είναι πληγωμένος. Καταφεύγει να πατήσει ένα απ' τα κομμάτια, δεν πιστεύω όμως ν' άγγιξει τα άλλα. Τον άκουσα να πέφτει...

Ο Μπλέκ είχε πλησιώσει και στεκόταν κοντά στο Μόργκαν.

— Μα είσαι χτυπημένος για καλά, Φράνκ! φώναξε.

— Τσακίσου από μπροστά μου, κάθαρμα! μουγκρίσε ο Μόργκαν. Έσο φταίς που χάλασε η δουλειά.

— Μα όχι, δε χάλασε! διαμαρτυρήθηκε ζωηρά η Τζέιμς. Θα

τά καταφέρουμε... Έλα κάθισε εδώ να σου δέσω την πληγή σου!

Μόλις κάθισε ο Μόργκαν στην άκρη του δρόμου, του έβγαλε το σακκάκι και το πουκάμισο, ενώ ο Μπλέκ τους κύτταζε μ' άμυχνα.

— Κάνε κάτι και σύ, διάβολε! του φώναξε ο Μόργκαν. Βγάλε απ' τη μέση το σκοταμένο...

— 'Η Τζέιμς εξέτασε την πληγή που είχε ο Μόργκαν στο πλευρό του. Ήταν μακριά, αλλ' όχι βαθιά, και τα κόκκαλα είχαν μείνει ατεράχτα.

— 'Η κοπέλλα ανάσπινε τη φουστα της κι' έσκισε μια λουρίδα απ' τον ποδόγυρο της κομπινιζόν της. Πήρε ύστερα το πουκάμισο του Μόργκαν, διάλεξε ένα μέρος που δεν ήταν ματωμένο, κι' έκανε μ' αυτό ένα ταμπόν, που το κράτησε σφιχτά πάνω στο τραύμα.

— Κάτι θα κάνει αυτό προσωρινά, είπε. Μόλις φτάσουμε στην κατασκήνωσή, θα σου βάλω ένα κανονικό επίδεσμο... Πώς αισθάνεσαι;

Ο Μόργκαν σηκώθηκε όρθιος σιγά-σιγά και φόρεσε το σακκάκι του μ' ένα μορφοσμό.

— Δεν έχω τίποτα σπουδαίο, απάντησε. Θα περάσω...

— Έριξε μια ματιά στο καμινιόν και πρόσθεσε:

— Λάσπη ή δουλειά μας! Δε μπορούμε πια να το μονουδάρουμε, για να τ' ανεβάσουμε στο τροχοσπίτο. Πρέπει να το σκάσουμε αμέσως!

Την ίδια στιγμή, έφτασε η Μπουϊκ, ρυμολκώντας πίσω της το τροχοσπίτο. Κατέβηκε απ' αυτήν ο Κίτσον, χλωμός κι' ανήσυχος, κυττάζοντας ερωτηματικά μια το καμινιόν και μια το Μόργκαν.

— 'Ο Μπλέκ ξεπρόβαλε απ' τους θάμνους, όπου είχε κρύψει το πτώμα του φύλακα.

— Τί τρέχει; ρώτησε. 'Ακουσα πυροβολισμούς.

— Χάλασε η δουλειά, δήλωσε ο Μόργκαν. Πάμε να φύγουμε!

— Περιμένε! φώναξε η Τζέιμς. 'Η Μπουϊκ μπορεί να σπρώξει το καμινιόν και τ' ανεβάσει στο τροχοσπίτο... 'Ας δοκιμάσουμε!

Ο Μόργκαν μισόκλεισε τα μάτια του, κυττάζοντας την.

— Γιατί όχι... μουρμούρισε. Πώς δεν το σκέφτηκα;

Και διάταξε τον Κίτσον:

— Ξεγάντζωσε το τροχοσπίτο. Γρήγορα!

— Εκείνος υπάκουσε, σαστισμένος, μη ξέροντας τί είχε συμβεί.

— Βοήθησε τον! ούρλιασε ο Μόργκαν στο Μπλέκ. Ξεμπερδέυτε!... Στρίψτε το τροχοσπίτο. Έσσύ, Τζέιμς, φέρε τη Μπουϊκ πίσω απ' το καμινιόν!

— 'Ενώ ο Κίτσον κι' ο Μπλέκ σπρώχνανε μ' όλη τους τη δύναμη το τροχοσπίτο, η Τζέιμς με τη Μπουϊκ προσπάθησε το καμινιόν, έκανε πίσω κι' έφερε τα δυο αυτοκίνητα πλάι με πλάι.

— 'Ο Μπλέκ κι' ο Κίτσον φέρανε το τροχοσπίτο μπροστά απ' το καμινιόν.

— Στερεώστε το για να μην κυλήσει, διάταξε ο Μόργκαν. 'Εντ, πάρε τους λαστούς. Κράτησε το μ' ατσού, ώστε να μη γείρει πίσω.

Με την ενέργεια της απελτισίας, ο Κίτσον μάζεψε πολλές μεγάλες πέτρες και τις σέρωσε μπροστά στις ρόδες του τροχοσπίτου, ενώ ο Μπλέκ χρησιμοποιούσε με κατάλληλο τρόπο τους λαστούς.

— 'Υστερα ο Κίτσον πλησίασε στο εμπρός μέρος του καμιονιού, ενώ ο Μόργκαν άνοιξε την πίσω πόρτα του τροχοσπίτου.

— Εμπρός! ούρλιασε ο Μόργκαν.

— 'Η Τζέιμς κούνησε τη Μπουϊκ πάνω στο καμινιόν, που, με το συνεχές σπρώξιμό της, άρχισε να κουνιέται, μ' όλο που ήταν φορτωμένο.

Στο μεταξύ, ο Κίτσον κι' ο Μπλέκ κατάφεραν να βάλουν κλωσίδες στους μπροστινούς τροχούς του, για να το στρίψουν λίγο, έτσι ώστε ν' ανεβεί κανονικά. Έτσι, το καμινιόν μπήκε σιγά-σιγά στο τροχοσπίτο.

— Στο! φώναξε ο Μόργκαν. Καλά, εντ! 'Εντ, μάζεψε τους λαστούς και το ντουφεκί. Έσσύ, Κίτσον, γαντζώσε πάλι το τροχοσπίτο. Κρήγορα! Μη χάνετε στιγμή!

— 'Η Τζέιμς έφερε τη Μπουϊκ μπροστά απ' το τροχοσπίτο, έκανε μισή στροφή κι' έπειτα πίσω, έτσι ώστε να υπορέσει ο Κίτσον να ενώσει τα δυο οχήματα. 'Υστερα η κοπέλλα τραβήχτηκε δίπλα, για να καθήσει ο Κίτσον στο βολάν.

— 'Ο Μόργκαν κι' ο Μπλέκ σκαρφάλωσαν στο τροχοσπίτο. Δοκίμασαν δυσάρεστη εκπλήξη. Βλέποντας πόσον τόπο έπινε το καμινιόν, Αποίμενε ελάχιστος χώρος γύρω του, δεξιά, αριστερά και πίσω. Κι' όμως ήταν υποχρεωμένοι να στριμωχθούν εκεί κι' οι τρεις, αφού δε μπορούσαν να μπουν και να καθήσουν μέσα στο καμινιόν, όπως λογάριζαν.

Με τέτοια συνθήκες, το ταξίδι τους θα ήταν κάθε άλλο παρά άμετο. 'Αν μάλιστα ο Κίτσον έπαιρνε πολύ γρήγορα καμιά στροφή, υπήρχε κίνδυνος να πέσει

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ

Το τηλεγράφημα του Σκωτσέζου

Ο Σκωτσέζος ο Μάκ - Ντόναλντ έφυγε απ' το χωριό του και πήγε στην πόλη για να πουλήσει τις αγελάδες του.

Οι δουλειές πήγαν καλά και για ν' αναγγείλει τα ευχάριστα νέα στη Μαίρη, τη γυναίκα του, αποφασίζει να της τηλεγραφήσει. Πηγαίνει, λοιπόν, στο τηλεγραφείο και γράφει:

«Πούλησα αγελάδες επικερδώς, στόπ. 'Επιστρέφω αύριο, στόπ. Θερμά φιλά, στόπ».

Πριν δώσει όμως το τηλεγράφημα στον αμοιβό υπάλληλο, σά Σκωτσέζος, που είναι, αρχίζει να σκέπτεται:

«Γιατί να προσθέσω «επικερδώς»;... 'Η Μαίρη με ξέρει. Ποτέ δεν πούλησα με ζημιά!...»

Σβύνει, λοιπόν, το «επικερδώς» και ξαναδιαβάζει το τηλεγράφημα. 'Αλλά και πάλι, σά νησίος Σκωτσέζος συλλογίζεται:

«Γιατί να γράψω «αγελάδες»;... 'Αφού η Μαίρη ξέρει πως, για να πουλήσω τις αγελάδες, πηγαίνω εδώ...».

Και σβύνει τη λέξη «αγελάδες».

«Κι' έπειτα, παρ' όλη αυτά, δε μπορεί να ησυχάσει. 'Αφού η Μαίρη ξέρει πως δεν ηρθε εδώ για ν' αγοράσει...».

Και σβύνει το «πούλησα».

— 'Υστερα, αφού διατάζει λίγο, σβύνει και το «επιστρέφω αύριο».

«'Η Μαίρη ξέρει πως δε μ' άρεσει να ξεδεύω τα λεφτά μου σε ξενοδοχεία», δικαιολογείται.

Μά, όταν φτάνει στο ταχυδρομείο, με το κουτσουρεμένο τηλεγράφημα, κάνει μια απότομη μεταβολή, σκίζει το χαρτί και λέει:

«Τί χρειάζονται τα «θερμά φιλά»; 'Η Μαίρη με ξέρει, αφού είμαστε τόσο χρόνια παντρεμένοι!...».

— Κτηνος! μουγκρίσε εκείνος.

πάνω τους το καμινόνι και να τους λούση.

— Πρόσεχε! σύστησε ο Μόργκαν στον Κίτσον, καθώς ανέβαινε. "Αν κουνήθεις το καμινόνι..."

— Ένοια σου, τον καθησυχάζει εκείνος.

— Δε θάταν καλύτερο να βάλαμε πέτρες στις ρόδες του; πρότεινε ο Μπλέκ.

— Άνέβα λοιπόν, πού να πάρω ο διάβολος! μούγκρισε ο Μόργκαν. Δεν έχωμε καιρό για τέτοια πράγματα... Ξεκίνα, Κίτσον.

Ο Κίτσον έκλεισε καλά την πίσω πόρτα του τροχόσπιτου κι έτρεξε να καθήσει στο βολάν της Μπουκ.

Η Τζίννυ είχε βγάλει τα ματωμένα φορέματά της και περνούσε μία γκριζα φουστα.

Ο Κίτσον της έριξε μια γρήγορη ματιά. Ήταν χλωμή σαν πεθαμένη.

Η Μπουκ ξεκίνησε. Άλλα προχωρούσε με κάποια δυσκολία, με το βάρος που τραβούσε.

— Τι έγινε; ρώτησε ο Κίτσον τη Τζίννυ.

Εκείνη του τὰ διηγήθηκε όλα με συντομία, με τρεμουλιαστή φωνή.

— Πώς! φώναξε με φρίκη ο Κίτσον. Υπάρχει ένας πεθαμένος μέσα στο καμινόνι;

— Άν ξη ακόμα, απάντησε η Τζίννυ, θα ζητήση βοήθεια με το ραδιόφωνο και θα μας τσάκωσουνε στη φάκα. Μα ο Μόργκαν είναι σίγουρος πως τον ξεκάνει.

— Και θα τον πάρουμε μαζί μας, στο «μυτέλο»;

— Ούφ, φτάνει πιά! δέκοψε η Τζίννυ με τρεμουλιαστή φωνή.

Του γύρισε την πλάτη κι έφυγε το πρόσωπό της από χέρια της.

Ο Μόργκαν είχε καθήσει μέσα στο τροχόσπιτο, με την πλάτη του ακουμπισμένη στο τοίχωμα και τα πόδια κολλημένα στην πινακή ρόδα του καμινονιού.

«Χρειάστηκε να σκοτώσουμε δυο ανθρώπους, για να φτάσουμε ως εδώ — έλεγε με το νου του. Τόσο το χειρότερο γι' αυτός... Μα τότε λέγε η καρδιά τους! Προπάντων ο σάφερ...»

Ήξερε πως θα τον σκότωναν, αν κουνιότανε, κι όμως αντέδρασε. Είχε μάλιστα περυσότερο θάρρος από μένα. Έγώ, στη θέση του, δε θα σάλευα καθόλου. Ποτέ δε θα προσπαθούσα να φτάσω τα καμινόνια, αν είχα ένα πιστόλι γεμισμένο καταπάνω μου! Αυτός όμως τόκανε... και κατάφερε να κλείσει τα άσπασμένα φώλα!

«Τώρα θα χρειαστή να σπάσουμε την πόρτα, για να μπούμε στο κουδούνιο και να βγάλουμε από εκεί τον πεθαμένο... Κι αν δεν έχω πεθάνει... αν συνέλθω και καταφέρω να βάλω μπροστά το ραδιόφωνικό σήμα κινδύνου, κακώς με τότε!»

Κύτταζε το μεταλλικό όγκο του καμινονιού και συλλογιζότανε το εκατομμύριο που υπήρχε εκεί μέσα. Ο σουβλερός πόνος που ένοιωσε στο πλευρό, δεν ήταν τίποτα μπροστά στην έξαψη που του έφερνε η ιδέα ενός τέτοιου θησαυρού.

Ο Μπλέκ είχε καθήσει χάρω, απ' την άλλη μεριά του καμινονιού που του έκρυβε το Μόργκαν. Άνησυχούσε μήπως μετατοπισθή το βαρύ εκείνο όχημα και πέσει πάνω του...

Είχε ξαναβρή ώστόσο την ψυχραιμία του. Το καμινόνι βρισκόταν στα χέρια τους. Κι αυτός άπομικτα δεν είχε βρεθή στην ανάγκη να σκοτώση. Είχε διατάσει, στην κρίσιμη στιγμή — και καταλάβαινε τώρα πως αυτός ακριβώς ο διαταγμός είχε κάνει να λάβει η σφαίρα του.

Τώρα ένοιωσε και πάλι τον έσωτό του ικανό για όλα. Ήξερε όμως πως ο Μόργκαν δε θα τον εμπιστευότανε ποτέ πιά. Θάπρεπε να προσέξει πολύ, νάχη τὰ μάτια του ανοιχτά για να μη χάση το μεριδί του απ' τη λεία.

Αφού διατόρεξε 3 χιλιόμετρα ο Κίτσον είδε νάρχεται προς το μέρος τους ο Τζύπο. Σταμάτησε

και τον περίμενε.

— Πώς πήγε η δουλειά; Πέτυχε; φώναξε εκείνος με έκπληξη.

— Ναι, ναι. Άνέβα γρήγορα! απάντησε ο Κίτσον.

Κατέβηκε, άνοιξε την πίσω πόρτα του τροχόσπιτου κι έριξε μια γρήγορη ματιά στο έσωτερικό του. Είπε το Μόργκαν κατάχλωμο, με τὰ χαρακτηριστικά αλλοιωμένα απ' τον πόνο.

— Πώς πές; Θά βαστάξης; τον ρώτησε.

— Ναι, ναι... Ξεμπρεδεύτε! Άνέβα, Τζύπο!

Ο Τζύπο σταμάτησε, με τὰ μάτια γουρλωμένα.

— Τι κάνετε εκεί; άπόρησε. Γιατί δε μπήκατε στο καμινόνι;

— Άνέβα κι έσε τὰ λόγια! μούγκρισε ο Μόργκαν.

— Όχι, δε μπορώ να χωθώ εκεί μέσα! διαμαρτυρήθηκε ο Τζύπο, έτοιμος να πάθη νευρική κρίση.

— Άν κουνήθεις το καμινόνι, θα με λούση σαν κορφή!

Ο Μόργκαν τράβηξε το πιστόλι του απ' τη θήκη που φορούσε κάτω απ' τη μασγάλη του.

Καθώς μισάνοιξε το σασκίκι του, φάνηκε ο ματωμένος επίδεσμος στο στήθος του.

— Άνέβα! γαύγισε ο Μόργκαν. Ο Κίτσον άπαξε το Τζύπο, τον άνέβασε στο τροχόσπιτο και τον έσπρωξε μέσα.

Κάθισε πάλι στο βολάν και ξεκίνησε πηγαίνοντας προς τον αυτοκινητόδρομο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

«Όρθιος, με την πλάτη κολλημένη στο τοίχωμα του τροχόσπιτου που ταλαντευότανε όλοένα, ο Τζύπο κύτταζε με γουρλωμένα μάτια το καμινόνι, που άπείχε μονάχα μερικούς πόντους απ' τη χοντρή κοιλιά του.

Ο Μπλέκ είχε κάνει το γύρο του και στεκόταν τώρα στο πίσω μέρος, με τὰ μάτια καρφωμένα στο Μόργκαν και στο Τζύπο.

Κι οι τρεις τους προσπαθούσαν να κρατηθούνε, για να μη χάσουν την ισορροπία τους απ' τὰ τραντάγματα του τροχόσπιτου.

Είπατε πως βρίσκεται κάποιος εκεί μέσα; μωρουχούσε με φρίκη ο Τζύπο.

— Ναι! Φοβάσαι μή χτυπήση; Έλπιζω να τάχη τινάξει πιά... Άκουσε, Τζύπο! Πρέπει ν' άνοιξουμε τα φώλα, για να βεβαιώσουμε πως δεν έβαλε μπροστά το σήμα του ραδιόφωνου.

Ο Μπλέκ έκανε τότε μια ένδιασφύραση ύπδειξις — για πρώτη φορά από τότε που είχαν άρχισει τη «δουλειά».

Το ραδιόφωνο λειτουργεί με τη μπαταρία. Δε θα μπορούσαμε να γλυτοήσουμε κάτω απ' τὰ καμινόνια και να κόψουμε τὰ σύρματα;

— Έχεις δίκιο, συμφώνησε ο Μόργκαν. Θά τ' αναλάβω εγώ, Τζύπο. Έμπρός, κάνε γρήγορα!

— Όχι, δε μπορώ να χωθώ εκεί από κάτω! διαμαρτυρήθηκε ο Τζύπο. Άν κουνήθεις το καμινόνι, θα με λούση!

— Άκουσε τί είπα; γαύγισε ο Μόργκαν. Τσάκισου!

Θέλοντας και μη, ο Τζύπο άνοιξε το συρτάρι με τὰ εργαλεία και πήρε ό,τι του χρειαζότανε.

Ο Μόργκαν έριξε μια ματιά έξω, άναμέσα στην κουρτίνα που σκέπαζε τὸ παράθυρο δίπλα του. Δεν είχαν φτάσει ακόμα στον αυτοκινητόδρομο. Ο Κίτσον άδηγούσε γρήγορα, και τὸ τροχόσπιτο ταλαντευόταν επικίνδυνα. Άν βρισκόταν εκεί γύρω κανείς άστυνόλας της τροχαίας, θα τους έστρωνε στο κυνήγι με τη μοτοσυκλέτα του.

Μά ήταν αδύνατο να συνενωηθώ με τον Κίτσον, να του πω με τὸ κεφάλι μονάχος του, πρὶν βγούμε στον αυτοκινητόδρομο...

Ο Τζύπο είχε πέσει χάρω μπρούμυτα και προσπαθούσε να γλυτοήση κάτω απ' τὸ καμινόνι. Μά ο χώρος ήταν πολύ στενός... Τέλος, τὰ κατάφερε. Ο Μόργκαν τούβωσε ένα ηλεκτρικό φανάρι.

Καθώς χωνότανε κάτω απ' τὸ

Κανοποιημένη
Χαρούμενη

χαμογελά

ελεύθερα

Διατηρεί

λαμπερά-

καδρά

δόντια και

ευχάριστη αναπνοή

με τη νέα

Οδοντόπαστα NIVEA

Συληνάριο μικρό 30 γρμ.

» οικονομικό 65 »

ΔΟΚΙΜΑΣΤΕ ΚΑΙ ΣΕΙΣ

ΔΕΝ ΘΑ ΤΗΝ ΑΛΛΑΞΕΤΕ ΠΟΤΕ

ΓΝΗΣΙΟΝ ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF GERMANIAS

Γιά να
πετύχουν τά
γλυκά σας
BAKING
POWDER

I. ΓΙΩΤΗ

και τον περίμενε.

— Πώς πήγε η δουλειά; Πέτυχε; φώναξε εκείνος με έκπληξη.

— Ναι, ναι. Άνέβα γρήγορα! απάντησε ο Κίτσον.

Κατέβηκε, άνοιξε την πίσω πόρτα του τροχόσπιτου κι έριξε μια γρήγορη ματιά στο έσωτερικό του. Είπε το Μόργκαν κατάχλωμο, με τὰ χαρακτηριστικά αλλοιωμένα απ' τον πόνο.

— Πώς πές; Θά βαστάξης; τον ρώτησε.

— Ναι, ναι... Ξεμπρεδεύτε! Άνέβα, Τζύπο!

Ο Τζύπο σταμάτησε, με τὰ μάτια γουρλωμένα.

— Τι κάνετε εκεί; άπόρησε. Γιατί δε μπήκατε στο καμινόνι;

— Άνέβα κι έσε τὰ λόγια! μούγκρισε ο Μόργκαν.

— Όχι, δε μπορώ να χωθώ εκεί μέσα! διαμαρτυρήθηκε ο Τζύπο, έτοιμος να πάθη νευρική κρίση.

— Άν κουνήθεις το καμινόνι, θα με λούση σαν κορφή!

Ο Μόργκαν τράβηξε το πιστόλι του απ' τη θήκη που φορούσε κάτω απ' τη μασγάλη του.

Καθώς μισάνοιξε το σασκίκι του, φάνηκε ο ματωμένος επίδεσμος στο στήθος του.

— Άνέβα! γαύγισε ο Μόργκαν. Ο Κίτσον άπαξε το Τζύπο, τον άνέβασε στο τροχόσπιτο και τον έσπρωξε μέσα.

Κάθισε πάλι στο βολάν και ξεκίνησε πηγαίνοντας προς τον αυτοκινητόδρομο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

«Όρθιος, με την πλάτη κολλημένη στο τοίχωμα του τροχόσπιτου που ταλαντευότανε όλοένα, ο Τζύπο κύτταζε με γουρλωμένα μάτια το καμινόνι, που άπείχε μονάχα μερικούς πόντους απ' τη χοντρή κοιλιά του.

Ο Μπλέκ είχε κάνει το γύρο του και στεκόταν τώρα στο πίσω μέρος, με τὰ μάτια καρφωμένα στο Μόργκαν και στο Τζύπο.

Κι οι τρεις τους προσπαθούσαν να κρατηθούνε, για να μη χάσουν την ισορροπία τους απ' τὰ τραντάγματα του τροχόσπιτου.

Είπατε πως βρίσκεται κάποιος εκεί μέσα; μωρουχούσε με φρίκη ο Τζύπο.

— Ναι! Φοβάσαι μή χτυπήση; Έλπιζω να τάχη τινάξει πιά... Άκουσε, Τζύπο! Πρέπει ν' άνοιξουμε τα φώλα, για να βεβαιώσουμε πως δεν έβαλε μπροστά το σήμα του ραδιόφωνου.

Ο Μπλέκ έκανε τότε μια ένδιασφύραση ύπδειξις — για πρώτη φορά από τότε που είχαν άρχισει τη «δουλειά».

Το ραδιόφωνο λειτουργεί με τη μπαταρία. Δε θα μπορούσαμε να γλυτοήσουμε κάτω απ' τὰ καμινόνια και να κόψουμε τὰ σύρματα;

— Έχεις δίκιο, συμφώνησε ο Μόργκαν. Θά τ' αναλάβω εγώ, Τζύπο. Έμπρός, κάνε γρήγορα!

— Όχι, δε μπορώ να χωθώ εκεί από κάτω! διαμαρτυρήθηκε ο Τζύπο. Άν κουνήθεις το καμινόνι, θα με λούση!

— Άκουσε τί είπα; γαύγισε ο Μόργκαν. Τσάκισου!

Θέλοντας και μη, ο Τζύπο άνοιξε το συρτάρι με τὰ εργαλεία και πήρε ό,τι του χρειαζότανε.

Ο Μόργκαν έριξε μια ματιά έξω, άναμέσα στην κουρτίνα που σκέπαζε τὸ παράθυρο δίπλα του. Δεν είχαν φτάσει ακόμα στον αυτοκινητόδρομο. Ο Κίτσον άδηγούσε γρήγορα, και τὸ τροχόσπιτο ταλαντευόταν επικίνδυνα. Άν βρισκόταν εκεί γύρω κανείς άστυνόλας της τροχαίας, θα τους έστρωνε στο κυνήγι με τη μοτοσυκλέτα του.

Μά ήταν αδύνατο να συνενωηθώ με τον Κίτσον, να του πω με τὸ κεφάλι μονάχος του, πρὶν βγούμε στον αυτοκινητόδρομο...

Ο Τζύπο είχε πέσει χάρω μπρούμυτα και προσπαθούσε να γλυτοήση κάτω απ' τὸ καμινόνι. Μά ο χώρος ήταν πολύ στενός... Τέλος, τὰ κατάφερε. Ο Μόργκαν τούβωσε ένα ηλεκτρικό φανάρι.

Καθώς χωνότανε κάτω απ' τὸ

μοτέρο, ο Τζύπο παρατήρησε κάτω απ' τὸ πάτωμα του καμινονιού, μερικούς πόντους μακριά απ' τὸ πρόσωπό του, ένα μεγάλο κόκκινο λεκέ! Κατάλαβε πως ήταν αίμα...

Μερικές σταλαγματίες ξέσπασε και πηχτές πέσανε πάνω στο λαιμό του.

Τραβήχτηκε πίσω, μ' ένα ρίγος φρίκης, στη σκέψη πως δεν τον χώριζε απ' τὸ πτώμα παρά τὸ πάτωμα του καμινονιού...

Τρέμοντας σύγκορμος, έψαξε να βρῇ τὰ σύρματα της μπαταρίας. Άν ο Μόργκαν δεν είχε μείνει γονατιστός δίπλα του για να τον επιβλέπει, θα δῆλωνε άμέσως πως τὰ είχε κόψει. Μα δεν τόλμησε να τον γελήσει έτσι μπροστά στὰ μάτια του...

Βρήκε επιτέλους τὸ ένα απ' τὰ καλώδια. Άλλα δεν τόφτανε.

— Δε μπορώ να τὸ πιάσω, είπε λαχανιασμένα. Θάπρεπε να κόψω από πάνω...

— Στάσου μια στιγμή, άπάντησε ο Μόργκαν.

Και τούβωσε μέσα απ' τὸ συρτάρι ένα ψαλίδι με μακριά λαβή.

— Μ' αυτό, θα τὰ καταφέρω, πρόσθεσε.

Ο Τζύπο άφισε χάρω τὸ φανάρι, για να μείνουν ελεύθερα τὰ δυὸ του χέρια. Κατάρβωσε με πολὺ κόπο να τοποθετήση τὸ ψαλίδι στη θέση που έπρεπε. Τώρα όμως δεν έβλεπε πιά τὸ καλώδιο.

— Θέλω φάρ... τράυλισε.

— Πήγαινε να τὸ κρατάς τὸ φανάρι, διάταξε ο Μόργκαν τὸ Μπλέκ, κόνοντάς του τόπο.

Ο Μπλέκ γλυστήρησε εύκολα κάτω απ' τὸ καμινόνι. Βλέποντας τὰ αίματα στο πάτωμα και τὸ τραμαγμένο πρόσωπο του Τζύπο, έκανε ένα υορρασμα.

Επιτέλους, ο Τζύπο έκοψε τὸ σύρμα.

— Αυτό ήταν, είπε. "Άφισέ με τώρα να περάσω..."

Καθώς ο Μπλέκ σερνότανε για να βρῇ κάτω απ' τὸ καμινόνι, σηκώθηκαν ξαφνικά οί τριχες του. Είχε άκούσει ένα πινιγμένο βογγητό κι ένα έλαφρό σύριμο μέσα στο καμινόνι. Τὸ φάνηκε πως ένοιωσε κάτι να τὸν άγγίζει...

— Κάνε μου τόπο να βγῶ! άύρλασε ο Τζύπο, πανικόβλητος.

Και τὸν άρχισε στίς κλωτσιές, για να περάση πρώτος.

— Για να σου πῶ! μούγκρισε εκείνος, και τὸ κατάφερε μια γροθιά στὰ πλευρά που τούκοψε την ανάσα.

Βγήκε ύστερα κάτω απ' τὸ καμινόνι, σηκώθηκε όρθιος και διώρβωσε τὸ σασκίκι του.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε ο Μόργκαν, όταν τὸν είδε άσπρο σαν τὸ πανί.

Ο Τζύπο κατάφερε να βρῇ κι' αυτός, με σκιεμένο τὸ περικάμισό του. Όταν σηκώθηκε, τὸ πρόσωπό του ήταν τρομαχτικό. Τὸ ένα του μάγουλο κι' ο λαιμός του είχαν πασαλειφθῇ απ' τὸ αίμα που είχε στάξει πάνω του.

— Δεν είναι πεθαμένος! τράυλισε. Τὸν άκούσα... Κουνίεται!

— Δε μπορεί πιά να μεταχειριστῇ τὸ ραδιόφωνο, αὐτε και να μπλοκάρη τὸ μηχανισμό της κλειδαριάς. Χωρίς τὸ ρεύμα της μπαταρίας, δε λειτουργοῦνε τὰ καμινόνια...

— Έμπρός, Τζύπο, άνοιξε τώρα τὰ άσπασμένα φώλα. Πρέπει να δοῦμε τί μαγειρεύει ο φίλος εκεί μέσα!

— Όχι εγώ! φώναξε ο Τζύπο. Δεν αναλαμβάνω... "Έχει τὸ πιστόλι του... Θά μὸυ ρίξη, μόλις άνοιξῶ!..."

Ο Μόργκαν διάτασε. Ξανακύνταξε έξω. Είχαν φτάσει τώρα στον αυτοκινητόδρομο, όπου κυκλοφορούσαν ένα σωρό αμάξια. Άν πυροβολούσε ο σάφερ, θ' άκούγονταν απ' έξω οί πιστολιές. Δεν ήξερε τί ν' άποφασίσση.

— Καλύτερα να περιμένουμε, φράνκ, τὸν συμβούλεψε ο Μπλέκ. Ο δρόμος αυτός είναι πάντα γεμάτος άστυφύλακες...

— Έχεις δίκιο, θα περιμένουμε, συμφώνησε ο Μόργκαν.

Ο Τζύπο άναστένανε μ' άνακούφισι και κόπηση χάρω. "Έβγαλε τὸ μαντήλι του και σκούπισε

ΑΛΕΚΤΩΡ.

Όταν λέμε «Άνοιξεις»,
ο νους μας πάει στο ξανάνωμα.

- Πράγματι, τώρα, η επιδερμς ζητάει την κατάλληλη φροντίδα, που θα την ξεκουράσει και θα την ανανεώσει.
- Διότι με την Άνοιξη, η αύξηση της έντάσεως του ήλιου, οι χυμοί του οργανισμού που αναστατώνονται κι οι άτμοσφαιρικές μεταβολές, προκαλούν στο δέρμα έρεθισμό, αφυδάτωση, φωτοευαισθησία, φακίδες, τσίτρωμα, λειχήνες, μυρμίκια, σκασίματα κλπ.
- Τὸ καλύτερο αντίδοτο, στίς δυσάρεστες συνέπειες της Άνοιξης επί τὸν δερματος, είναι η περιποίηση του με Λανολίνη Μελπάν. Χάρis στο EXTRAIT PURIFIE A LA LANOLINE, που μόνο η Λανολίνη Μελπάν περιέχει, διαποτίζει διαδειά τὸ δέρμα με ΝΕΡΟ και τροφονομικά συστατικά, τὸ προστατεύει και τὸ ξαναδίδει τὰ χαρακτηριστικά ενός ιδεώδους δερματος: ΑΠΑΛΟΤΗΤΑ - ΔΡΟΣΙΑ - ΖΗΛΕΥΤΗ ΣΑΤΙΝΕ ΟΨΙ.

Μεταχειρισθῆτε

ΜΕΛΠΑΝ

...ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΑΝΑΝΕΩΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΟΣ

Knorr στὴν κουζίνα...

...χαρά σὶο τραπέζι

Όχι πιά νερόβραστα...

...ένας κύβος Κνόρρ
κάνει κάθε φαγητό
χιλίες φορές νοστιμότερο

Knorr - Έλβετίας

τὰ αίματα που είχε στὸ πρόσωπό του και στὸ λαιμό του.

Ο Μόργκαν πλησίασε στὸ καμινόνι και κόλλησε τ' αὐτί του στὸ ένα χαλυδόνιο έλασμα. Δεν άκούσε τίποτα. Έπειτα από ένα λεπτό, στράφηκε στὸ Μπλέκ.

— Τίποτα... είπε. Είσαι σίγουρος πως τὸν άκούω;

— Ναι! Κουνήθηκε λίγο...

— Δεν πῶς εσύ να κυττάξης τί θα γίνῃ με τὴν κλειδαριά; εἶπε ο Μόργκαν στὸ Τζύπο. Όσο γρηγορότερα πιάσεις δουλειά, τόσο τὸ καλύτερο για δλους!

Ο Τζύπο σηκώθηκε με κόπο και πέρασε πίσω απ' τὸ καμινόνι.

Τώρα ο Κίτσον δεν έτρεχε πάνω από 50 χιλιόμετρα τὴν ώρα. Τὸ τροχόσπιτο κυλούσε όμαλά πάνω στον ίσιο δρόμο.

Όταν ο Τζύπο εξέτασε τὸ πίσω μέρος τὸ καμινονιού, ένοιωσε να τὸν εγκαταλείπει τὸ θάρρος του. Οί προβλέψεις του επαληθεύανε: Θάταν πολὺ δύσκολη και λεπτή αὐτή η δουλειά.

Η πόρτα τὸ καμινονιού έκλεισε τόσο έρμητικά, ώστε δεν ὑπῆρχε καμμία έλπίδα να τὴν παραδιάση με λαστό. Στὸ κέντρο της είχε ένα περιστρεφόμενο δίσκο, ὁπὼς τὰ χρηματοκιώτια, και δίπλα του ένα μικροσκοπικό παραθυράκι με άδραυστο γυαλί, απ' ὁπου φαινόταν ένας αριθμός.

Ο Τζύπο ήξερε ότι, αν γύριζε τὸ δίσκο, θα έμφανίζοταν άλλος αριθμός. Για ν' άνοιξη τὴν πόρτα έπρεπε να βρῇ τὸ σωστό συνδυασμό τῶν αριθμῶν. Και γι' αὐτὸ χρειαζόταν άπαράτητη δξυτάτη άκοη και δάχτυλα ευαίσθητα και σταθερά συγχρόνως.

— Τί λες γι' αὐτό; τὸν ρώτησε ο Μόργκαν, πηγαίνοντας κοντά του.

— Θάναι πολὺ δύσκολο... Είχα δίκιο πὸύ έλεγα πῶς θα χρειαζόσαστο καιρό για να βρῶ τὸ συνδυασμό.

— Δε μπορούμε να σπάσουμε τὴν πόρτα;

— Με ποιόν τρόπο; Κύττα τί χοντρά άτσάλι! "Ίσως να κατορθώναμε μονάχα να τὴν κόψουμε με τὸ δξυγόνο..."

— Προσπάθησε πάντως να βρῇς τὸ συνδυασμό, εἶπε ο Μόργκαν. Έχομε 40 λεπτά μπροστά μας, ὥσπου να φτάσουμε στο «μυτέλο».

Άρχισε από τώρα...

Ο Τζύπο τὸν κύτταζε, σαν ν' άμφεβαλλε για τὰ λογικά του.

— Μ' ὅλη αὐτή τὴ φασαρία; φώναξε. Μά τί εἶν' αὐτὰ πὸύ λες; Πρέπει νάχω άπόλυτη ήσυχία, για ν' άκούσω τὸυς χτύπους της κλειδαριάς.

Ο Μόργκαν έκανε μια κίνηση άνυπομονής, αλλά συγκρατήθηκε.

Τὸν άνησυχούσε ο πόνος στὸ πλευρό του, πὸν μεγάλωνε. Ήξερε ὥστόσο πως θάταν άνεπαρ

εκεί μέσα για να βγάλει το πτώμα του...

Κι' αν είχε κατορθώσει ο σωφωρ να βάλει σε λειτουργία το ραδιοφωνικό σήμα: "Αν πέφτανε στο στόμα του λυκού;..."

Χαθήκαμε, αν έβαλε μπροστά τον πομπό του, είπε επιτέλους μη μπορώντας να κρατήσει περισσότερο την άνησχησή του για τον έαυτο του.

Η Τζέννυ άνασκήκωσε τους ώμους της.

Δε μπορούμε να κάνουμε τίποτα, απάντησε.

Όχι, βέβαια, παραδέχτηκε ο Κίτσον. Σκέπτομαι, αλήθεια, τι θα τραβάνε οι άλλοι, μέσα στο τροχόσπιτο!...

Ακουσε! φώναξε ξαφνικά η Τζέννυ.

Ακουγόταν από μακριά ο ήχος της σειρήνας ενός αστυνομικού αυτοκινήτου που πλησίαζε. Τ' άλλα άμαξια, που τρέχανε σε τρεις γραμμές, παραμερίσανε προς τα δεξιά για να του κάνουν τόπο να περάσει.

Το ούρλιασμα της σειρήνας δυνάμωνε. Ο Κίτσον είδε το αστυνομικό αυτοκίνητο, που έρχόταν απ' την αντίθετη διεύθυνση. Το ακολουθούσαν έξι πόμπιμαν με μοτοσυκλέτες. Τρέχανε γρηγορώτερα από 120 την ώρα.

Η Τζέννυ κι' ο Κίτσον ανταλλάσανε μια ματιά.

Έμας γυρεύουν, πιστεύω! παρατήρησε ο δεύτερος με βραχνή φωνή.

Η κοπέλλα έγνεψε αναί με το κεφάλι.

Μερικά χιλιόμετρα πιο πέρα, παρατήρησαν ότι το ρεύμα των αυτοκινήτων κυλούσε πιο άργα.

Όταν έφτασε ο Κίτσον, είδε το αστυνομικό αυτοκίνητο, που έρχόταν απ' την αντίθετη διεύθυνση. Το ακολουθούσαν έξι πόμπιμαν με μοτοσυκλέτες. Τρέχανε γρηγορώτερα από 120 την ώρα.

Η Τζέννυ κι' ο Κίτσον ανταλλάσανε μια ματιά.

Έμας γυρεύουν, πιστεύω! παρατήρησε ο δεύτερος με βραχνή φωνή.

Η κοπέλλα έγνεψε αναί με το κεφάλι.

Μερικά χιλιόμετρα πιο πέρα, παρατήρησαν ότι το ρεύμα των αυτοκινήτων κυλούσε πιο άργα.

Όταν έφτασε ο Κίτσον, είδε το αστυνομικό αυτοκίνητο, που έρχόταν απ' την αντίθετη διεύθυνση. Το ακολουθούσαν έξι πόμπιμαν με μοτοσυκλέτες. Τρέχανε γρηγορώτερα από 120 την ώρα.

Η Τζέννυ κι' ο Κίτσον ανταλλάσανε μια ματιά.

Έμας γυρεύουν, πιστεύω! παρατήρησε ο δεύτερος με βραχνή φωνή.

Η κοπέλλα έγνεψε αναί με το κεφάλι.

Μερικά χιλιόμετρα πιο πέρα, παρατήρησαν ότι το ρεύμα των αυτοκινήτων κυλούσε πιο άργα.

Όταν έφτασε ο Κίτσον, είδε το αστυνομικό αυτοκίνητο, που έρχόταν απ' την αντίθετη διεύθυνση. Το ακολουθούσαν έξι πόμπιμαν με μοτοσυκλέτες. Τρέχανε γρηγορώτερα από 120 την ώρα.

Η Τζέννυ κι' ο Κίτσον ανταλλάσανε μια ματιά.

Έμας γυρεύουν, πιστεύω! παρατήρησε ο δεύτερος με βραχνή φωνή.

Η κοπέλλα έγνεψε αναί με το κεφάλι.

Μερικά χιλιόμετρα πιο πέρα, παρατήρησαν ότι το ρεύμα των αυτοκινήτων κυλούσε πιο άργα.

Όταν έφτασε ο Κίτσον, είδε το αστυνομικό αυτοκίνητο, που έρχόταν απ' την αντίθετη διεύθυνση. Το ακολουθούσαν έξι πόμπιμαν με μοτοσυκλέτες. Τρέχανε γρηγορώτερα από 120 την ώρα.

Η Τζέννυ κι' ο Κίτσον ανταλλάσανε μια ματιά.

Έμας γυρεύουν, πιστεύω! παρατήρησε ο δεύτερος με βραχνή φωνή.

Η κοπέλλα έγνεψε αναί με το κεφάλι.

Μερικά χιλιόμετρα πιο πέρα, παρατήρησαν ότι το ρεύμα των αυτοκινήτων κυλούσε πιο άργα.

Όταν έφτασε ο Κίτσον, είδε το αστυνομικό αυτοκίνητο, που έρχόταν απ' την αντίθετη διεύθυνση. Το ακολουθούσαν έξι πόμπιμαν με μοτοσυκλέτες. Τρέχανε γρηγορώτερα από 120 την ώρα.

Η Τζέννυ κι' ο Κίτσον ανταλλάσανε μια ματιά.

Έμας γυρεύουν, πιστεύω! παρατήρησε ο δεύτερος με βραχνή φωνή.

Η κοπέλλα έγνεψε αναί με το κεφάλι.

Μερικά χιλιόμετρα πιο πέρα, παρατήρησαν ότι το ρεύμα των αυτοκινήτων κυλούσε πιο άργα.

Όταν έφτασε ο Κίτσον, είδε το αστυνομικό αυτοκίνητο, που έρχόταν απ' την αντίθετη διεύθυνση. Το ακολουθούσαν έξι πόμπιμαν με μοτοσυκλέτες. Τρέχανε γρηγορώτερα από 120 την ώρα.

Η Τζέννυ κι' ο Κίτσον ανταλλάσανε μια ματιά.

Έμας γυρεύουν, πιστεύω! παρατήρησε ο δεύτερος με βραχνή φωνή.

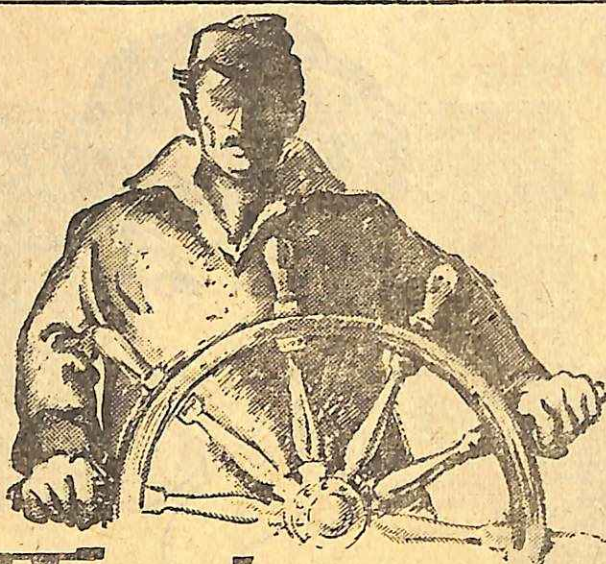
Η κοπέλλα έγνεψε αναί με το κεφάλι.

Μερικά χιλιόμετρα πιο πέρα, παρατήρησαν ότι το ρεύμα των αυτοκινήτων κυλούσε πιο άργα.

Όταν έφτασε ο Κίτσον, είδε το αστυνομικό αυτοκίνητο, που έρχόταν απ' την αντίθετη διεύθυνση. Το ακολουθούσαν έξι πόμπιμαν με μοτοσυκλέτες. Τρέχανε γρηγορώτερα από 120 την ώρα.

Η Τζέννυ κι' ο Κίτσον ανταλλάσανε μια ματιά.

Έμας γυρεύουν, πιστεύω! παρατήρησε ο δεύτερος με βραχνή φωνή.

Τιμόνι στο πλοίο.

στη δουλειά, παντού τιμόνι.

Και για την διατήρησι της ισορροπίας του οργανισμού το καλό τιμόνι είναι η υγιεινή διατροφή, που εξασφαλίζεται με τα έκλεκτα και άσυναγώνιστα προϊόντα

ΒΙΤΑΜ-ΦΥΤΙΝΗ

- Από άγνό λάδι της Έλθας
- Πλούσια σε Βιταμίνες
- Χαμηλού σημείου πήξεως
- Πλούσια σε άκότερα

Τονώνουν, δυνάμωσαν, αναζωογονούν τον οργανισμό

ΦΥΤΙΝΗ-ΒΙΤΑΜ

Είναι προϊόντα ΕΛΛΔΙΣ

Ο γνωστός δρόμος ακολουθήστε τον!!

λίγο...

Κάμελ

λίγο αλλά συχνά

Κάμελ

ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΣΤΗΝ ΠΕΝΝΑ ΜΕ ΒΑΜΜΕΝΑ

κοντά τους. 'Ο ένας απ' αυτούς έχωνε το κεφάλι του μέσα σε κάθε αυτοκίνητο που σταματούσανε. Έλεγε κάτι στο σωφωρ κι' ύστερα του έκανε νόημα να ξαναφύγει.

Αφίσε με μένα να τα κανονίσω, είπε η Τζέννυ.

Ο Κίτσον της έριξε μια γρήγορη ματιά, θανμάζοντας την ψυχραιμία της.

Αναρωτιόταν τι θα σκεπτόταν οι τρεις συνένοχοί τους, κλεισμένοι μέσα στο τροχόσπιτο. Μη μπορώντας να δουν τί συνέβαινε, θα βάλανε χίλιες-δύο ιδέες στο μυαλό τους...

Ευχαιότανε άλλη μια φορά το καλό του άσπρου, που είχε βοηθήσει να του αναθέσουν να οδηγεί τη Μπουκί...

Έπειτα από 10 λεπτά άνοιξε η πόρτα του ασπρού, να νύστα, φασαρία, μπροστά στους αστυνομικούς. Η Τζέννυ σταίρωσε τα πόδια της και σηκωσε τη φούστα της λίγο πιο πάνω απ' το γόνατο. Έβγαλε ύστερα το κεφάλι της απ' το παράθυρο του αυτοκινήτου.

Ένας αστυφύλακας πλησίασε. Τα μάτια του πέρασαν απ' το πρόσωπο της Τζέννυ στα γόνατά της και γυάλισαν από ευχαρίστηση. Δεν έβλεπε την παρανοική προσοχή στον Κίτσον.

Από πού έρχόσαστε, δεσποινίς; ρώτησε, ακουμπώντας στη Μπουκί.

Απ' το Ντούκας, απάντησε η Τζέννυ. Κάνετε το ταξίδι του γάμου μας. Μά γιατί όλος αυτός ο συναγερμός;

Μήπως είδατε στο δρόμο ένα θανατηφόρο καμινόνι; Αδυνατά να μη το προσέξατε, αν το συναντήσατε. Έχει στο πίσω μέρος του μια μεγάλη πινακίδα του Πρακτορείου Γουέλινγκ.

Όχι, δεν είδαμε τέτοιο πράγμα! βεβαίως η Τζέννυ. Δεν είν' έτσι, άγχι μου!

Ο Κίτσον κούνησε άσπρότατα το κεφάλι του. Τού φαινόταν πως ο πόλιςμαν θ'έκανε τους άτακτους τύπους της καρδιάς του... κι' είχε παγώσει απ' το φόβο του!

Χάσατε ένα καμινόνι; ρώτησε γελώντας η Τζέννυ.

Ο αστυφύλακας χαμογέλασε, χωρίς να ξεκολλήσει τα μάτια του απ' τα γόνατά της.

Καλά, είπε, παραάστε! Σας εύχομαι καλή διασκέδαση!

Κι' έβλεπε πονηρά το μάτι στον Κίτσον.

Εκείνος ξεκίνησε απότομα. "Υστερα από μερικά δευτερόλεπτα, είχαν απομακρυνθεί απ' το "μπλόκ" κι' έτρεχαν στον ελεύθερο δρόμο.

Ούψ! Καλά τον τύλιξε! είπε ο Κίτσον, αναστενάζοντας μ' ανακούφιση.

Τα δαχτυλά του είχαν άσπρίσει στις κλειδώσεις - τόσο δυνατά έσπριγγε το βολάν.

Η Τζέννυ σκέπασε τα γόνατά της με τη φούστα της κι' άνασκήκωσε τους ώμους της.

Ετσι είν' οι άντρες! είπε περιφρονητικά. Φτάνει να τους προσφέρει ένα θέαμα, για να τους κάνει ό,τι θέλεις!

Έβγαλε απ' την τσάντα της τα τσιγάρα της, πήρε ένα και πρόσφερε και στον Κίτσον, αφού του τ' άναψε πρώτα.

Βλέποντας λίγο κραγιόνι στην άκρη του τσιγάρου, ο Κίτσον ένοιωσε μια παράξενη ευχαρίστηση στη σκέψη πως το είχαν άγγιξει τα χείλια της Τζέννυ πριν απ' τα δικά του...

Προς τόν πρώτο δρόμο δεξιά, τού είπε η κοπέλλα αφού προχώρησαν κάμποσα άκόμα. Θα μάς βγάλει στο Φόουν Λέικ.

Ο Κίτσον κούνησε καταφατικά το κεφάλι του.

Είδε από πάνω τους ένα ελικόπτερο που πετούσε προς το μέρος τους, σε ύψος 100 μέτρων.

Κύτταξε!... είπε στη Τζέννυ.

Το ελικόπτερο πέρασε πάνω απ' τη Μπουκί κι' απομακρύνθηκε.

Δε χάσανε τόν καιρό τους.

βλέπω, παρατήρησε η Τζέννυ. Έριξε μια ματιά στο ρολόι της. Ήταν 12 και 10.

Δεν είχαν περάσει παρά 40 λεπτά της ώρας από τη στιγμή που είχαν σταματήσει το καμινόνι. Μά του φαινόταν αιώνας ολόκληρος.

Ο Μόργκαν, ο Μπλέκ κι' ο Τζέμπο είχαν νοιώσει το δυνατό ρεύμα του άερος απ' το πέρασμα του ελικόπτερου. Ο Τζέμπο κατάλαβε πως έφωχαν γι' αυτούς, και ζάρωσε στη γωνία του, με μια ένστικτη κίνηση.

Είχαν μείνει κι' οι τρεις άκίνητοι, όσην ώρα η Μπουκί πήγαινε σιγά-σιγά, πλησιάζοντας στο "μπλόκ".

Με το πιστόλι στο χέρι ο Μόργκαν ήταν άποφασισμένος να πουλήσει ακριβά το τομάρι του, αν έμειναν κανείς άστυνομικός στο τροχόσπιτο...

Όλοι άνάσσαν μ' ανακούφιση, όταν ξεκίνησαν πάλι, τρέχοντας σαν πούρα.

Ο Μόργκαν άνοιξε το σακκάκι του κι' εξέτασε το ταμπόν που είχε βάλει η Τζέννυ πάνω στο τραύμα του. Ήταν μουσκέμνο στο αίμα, σαν σφυγγάρι. Κι' η αίμορραγία είχε ξαναρχίσει.

Θέλοντας να ξαναποκτήσει την εύνοια του Μόργκαν, ο Μπλέκ σηκώθηκε, δρασκέλισε το Τζέμπο και πήρε μέσα από ένα υτουλάτι το φορητό φαρμακείο που είχαν μαζί τους.

Αφίσε να σου δέσω καλύτερα την πληγή σου, Φράνκ, πρότεινε.

Ο Μόργκαν ένοιωσε μεγάλη άδυναμία. Τόν τράμαζε το αίμα που είχε χάσει.

Ακούμπησε στο τοίχωμα του τροχόσπιτου κι' άφισε το Μπλέκ να τόν περιποιηθή.

Ο Τζέμπο τόν κύταζε, ξετρελαμένος, κι' έλεγε με τόν νου του: «Τί θα γίνουμε, αν τα τινάξει ο Φράνκ; Μονάχα αυτός μπορεί να μάς ξελασπώσει...»

Υστερα από μερικά λεπτά, ο Μπλέκ είχε καταρρώσει να σταματήσει την αίμορραγία.

Τί λές, πίνουμε κάτι; είπε ύστερα στο Μόργκαν.

Ας πιούμε...

Ο Μπλέκ γέμισε τρία ποτήρια ούτσκι και τ' άμοίρασε. Πριν άκόμα τ' άδειάσουν, νοιώσανε πως η Μπουκί είχε άφισει τόν αυτοκινήτοδρόμο. Άνέσσαν οι ρόδες του τροχόσπιτου άρχισαν ν' άναπνέουν στον άνώμαλο δρόμο.

Τα τραντάγματα κάνανε το Μόργκαν να σβίγγη τ' άδόντια τ' ά για να μη φωνάξη απ' τόν πόνο.

Σε λίγο, σταμάτησαν. Έπειτα από μερικές στιγμές, άνοιξε η πίσω πόρτα του τροχόσπιτου και φάνηκαν η Τζέννυ κι' ο Κίτσον.

Πώς πάμε; ρώτησε ο τελευταίος μ' άνησυχία, τρομαγμένος απ' τη χλωμάδα του Μόργκαν.

Εκείνος κύταζε έξω, πάνω απ' το κεφάλι του Κίτσον. Παρατήρησε πως είχαν βγεί απ' το δρόμο και βρίσκονταν σ' ένα δάσος από πεύκα.

Ο δρόμος, που περνούσε δέκα μέτρα πιο πέρα, ήταν τελείως έρημος. Άνέβαινε με κορδέλλες σ' ένα λόφο, οδηγώντας στο Φόουν Λέικ, που άπαιχε 10 χιλιόμετρα άκόμα.

Ακούσαν πάνω απ' το κεφάλι τους τόν ρόγχ' ενός άεροπλάνου. Κι' ο Μόργκαν σκέφθηκε άμέσως πόσο επικίνδυνο ήταν να καθυστερούν σ' αυτά τα μέρη...

Δεν πείθαν, είπε στον Κίτσον δειχνοντας τόν καμινόνι. Πρέπει να καταφέρουμε να μπούμε εκεί μέσα... Κλείσε πάλι την πόρτα κι' άφισε μας να δουλέψουμε.

Ξεφούσκωσε μονάχα μια ρόδα, ώστε να φαίνεται πως σ' έπιασε λαστιχό...

Αν φανή κανένα άλλο αυτοκίνητο, ειδοποίησε μας μ' ένα μικρό χτύπημα.

Η Τζέννυ θα πήν να καθήσει στην άκρη του δρόμου, παίρνοντας μαζί της τόν πανέρι με τ' ά τρόφιμα, σαν να έτοιμάζε για να φάτε.

Κάνετε γρήγορα!

Ο Μπλέκ τούς έδωσε τόν πανέρι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Ο ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟΣ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Ξοδεύονται τεράστια ποσά για τους πρωταθλητές

Ο άθλητικός επαγγελματισμός στην Αμερική είναι τελείως διαφορετικός απ' αυτόν της Εύρώπης. Κυριώτερη αττία της διαφοράς αυτής είναι, ότι στις Ηνωμένες Πολιτείες βρίσκονται στην πρώτη σειρά τού ενδιαφέροντος τα σπορ μπέιζ-μπάλ, ράγκμπυ, χόκεϊ στον πάγο κλπ. Αντιθέτως, στην Εύρώπη, το ποδόσφαιρο κρατάει τα σκήπτρα από εδώ και πολλά χρόνια.

Το φουτ-μπάλ, όπως έμεινε τόν γνωρίζουμε, είναι σχεδόν άγνωστο στο ευρύ άμερικανικό κοινό, και η ύπαρξή του σημειώνεται μόνο στα περιώρια των διαφόρων πωλων, όπου είναι συγκεντρωμένες οι παροικίες τών μεταναστών.

Οι πιο ισχυρές μάλιστα ποδοσφαιρικές ομάδες είναι εκείνες, που άπαρτίζονται απ' τα παιδιά τών Εύρωπαίων, που είναι άκαταστήμενοι στις Ηνωμένες Πολιτείες από χρόνια.

Οι ομάδες αυτές δημιουργούν πρωταθλήματα και κύπελλα μεταξύ τους, αλλά τόν ποιοτικό τόν έπιπέδο δεν περνάει ένα ώριμένο όριο, αφού ούτε κατάλληλοι προπονηταί ύπάρχουν, ούτε πολλοί είναι οι νέοι, που άπασχολούνται με τόν ποδόσφαιρο, για να ύπάρξη περιθώριο να βγούν μερικοί ξεαιρετικοί ποδοσφαιριστές.

Είναι μεγάλη πλάνη να νομίζουμε, ότι είναι εύκολο πράγμα να πωλίσουμε απ' τα σπορ. Οι "δολάρια" των διαφόρων άθλημάτων βγαίνουν άνάμεσα από έκατομμύρια άδουμένους νέους και από μια

λαγεία, από τόν να γίνη άσος σ' ένα άθλημα.

Άνάμεσα σε 160 έκατομμύρια κατοίκους, μόνον 95 καινούργιοι άθλητες προσλαμβάνονται κάθε χρόνο απ' τις μεγάλες ομάδες, για να παίξουν τόν άμερικανικό ποδόσφαιρο (ράγκμπυ), ενώ ο αριθμός τών ύποψηρών άθλητών τού μπέιζ-μπάλ δεν ξεπερνάει τόν 50. Στό χόκεϊ έπί πλέον χρησιμοποιούνται 18-20, και 12 μόνον για τόν σύνολο όλων τών επαγγελματικών ομάδων τού μπασκετ-μπάλ.

Οι τυχεροί έκλεκτοι, που θα έπιλεγούν απ' τις ομάδες τών κολεγίων, τών Πανεπιστημίων και τών διαφόρων σωματείων, για να συμπληρώσουν τόν κανόνα, που παρουσιάζουν οι μεγάλοι σύλλογοι, αναλαμβάνουν τεράστιες ύποχρεώσεις και για να επέλθουν και να φθάσουν στην κορυφή της πυραμίδας, ύποβάλλονται νύχτα-μέρα σε άσπρη-άσπρη παρακολούθηση, ακόμη και σε έντελως προσωπικές άπασχολήσεις.

Έπίσης είναι έσφαλμένη η έντύπωση, ότι όλοι οι επαγγελματίες άθλητες προέρχονται από τόν διάφορα

Πανεπιστήμια. "Αν τ' ά 99,7% τών ποδοσφαιριστών και τ' ά 97,5% τών έπαγγελματιών μπασκετμπολιστών είναι παλαιοί φοιτηταί, τόν μπέιζ-θλητών τού έκτος τών κολεγίων. Και τόν χόκεϊ, ένα σημαντικό δεδομένο σπορ, στα βορειοανατολικά τών Ηνωμένων Πολιτειών και στον Καναδά, παίρνει μόνον τόν 1% τών στελεχών τού απ' τόν Πανεπιστήμια. Αλλά κι' αυτοί οι έλαγχιστοι, που προσλαμβάνονται κάθε χρόνο, δεν πλουτίζουν πάνω στα γήπεδα των σπορ.

Ο παρακάτω πίνακας δείχνει παραστατικά τούς μισθούς, που προσφέρονται στους παίκτες τών έθνικών ομάδων α' κατηγορίας. Μέσα σ' ένα σύλλογο, οι άμοιβοι δεν είναι ίδιες για όλους. Ένώ δύο άθλητες άγωνίζονται για τήν επικράτηση της ομάδας τους, ο ένας πιθανόν να βρίσκεται στην ψηλότερη βαθμίδα άπολαύων, ενώ ο άλλος που δέν είναι φίρμα, μόλις να πλησιάζη τόν βασικό μισθό.

ΕΤΗΣΙΟΣ ΜΙΣΘΟΣ	Μπέιζ-μπάλ	Μπάσκετ-μπάλ	Ράγκμπυ	Χόκεϊ
Μικρότερος μισθός	170.000	130.000	150.000	170.000
Μέσος όρος	320.000	220.000	210.000	240.000
Μεγαλύτερος	2.300.000	450.000	720.000	510.000

Οι άριθμοι που άναφέρονται άντιστοιχούν σε έλληνικές δραχμές.

Οι ομάδες β' κατηγορίας έχουν πάμει πιά να είναι προσδοφόροι, σε όλα τα σπορ στην Αμερική. Άλλωστε εξαλείφονται σιγά-σιγά, ενώ άλλες άποτελούν τόν φωταύριο των μεγάλων συλλόγων, που αναλαμβάνουν τόν έξοδα της συντηρήσεως τους για να εξασφαλίσουν τήν άναπόσπαστη τους με έμψυχο υλικό.

Είναι πολύ σπάνιο να ντεμπιτάρε ένας παίκτης έρασιτέχνης ή άπόφοτος Πανεπιστημίου σε ομάδα α' κατηγορίας. Πρέπει προηγουμένως να κάνει τήν έξάσκησή του σε μια "π" τις μικρότερες ομάδες, κι' αν οι ικανότητες, που θα έπιδείξη σταθεροποιηθούν, μπορεί άργότερα να περάσει στον κύκλο τών "έκλεκτών".

Η έπίδραση και η έλξη τού επαγγελματικού σπορ στις Ηνωμένες Πολιτείες, είναι μεγάλες. Η ποιότης δέν τών επαγγελματικών ομάδων είναι εκείνη που δικαιώνει τόν ένδιαφέρον.

Οι "Μόστον Κέλτικς" (μπασκετ), οι "Λος Άντζελες Ράμς" (ράγκμπυ), οι "Νιού Υόρκ Γιάγκς" (μπέιζ-μπάλ), οι "Μόντρεαλ Ρόγιαλς" (χόκεϊ), είναι ομάδες όπου πραγματικά έχουν συγκεντρωθή οι μεγαλύτερες βεντέτες.

Ο μπασκετμπολιστής Μπόμπ Κούζι, ο ποδοσφαιριστής Νόρμ βαν Μπάροου, ο παίκτης τού μπέιζ-μπάλ Μίκυ Μανντ, ο Μάρις Ρίσαρ, ο καλύτερος παίκτης χόκεϊ όλου τού κόσμου, είναι στην Αμερική πρόσωπα θρυλικά! Υπάρχουν άθλητικές έφημερίδες που έχουν ως τίτλους τα όνοματά τους. Οι πολιτικοί τών περιόδεϊς τους, ενώ έκατομμύρια νέοι όνειρεύονται να τους μιμηθούν. Παίρνουν θέσι κοντά στους άστέρες τού Χόλλυγουντ, στα θέατρα, στον κινηματογράφο και στην όδον της τηλεόρασης. Μερικές φορές, μάλιστα, καταλήγουν σ' ένα να παντρευτούν σπάρ, όπως ο Τζόνι Μάτζιο, ο δεύτερος άδελφός της Μαίριλιν Μονρόε, και ο Μπόμπ Γουάτερφιλντ, μεγάλος επαγγελματίας τού ράγκμπυ, ο σέζυγος της Τζέιν Ράσελ.

Όταν διαβάει κανείς στις άμερικανικές έφημερίδες τών σπορ τούς άτέλειωτους όνους για τούς διαφόρους πρωταθλητές, τούς συχνά έχυνάει, ότι τα μεγάλα επαγγελματικά σπορ στην Αμερική είναι ομαδικά άθλήματα. Ο διάσημος πρωταθλητής επισκιάζει τόν σύνολο. Έπηρεασμένο τόν κοινό απ' τις συνεχείς διαφημίσεις, καμνίζει τόν θία τσιγάρα με τόν τάδε πρωταθλητή, χρησιμοποιεί τήν ίδια κοιλώνια με τόν δέννα και έστιρεται με τόν έσφακία που χρησιμοποιεί ο τρίτος.

Η "Έλζιέτ" π. χ. πληρώνει 80 έκατομμύρια έλληνικές δραχμές τόν χρόνο για να εξασφαλίση τόν δικαιώματα της άναμεταδόσεως απ' τήν τηλεόραση τών 7 διαδοχικών συναντήσεων τού μπέιζ-μπάλ, που είναι κάτι σαν τόν τελικόν άγώνα κυπέλλου ή πρωταθλήματος ποδοσφαίρου εύρωπαϊκής χώρας.

Όλα αυτά δειχνουν, ότι τα επαγγελματικά άθλήματα στην Αμερική έχουν έφωγει έντελως απ' τόν προσριόμ τους, ενώ οι Εύρωπαίοι επαγγελματίες άθλητες δέν φθάνουν σ' αυτές τις ύπερβολές.

ΧΑΡΗΣ ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΜΟΝΗ ΠΟΡΤΟΚΑΛΑΔΑ

ΧΩΡΙΣ

ΧΗΜΙΚΑ ΣΥΝΤΗΡΗΤΙΚΑ

Με άφθονο άληθινό χυμό που περιέχει Βιταμίνες, Ασβεστιό, Φωσφόρο και Σίδηρο.

Εμφιαλωμένη με τόν πιο σύγχρονα αυτόματα μηχανήματα.

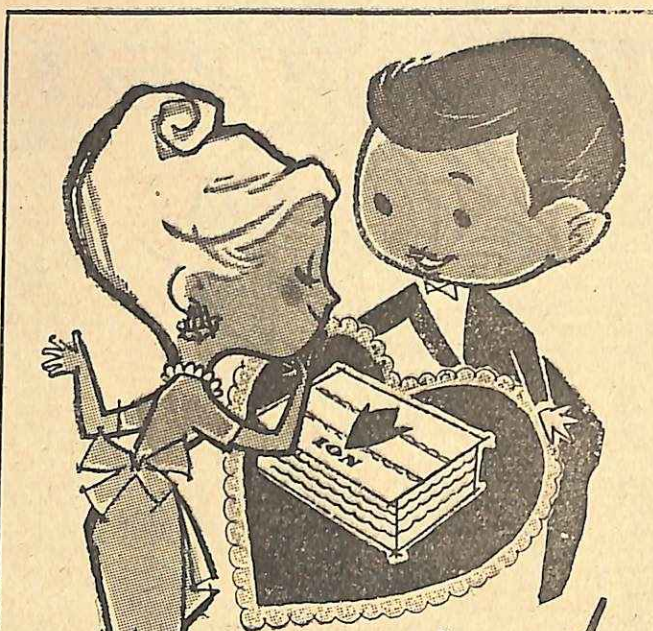
Παστεριωμένη 100%.

Εγγυημένη χωρίς βλαβερά μικρόβια

ΓΙΑ ΥΓΕΙΑ

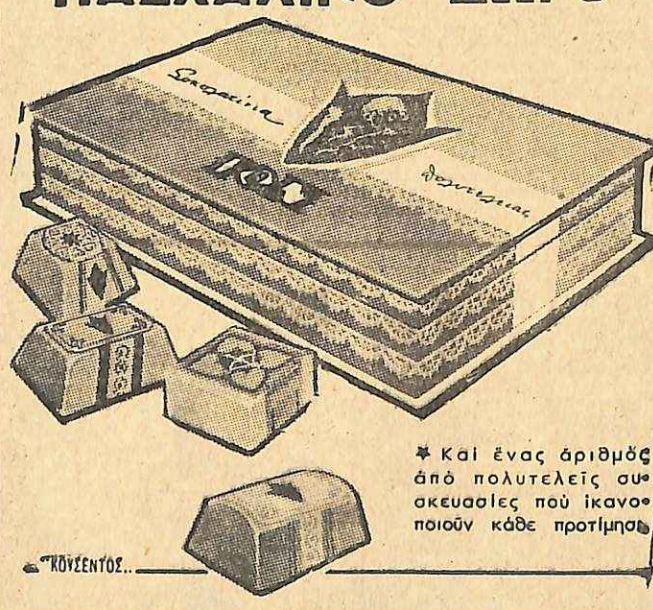
ΠΟΡΤΟΚΑΛΑΔΑ ΦΙΞ

Ελέγξτε μου, ανακαλύψτε την
αλήθεια και προτιμήστε το καθή-
κον απ' τον έρωτα...
—Τότε θα τον ξεφάνισουμε!
συμπλήρωσε ο ντόν Πέντρο, επι-
μένοντας στην αρχική του σκέψη.
—Είναι περσιτό. Θα πάρω τό-
ρα αμέσως τα μέτρα μου, ώστε
θα άρξη μία λέξη για τον ά-
ναγκάσει να σωπάσει για πάντα.
—Ο κόμης σηκώθηκε, άνοιξε έ-
να πελώριο χρηματοκιβώτιο, κρυμ-
μένο στον τοίχο, και πήρε μέσα
άπό ένα μυστικό διαμερίσμα του
ένα μικρό βιβλίο, με κόκκινο δερ-
μάτινο δέσιμο.
—Εδώ μέσα, πρόσθεσε, είναι
γραμμένες και υπογεγραμμένες οι
υποχρεώσεις των άρχοντων του
Τάγματος. Θα προσθέσουμε άλλη
μία... Γράφετε, Βενσάν!
—Εδώσε στο γραμματέα το βι-
βλίο και το ύπαρχο:—
«Ο υπογεγραμμένος Έδουάρ-
δος Βαρόνος ντε Βαλποά, κυβερ-
νήτης του πολεμικού «Άστραπής»,
από έλασα γνώσιν των όρων του
Τάγματος των Διαρπαγών, ανα-
λαμβάνω την υποχρέωση να τό ύ-
πηρετώ τυφλά, να τό αφιερώσω
όλοκληρή τη ζωή μου και να συμ-
βάλω με κάθε τρόπο στην πρό-
δό του, ακόμη και με ενέργειες
προωρισμένες φαινομενικά να τό
βλάψουν. Δέχομαι με εύθυμοσύ-
νη τον τίτλο του άρχηγού του
Γαλλικού τμήματος, με τό δικαιώ-
ματα, τό προνόμια και τίς υπο-
χρεώσεις του».
—Προσθέστε την ήμερομηνία,
συνέχισε ο κόμης. Ωραία. Δώστε
μου τώρα τό βιβλίο... Περιφημία!
Τέλεια! Άγαπήτέ μου Βενσάν, έ-
χετε θαυμάσιο ταλέντο στην απο-
μίμηση των γραφικών χαρακτή-
ρων. Άκόμη κι' ο ίδιος ο μέλλων
γαμπρός μου δε θα μπορούσε να
διατυπώσει αμφοδίδες για τη γνη-
σιότητα αυτού του κειμένου και
της υπογραφής του που θα μπη
σε λίγο!... Λοιπόν, κύριοι, κατα-
λάβατε; Ο έχθρος φιμώνεται έ-
τσι και δε θα άπορη άργότερα ν'
άρνηθή τη συνενοχή του!
—Άρχηγέ, ή έμπνευσί σας εί-
ναι σωτήρια. Είμαι άπολύτως σύμ-
φωνος! δήλωσε ο Φιλάντερς.
—Άς πάη τώρα όπου θέλει.
—Αναλαμβάνω να τοποθετήσω κον-
τά του τό καταλλήλα πρόσωπα,
πού θα με κρατούν ένήμερο για
κάθε ενέργειά του. Έτσι, θα τό
βρίσκει πάντοτε μπροστά του. Έ-
σως να γίνη και ύποπτος στους
άνωτέρους του. Θα μπορούμε μά-
λιστα κάπου-κάπου, μία σκοτεινή
νύχτα, να ρίχνουμε μπροστά στο
σκάφος του μία παληφολεούκα,
ώστε να τη βουλιάξη χωρίς να τό
θέλη. Αυτά τό τυχαία γεγονότα
θα σημειώνονται στο ήμερολόγιο
του πλοίου του και θα τον ένοχο-
ποιούν περισσότερο... Και τώρα
που κανονίσαμε αυτό τό ένδιαφέ-
ρον ζήτημα, θέλετε να μάθετε σε
ποιά σημείο βρίσκονται οι τρέχου-
σες υποθέσεις μας; Θ' άνοίξω την
άλληλογραφία μου μπροστά σας.
—Τά γραμμάτα και τό τηλεγρα-
φήματα βρίσκονται σε μία γωνία
του τραπεζιού, ταξινομημένα απ'
τό γραμματέα. Ο Άρχηγός τους
έρριξε ματιές κι' είπε ύστερα:
—Μονάχα μία δουλειά ύπό-
χει για σήμερα, και μόλις τό
μικρό κέρδος... Γράφετε, Βενσάν...
Διτάξη προς τον πλοίαρχο Φλα-
ξάν να εγκαταλείψη άμέσως τη
Χαβόη και να πλεύση προς τό άρ-
χιπέλαγος Μπισαγκό. Θα συναν-
τήση τό τρίτοτον «Αρμίδας» στις
200 βορείου πλάτους και 100 δυ-
τικού μήκους. Τό πλοίο είναι φορ-
τωμένο με έρυθρόξυλο και λουλά-
κι, μεταφέρει δε δύο εκατομμύ-
ρια σε χρηματοδέματα. Ο πλοίαρ-
χος Φλαξάν θα τό ευθισή, αφού
εγκαταλείψη τό πλήρωμα πάνω
στο σκάφος. Θα μεταφέρει δε τό
χρήματα στις σπηλιές του άγκυ-
ροβολίου Άντεν. Φυσικά, θα δια-
σώση τον Έρμαν και τό Λάου-
μπεκ, τους δύο ανθρώπους μας
που ύπηρετούν σ' αυτό τό πλοίο.
—Έδώσε μερικά ακόμη διατα-
γές και λήθηκε ή συνεδρίαση».
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ. Η συνέχεια

Κερδίζετε την
καρδιά της...

...μέ ένα κουτί
ΣΟΚΟΛΑΤΙΝΙΑ ΚΟΝ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
...Τό πιό εύπρόσδεκτο
ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΔΩΡΟ

ΚΑΙ ΈΝΑΣ ΑΡΙΘΜΟΣ
ΑΠΟ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΣ ΣΥ-
ΣΚΕΥΑΣΕΙΣ ΠΟΥ ΙΚΑΝΟ-
ΠΟΙΟΥΝ ΚΑΘΕ ΠΡΟΤΙΜΗΣΗ

ΑΥΤΟΣ & ΖΥΜΑΡΙΔΑ
φραϊνής
Η.Σ. ΖΟΓΡΑΦΟΥ

Δια Διαβηλικού
Παχυδάρκου
Αρθρικού & Άναρ-
ρωνύοντας εν γένει.

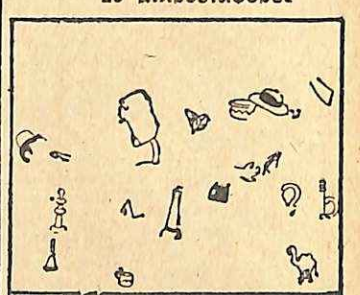
ΑΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Η χρυσή παροιμία
1) ΣΤΥΦΟΣ. 2) ΣΤΟΛΟΣ.
3) ΣΤΥΦΟΣ. 4) ΔΟΛΩΜΑ. 5)
ΟΔΗΓΟΣ. 6) ΑΓΕΛΑΣ. 7) ΚΙ-
ΝΗΜΑ. 8) ΣΚΟΥΡΑ. 9) ΝΙ-
ΚΙΑΣ. 10) ΟΙΔΗΜΑ. 11) ΚΟΥ-
ΤΟΣ. 12) ΦΑΣΟΛΑ. 13) ΕΚ-
ΚΟΠΗ.

Τά κρυμμένα γράμματα ος δι-
κουν την παροιμία: ΤΥΦΛΟΣ ΤΥ-
ΦΛΟ ΔΟΛΩΓΕ ΚΙ' ΗΥΡΑΝ ΚΙ'
ΟΙ ΔΩΟ ΤΟ ΛΑΚΚΟ.

Μικρά προβλήματα.

- 44
 - 4
 - 2) Άσπρησε 4 φορές (4X100
=400 και 10X50=500).
3) 4X8=2=16
9-5=3=7
 - 4) Έχουν την ίδια ηλικία.
5) Τόν ίδιο αριθμό: 28.
6) Κατά τις 8 ώρες της μελέ-
της τό ρολόι χάνει 15:3=12 λε-
πτά. Συνεπώς ύστερα από 12 μέ-
ρες έχασε ο μαθητής μελέτη 105
λεπτών, δηλαδή 1 ώρα και 3/4.
- 20 μικροδιαφορές

Τό σχέδιό μας δείχνει καθαρά
σε ποιά σημεία βρίσκονται οι 20
μικροδιαφορές.

Η λύσις του ύπ' αριθ. 741
σταυρολέξου
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ΑΝΑΡΧΙΑ — ΕΡΕΘΙΣΜ. 2)
ΡΑΣ — ΑΔΑΜ — ΑΚΟΗ — ΕΑΡ.
3) ΚΙΚΗ — ΑΡΝΙ. 4) ΑΝΤΙ —
ΤΡΙΑ. 5) ΔΤ — ΙΜΑΤΙΟΝ — ΚΑ.
6) ΙΑΜΑΤΙΚΗ — ΛΟΓΙΚΟΣ. 7)
ΑΜΗΝ — ΟΜΦΑΛΟΣ — ΑΙΜΑ.
8) ΑΝΑΣ — ΑΙΜΟΣ — ΟΣΜΗ.
9) ΕΝ — ΩΧ. 10) ΘΕΛΩ — ΝΟ-
ΣΟΣ — ΙΡΑΚ. 11) ΜΕΣΑ —
ΜΑΣΤΙΧΑ — ΟΡΟΣ. 12) ΑΜΥ-
ΔΡΟΝ — ΗΛΑΚΑΘ. 13) ΤΑ —
ΣΤΥΛΩΜΑ — Α.Μ. 14) Η ΧΗΝ —
ΜΑΜΑ. 15) ΙΡΑΝ — ΙΣΩΣ.
16) ΟΙΑ — ΗΤΤΑ — ΣΙΝΑ —
ΜΟΙ. 17) ΣΟΛΩΜΟΣ — ΚΑ-
ΣΤΑΝΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) ΑΡΚΑΔΙΑ — ΜΑΤΑΙΟΣ.
2) ΝΑΙ — ΤΑΜΑ — ΘΕΜΑ —
ΡΙΟ. 3) ΑΣΚΙ — ΜΗΝ — ΕΣΥ —
ΒΑΛΛ. 4) ΝΑΝΑ — ΛΑΔΙ. 5)
ΧΑ — ΞΕΩ — ΗΜ. 6) ΙΔΑΝΙΚΟ —
ΜΟΧΑΤΟ. 7) ΤΡΑΜ — ΣΤΥΛ.
10) ΑΡΤΙ — ΛΟΦΟΙ — ΩΜΟΣ.
11) ΕΚ — ΡΟΛΟΣ — ΣΧΗΜΑ —
ΙΚ. 12) ΡΟΔΙΝΟΣ — ΑΛΑ-
ΜΑΝΑ. 13) ΕΝ — ΟΧΙ — ΑΣ.
14) ΑΙΑΣ — ΡΟΚΑ. 15) ΙΕΡΑ —
ΚΙΜ — ΑΡΑ — ΑΣΜΑ. 16)
ΖΑΝ — ΚΟΜΗ — ΚΟΤΑ — ΔΟΝ.
17) ΩΡΙΜΑΣΑ — ΣΗΜΑΣΙΑ.

ΖΩΟΓΟΝΕΙ
ΤΑ ΚΟΥΡΑΣΜΕΝΑ
ΚΥΤΤΑΡΑ

Η Μαγιά της Μπύρας εξα-
φανίζει την άνοιξιάτικη κούρα-
σι. Δυναμώνει τό νεύρα, τόνω-
νει και ξαναώνει τον όργανισ-
μό. Περιέχει τίς βιταμίνες της
μπύρας υπό συμπεπικνωμένη
μορφή και είναι ή πλούσιότερη
φυσική πηγή βιταμινών Β. Τά-
ρα την άνοισή, παίρνετε τακτι-
κά Μαγιά Μπύρας Φίξ. Ωφελεί
τερισσότερο.

ΚΥΠΡΙΕΣ
Η Είρηνούλα 'Ιωάν-
νου (17 χρόνων), Μαρίας Συγ-
κλητικής 13, Λευκωσία, Κύπρος, έ-
πεί αλληλογραφία με νέους απ' όλο
τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη
μίας καλής φιλίας.
Η Χρυσάνθη Γεωργί-
άδου, Χακίτ 42, Λάρνακα, Κύ-
προς, θέλει ν' αλληλογραφή με νέ-
ους και νέες απ' όλο τον κόσμο, με
σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσή-
μων.
Η Βάνα, (20 χρόνων) από
τη Λευκωσία, ζητεί ν' αλληλογραφή-
ση με νέους από την Άθήνα και τον
Πειραιά.
Η Τίνα, (17 χρόνων) μαθή-
τρια Γυμνασίου, επιθυμεί ν' αλληλο-
γραφηθή με νέους και νέες, που σπου-
δάζουν στο Ίδριο.
Η Χάμενη μικρού-
λα, (18 χρόνων) θέλει ν' αλληλο-
γραφηθή με νέους και νέες από τό
νησί του Αιγαίου με σκοπό τη σύνα-
ψι μίας φιλίας.
Τρεις φίλες μαθήτριες Γυμνασίου
ή «Λευκή όπτιαστίς», (18
χρόνων) ή «Αννούσα» (17) και ή
«Τίτλικά», (16) από τη Λευκω-
σία, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με
νέους από την Άθήνα και τον Πει-
ραιά, κατά προτίμηση μαθητές και
μαθήτριες, ηλικίας 16—20 χρόνων,
με σκοπό τη δημιουργία μίας καλής
φιλίας. Όσοι θέλουν να πάρουν γράμ-
μα από τίς άναγνώστρίδες μας αυτές
ας στείλουν τη διεύθυνσή τους στις
στήλες της αλληλογραφίας μας.
ΚΥΠΡΙΟΙ
Ο Άνδρέας Άλεξάν-
δρου, Ταχ. Κιβ. 113, Λάρνακα,
Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με
νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο,
ηλικίας κάτω των 20 χρόνων, με σκο-
πό τη σύναψη μίας καλής και στα-
θερής φιλίας.
Ο Άλέκος, Οδυσσέα Πα-
ραλίμη, Άμμόχωστος, Κύπρος, επι-
θυμεί ν' αλληλογραφή με νέες απ'
όλη την Ελλάδα και τό νησί, ή-
λικίας 14—17 χρόνων.
Ο Παναγιώτης Άλκι-
βιάδης, Λαυρεντίου Μητροπολίτου
Κυρηνείας 7, Λεμεσός, Κύπρος, θέ-
λει ν' αλληλογραφή με τη «Λευκή
Ίδέα».
Ο Λάκης Παπαδόπου-
λος, Ταχ. Κιβ. 81, Βαρώσια, Κύ-
προς, ζητεί ν' αλληλογραφή με
σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσή-
μων. Τό ίδιο επιθυμεί και ο Γιά-
γκος Κλεόπας, Ταχ. Κιβ.
159, Βαρώσια, Κύπρος.
Ο Σάββας Άνδρέου, Πρα-
ξιτέλους 8, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει
ν' αλληλογραφή με Ελληνίδες, ή-
λικίας 17—20 χρόνων.
Ο Χρυσάνθη Βασι-
λειάδης, Πόλις Χρόνου, Πά-
φος, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογρα-
φή με την «Εργαστήρια των Ίκκας»,
τη «Είση» και τη «Μικρή Κουράρα»,
του 1043 τεύχους.
Ο Α. Βασιλείου, Έγκωμη,
Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογρα-
φία με νέες από την Ελλάδα, με
σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και
σταθερής φιλίας.
Ο Γιάννης Γρηγο-
ρίου (20 χρόνων), Τ.Κ. 245, Λευ-
κωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλο-
γραφηθή με νέους και νέες από τό
έσωτερικό και τό έξωτερικό, με σκο-
πό τη δημιουργία μίας καλής φιλίας
και την ανταλλαγή γραμματοσήμων.
Τό ίδιο θέλει και ο Άνδρέας
Γρηγορίου, για τον όποιο λαχύει
ή ΊΔΙΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ.
Ο Τάσος Χριστοφί, Κεν-
ταύρου 56, Κάτω Βαρώσια, Άμμο-
χωστος, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογρα-
φή με νέους και νέες απ' όλη την
Ελλάδα.
Ο Γρηγόριος Χ' Νικη-
φόρου και ο Άνδρέας Ν. Χαρα-
λάμπος (23 χρόνων), Γιαλάριας,
Άμμόχωστος, Κύπρος, ζητεί ν' αλ-
ληλογραφή με νέες απ' όλη την
Ελλάδα, με σκοπό τη σύναψη μίας
καλής και σταθερής φιλίας. Φωτο-
γραφία άπαραίτητη.
Ο Κωνστ. Σταματάρης,
δ.Ε. (Ισακίδης) δ.Σ. Χριστοδούλου
και δ.Σ. Γαβριηλίδης (16 χρόνων έ-
λοι), Πρόδρομος, Κύπρος, επιθυμεί
ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλη
την Ελλάδα και κυρίως από τό νη-
σί, με σκοπό τη σύναψη μίας καλής
και σταθερής φιλίας.
Ο Άνδρέας Παναγιώ-
του, Όμήρου Νο 3, Λυκαθέτις,
Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλλη-
λογραφή με την άναγνώστριά μας,
που κρύβεται κάτω από τό ψευδώνυ-
μο «Δύο γκριζόχλωνα μάτια». Με
την ΊΔΙΑ θέλει ν' αλληλογραφή και
ο Κωσταντίνος Νικολάου,
Άθηνών, Κύπρος.
Ο Παναγιώτης Νικε-
λάου (20 χρόνων), Α.Α. Office Β.
Μ.Η., Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ν'
αλληλογραφή με νέες απ' όλο τον

Η Αλληλογραφία μας

κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μίας
καλής και σταθερής φιλίας.
Ο Άνθιμος Αυγουστής,
Α. Λίκων 10, Λεμεσός, Κύπρος, έ-
πιθυμεί ν' αλληλογραφή με νέες ά-
πό τό έξωτερικό, ηλικίας 15—20 χρό-
νων, με σκοπό τη σύναψη μίας φιλίας.
Ο Γεώργιος Παναγιώ-
της, Ραγκάβ 8, Βαρώσια, Κύπρος, θέλει
ν' αλληλογραφή με Ελληνίδες, ή-
λικίας 17—20 χρόνων, στην ελληνική
γλώσσα.
Ο Άθηνάκης Μιχαή-
λίδης, Τ.Κ. 89, Λεμεσός, Κύπρος,
ζητεί ν' αλληλογραφή με τό δυο
γκριζόχλωνα μάτια» καθώς και τη
«Συμπρίνα».
Ο Έδμόνδος Παρούτης,
Άστρομερίτης, Λευκωσία, Κύπρος,
θέλει ν' αλληλογραφή με την άνα-
γνώστριά μας, που κρύβεται κάτω
από τό ψευδώνυμο «Εγώ».

Ο Christos Nicas (25
χρόνων) και ο Spiridon Mikardos
(25), Μ.Υ. Mexican Trader, Seaway
New York 6, Ν.Υ., U.S.A., επιθυ-
μούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνι-
δες απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό
την ανάπτυξη μίας καλής και στα-
θερής φιλίας. Φωτογραφία άπαραί-
τητη.
Ο Leo Comez, S.T. Naess
Panther Neess Shipping 80 Broad St.,
New York N.Y., U.S.A., θέλει ν' αλ-
ληλογραφή με νέες από την Έλ-
λάδα, ηλικίας 20—25 χρόνων, στην
ελληνική, ισπανική ή πορτογαλική
γλώσσα.
Ο Georgios Karous-
sos (21 χρόνων), Μ.Υ. S. Capetan Co-
stis, Co. A. Lusi 26—28 Fenchurch St.,
London E.C. 3, England, ζητεί
ν' αλληλογραφή με Ελληνισσίδες,
ηλικίας 17—20 χρόνων, κατά προ-
τίμηση από την Άθήνα και τον Πει-
ραιά.
Ο Nicolaos Andreas-
dis, S.T. Napier, Triton Shipping
Inc. 26 Broadway New York 4, Ν.
Υ., U.S.A., θέλει ν' αλληλογραφή
με μία Έλληνοπούλα, με σκοπό τη
δημιουργία μίας καλής φιλίας και
ότι άλλο ήθελε επασκαλούρησει... Φω-
τογραφία άπαραίτητη.
Ο John Adamopoulos,
M.C. Grecian Emb em Co Goulandis

Κάθε φορά
πού πίνετε
ένα
ποτήρι νερό,
σκεφθείτε
την
ΙΖΟΛΑ

Γιατί και ή ΙΖΟΛΑ σάς σκέπτεται κάθε
μέρα, φροντίζοντας να καλύτερεύη πάν-
τοτε την ποιότητα και να ελαττώνη συ-
νεχώς τίς τιμές.

ΚΟΥζίνα ΑΤ

• Τρεις έστιές σπιράλ. Δεν χρειάζεσθε
ηλεκτρικά άκεύη, έχετε μεγάλη οίκονο-
μία ρεύματος • Φούρνος με θερμωστήτη.
Μαγειρεύει μόνος του και σεις μπορείτε
άμεριμνη ν' άσχοληθήτε με τό παιδί σας.

ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΚΟΥζίνα ΑΤ

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 5.450

ΙΖΟΛΑ

**Η ΙΖΟΛΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΙ 14 ΤΥ-
ΠΟΥΣ ΗΛΕΚΤΡΙΚΩΝ ΚΟΥΖΙΝΩΝ**

Bros Ltd, 61 St. Mary Axe London E.C. 3, England, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες από την Ελλάδα, κατά προτίμηση από την Αθήνα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και απλής φίλας.

Ο Νicos Antiparis και ο Dinos Nikolaou, S/T Marietta, United Operators Agencies 80 Broad St. New York 4, N.Y., U.S.A., επιθυμούν ν' αλληλογραφηθούν αντίστοιχως με την «Κλυταιμνήστρα» και την «Αντιγόνη».

Δύο φίλες, ο Ακίς Michaelides (24 χρόνων) και ο Λάκης Rallias (24 χρόνων), S/T World Beauty, Transoceanic Marine, 39 East 51 Street, New York, U.S.A., θέλουν ν' αλληλογραφηθούν με δύο νέες από την Ελλάδα, νοικοκυρές και μορφωμένες, ηλικίας 19-22 χρόνων. Παρακαλούν όσες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Mimis Kontos, S/S Andros Glamour, Onton Shipping Co 80 Broad St. N. York 4, N.Y., U.S.A., ζητεί ν' αλληλογραφηθεί με τη «Σμαρτίνα» του Σαρωνικού» το 1031 τέλους.

Ο Κ. Manolatos (20 χρόνων), M/S Polyxene C. Shasta Overseas, 80 Broad Street, New York, N.Y., U.S.A., επιθυμεί ν' αλληλογραφηθεί με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 16-20 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό, ό,τι ήθελε επικοινωνήσει.

Ο Vasilios Giannicos (20 χρόνων), M/V Pearl Beach Co Econopoli Co, 52 Little Street, London E.C. 3, England, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες ηλικίας 16-18 χρόνων.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η Beatrice Christodoulou, Rue de Thebes No 15, Camp de Cesar Alexandrie Egypte, ζητεί ν' αλληλογραφηθεί με Έλληνες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 22-30 χρόνων, στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα.

Η Miranda Mavromati, Rue Thebes No 15, Camp Cesar Alexandrie, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με Έλληνες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα.

Η Angelia Toti, Beyoglu Kapaniwa, Solak Sok. 5, Istanbul Turkey, επιθυμεί αλληλογραφηθεί με νέους απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση από την Αθήνα και την Τουρκία, ηλικίας 25-35 χρόνων, με σκοπό τη γνωριμία και το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Τρεις φίλες ή Mirra, ή Rita και ή Ivona, B.P. 9, Buta Congo Belge, όλες οικονομικά ανεξάρτητες, ζητούν ν' αλληλογραφηθούν με νέους από την Ελλάδα μορφωμένους, που επιθυμούν να μεταναστεύσουν.

Η Sandra P. (35 χρόνων), Bostan Sokak 6, Yesilboy Istanbul, Turkey, κυρία μορφωμένη, που έχει πολύ πόνεσε στη ζωή της, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με κυρίως με ευγενικά αισθήματα, ηλικίας μέχρι 50 χρόνων, κατά προτίμηση από την Ελλάδα και το εξωτερικό.

Η Πότα Μαχαίρα, (28 χρόνων), Villepierre (W) Montreal, Canada, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέους από την Ελλάδα, κατά προτίμηση από την Πελοπόννησο, ηλικίας 28-35 χρόνων. Παρακαλεί όποιος απαντήσει να στείλει μία φωτογραφία του.

Η Silvia Georgiadou και ή Νίκη Papadimitriou, P.O. Box 954, Addis Abeba, Ethiopia, θέλουν ν' αλληλογραφηθούν με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση από την Αθήνα, στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η Ivi Anagnostopoulou, Istanbul Sayas No 112/4 Kurtilus, Istanbul, Turkey, ύψηλη και ευπρόσωπη, ζητεί ν' αλληλογραφηθεί με νέους απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση μελαχρινούς, ηλικίας άνω των 27 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η Dina Georgiou, Budapest XIX Török U. 11, K.T.SZ., Hungary, επιθυμεί ν' αλληλογραφηθεί με νέους από το εξωτερικό και την Ελλάδα με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμών και καρτ-ποστάλ.

Η Άννα Μαρία, (18 χρόνων), από το Κάιρο, μορφωμένη και ευπρόσωπη, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέους από την Ελλάδα.

Η Άννα Πέραντζη, (21 χρόνων), από το Λονδίνο, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με Έλληνες ναυτικούς με σκοπό τη σύναψη μιας φίλας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο Peter Karakousis, (23 χρόνων), 102 Decressi St., Toronto, Ont., Canada, ζητεί ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλη την Ελλάδα, κατά προτίμηση ερωτικές και φτωχές, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Peter Brown, (26 χρόνων), 163 Macpherson Ave. Toronto 5, Ont. Canada, μορφωμένος και ευπρόσωπος, επιθυμεί ν' αλληλογραφηθεί με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη γνωριμία και άδωγα τ' όσα το γάμο. Παρακαλεί όσες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Chris Stamatatos και ο Peter Macris, 323 W. 19 St. II Zone, New York N.Y., U.S.A., ζητούν ν' αλληλογραφηθούν με Έλληνες, ηλικίας μέχρι 28 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Παρακαλούν όσες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Dimitrios Apostolopoulos, (25 χρόνων), Rue Wauters 59, Courpe Juste, Belgique, επιθυμεί ν' αλληλογραφηθεί με νέες, ηλικίας κάτω των 21 χρόνων, κατά προτίμηση από την Αθήνα ή τον Πειραιά, φτωχές αλλά ευπρόσωπες και με ήπιες αρχές, με σκοπό, ό,τι ήθελε προκύψει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Tassis Agelopoulos και ο Lakis Christopoulos, Presso Spadaro, Via S. Maria Del Seldiata No 38, Messina, Italia, ζητούν ν' αλληλογραφηθούν με Έλληνες, ηλικίας 17-20 χρόνων, από το εξωτερικό ή το εσωτερικό, κατά προτίμηση από την Αμερική. Φωτογραφία απαραίτητη.

Οι τρεις φίλες ή Mirra, ή Rita και ή Ivona, B.P. 9, Buta Congo Belge, όλες οικονομικά ανεξάρτητες, ζητούν ν' αλληλογραφηθούν με νέους από την Ελλάδα μορφωμένους, που επιθυμούν να μεταναστεύσουν.

Η Sandra P. (35 χρόνων), Bostan Sokak 6, Yesilboy Istanbul, Turkey, κυρία μορφωμένη, που έχει πολύ πόνεσε στη ζωή της, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με κυρίως με ευγενικά αισθήματα, ηλικίας μέχρι 50 χρόνων, κατά προτίμηση από την Ελλάδα και το εξωτερικό.

Η Πότα Μαχαίρα, (28 χρόνων), Villepierre (W) Montreal, Canada, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέους από την Ελλάδα, κατά προτίμηση από την Πελοπόννησο, ηλικίας 28-35 χρόνων. Παρακαλεί όποιος απαντήσει να στείλει μία φωτογραφία του.

Η Silvia Georgiadou και ή Νίκη Papadimitriou, P.O. Box 954, Addis Abeba, Ethiopia, θέλουν ν' αλληλογραφηθούν με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση από την Αθήνα, στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η Ivi Anagnostopoulou, Istanbul Sayas No 112/4 Kurtilus, Istanbul, Turkey, ύψηλη και ευπρόσωπη, ζητεί ν' αλληλογραφηθεί με νέους απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση μελαχρινούς, ηλικίας άνω των 27 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η Dina Georgiou, Budapest XIX Török U. 11, K.T.SZ., Hungary, επιθυμεί ν' αλληλογραφηθεί με νέους από το εξωτερικό και την Ελλάδα με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμών και καρτ-ποστάλ.

Η Άννα Μαρία, (18 χρόνων), από το Κάιρο, μορφωμένη και ευπρόσωπη, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέους από την Ελλάδα.

Η Άννα Πέραντζη, (21 χρόνων), από το Λονδίνο, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με Έλληνες ναυτικούς με σκοπό τη σύναψη μιας φίλας.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

Μiracle

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

Τα μοντέρνα καλλυντικά «MIRACLE» πληροφορούν την εκλεκτήν πελατεία των ότι η περιποίηση αισθητικών «MIRACLE» CAR δέχεται καθημερινώς και θα παρέχει άμεσες διαγνώσεις δερμάτων και πολύτιμους συμβουλές για την καταπολέμηση των ρυτίδων, ακμών και πανδών, ως και διά την διατήρηση της ομορφιάς και υγείας του δέρματος.

ΝΕΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΘΗΝΩΝ

22	»	Απριλ.	Ν. ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ, Πατησίων 306, 10-1 π.μ.
23	»	»	ΤΣΟΥΠΡΑΚΑΚΟΥ, Βασ. Κων/νου 91, Καισαριανή, 6-8 μ.μ.
24	»	»	Ν. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ & ΥΙΟΙ, Αγ. Κων/νου 4, Ομόν., 10-1 π.μ.
25	»	»	Β. ΑΡΑΠΙΔΗΣ, Λεωφ. Θησέας 370, Τζιτζιφές, 6-8 μ.μ.
26	»	»	Ε. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Αχαρνών 310, 10-1 π.μ.
27	»	»	Ν. ΡΕΜΠΟΥΤΣΙΔΗΣ, Αιόλεως και Λαυρίου, 10-1 π.μ.
28	»	»	Κ. ΓΑΡΔΙΚΗΣ, Μελετιού 80, 10-1 π.μ.
29	»	»	Ε. ΜΙΧΑΗΛ, Πλ. Β. Σοφίας - Αγ. Ηλίας, 6-8 μ.μ.
30	»	»	Κ. ΤΖΙΒΑΝΙΔΗΣ, Γ. Στάσης Καλαμάκι, 6-8 μ.μ.
1	»	Μαΐου	Ν. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ & ΥΙΟΙ, Πατησίων 14, 10-1 π.μ.
2	»	»	ΚΥΡΙΤΣΗΣ - ΒΛΑΒΙΑΝΟΣ, Βουλγαριμένης 90, 10-1 π.μ.
3	»	»	Μ. ΑΡΓΥΡΑΚΗ, Αθηνών 62Α, 6-8 μ.μ.
4	»	»	Α. ΡΟΥΤΣΟΥΝΗ, Γ. Σεπτεμβρίου 2, 10-1 π.μ.
5	»	»	Ε. ΠΑΣΠΑΡΑΚΗ, Β. Κίου 40, 6-8 μ.μ.
6	»	»	ΧΡ. ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ, Ιπποκράτους 192, 10-1 π.μ.
7	»	»	Ν. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ & ΥΙΟΙ, Αγ. Κων/νου 4, Ομόν., 10-1 π.μ.
8	»	»	Ι. ΠΡΩΤΟΠΑΠΑΣ, Σεπτελίου 15, 10-1 π.μ.
9	»	»	Μ. ΡΑΠΑΚΟΠΟΥΛΟΥ, Θράκης 1, Ν. Σφαγεία, 6-8 μ.μ.
10	»	»	Δ. ΖΑΒΑΚΟΠΟΥΛΟΥ, Θράκης 1, Ν. Σφαγεία, 6-8 μ.μ.
11	»	»	Ε. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛΙΔΗΣ, Νέα Σμύρνη, Πλατεία, 6-8 μ.μ.
12	»	»	Κ. ΓΕΡΟΛΑΝΤΟΣ, Γκέρ 21, 10-1 π.μ.
13	»	»	Α.Κ. ΚΑΛΙΡΗ, Πατισσίων 34, 10-1 π.μ.
14	»	»	Σ. ΠΑΠΑΙΩΑΝΝΟΥ, Αχαρνών 110, 10-1 π.μ.
15	»	»	ΚΥΡΚΟΣ - ΠΛΑΤΗΣ, Βέικου 40, 6-8 μ.μ.
16	»	»	Ι. ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟΣ, Σόλωνος 35, 10-1 π.μ.
17	»	»	Β. ΧΑΣΑΠΗ, Κηφισίας 98, 6-8 μ.μ.
18	»	»	Ε. ΧΙΩΤΕΛΗΣ, Υψηλότες 2, Παγκράτι, 10-1 π.μ.
19	»	»	Π. ΚΑΛΙΡΗ, Πατισσίων 187, 10-1 π.μ.
20	»	»	Ν. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ & ΥΙΟΙ, Πατισσίων 14, 10-1 π.μ.
21	»	»	Α. ΚΟΣΜΟΠΟΥΛΟΥ, Γκέρ 2, 6-8 μ.μ.
22	»	»	Α. ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ, Θεμιστοκλέους 80, 10-1 π.μ.
23	»	»	ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ - ΑΛΕΞΙΟΥ, Αγ. Ζώνης 58, 6-8 μ.μ.

ΝΕΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

16	»	Απριλ.	ΑΝΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ - ΚΑΒΑΤΖΑ, Β. Γεωργίου 35, 9-11 π.μ.
17	»	»	Τ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Βασ. Κων/νου 35, 11-1 π.μ.
18	»	»	Μ. ΜΑΝΤΖΑΡΑ, Αγ. Ιωάννου Ρέντη 36, 9-11 π.μ.
19	»	»	Κ. ΚΟΥΒΑΡΑΚΗ, Αγ. Ιωάννου Ρέντη, 11-1 π.μ.
20	»	»	Σ. ΚΑΛΑΤΖΑΚΟΥ, Παλαμίδου 67, 6-8 μ.μ.
21	»	»	Π. ΣΑΧΥΝΟΓΛΟΥ, Ε. Βενιζέλου 15, 9-11 π.μ.
22	»	»	ΔΗΜΟΥΛΙΚΑ-ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ, Β. Γεωργίου 9Α, 11-1 π.μ.
23	»	»	Κ. ΜΠΟΥΡΛΟΤΟΥ, Ολύμπου 50, 9-11 π.μ.
24	»	»	Α. ΒΕΝΙΕΡΗΣ, Ολύμπου 50, 9-11 π.μ.
25	»	»	Κ. ΜΑΡΚΑΝΤΩΝΑΚΗΣ, Πλ. Τσαλδάρη 61, Νίκαια, 6-8 μ.μ.
26	»	»	Β. ΜΟΣΧΟΠΟΥΛΟΥ, Βασ. Γεωργίου 15, 9-11 π.μ.
27	»	»	Κ. ΚΟΛΛΙΟΣ, Τσαμυδού 25, 11-1 π.μ.
28	»	»	ΑΝΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ - ΚΑΒΑΤΖΑ, Β. Γεωργίου 35, 9-11 π.μ.
29	»	»	Τ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Βασ. Κων/νου 35, 11-1 π.μ.
30	»	»	Σ. ΚΑΛΑΤΖΑΚΟΥ, Παλαμίδου 67, 6-8 μ.μ.
1	»	Μαΐου	Μ. ΜΑΝΤΖΑΡΑ, Αγ. Ιωάννου Ρέντη 36, 9-11 π.μ.
2	»	»	Κ. ΚΟΥΒΑΡΑΚΗ, Αγ. Ιωάννου Ρέντη, 11-1 π.μ.
3	»	»	Π. ΣΑΧΥΝΟΓΛΟΥ, Ε. Βενιζέλου 15, 9-11 π.μ.
4	»	»	Τ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Βασ. Κων/νου 35, 11-1 π.μ.
5	»	»	ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ - ΔΗΜΟΥΛΙΚΑ, Β. Γεωργίου 9Α, 6-8 μ.μ.
6	»	»	Α. ΒΕΝΙΕΡΗΣ, Ολύμπου 50, 9-11 π.μ.
7	»	»	Κ. ΜΠΟΥΡΛΟΤΟΥ, Ολύμπου 50, 9-11 π.μ.
8	»	»	Ε. ΜΑΡΚΑΝΤΩΝΑΚΗΣ, Πλ. Τσαλδάρη 61, Νίκαια, 9-11 π.μ.
9	»	»	ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ - ΔΗΜΟΥΛΙΚΑ, Β. Γεωργίου 9Α, 6-8 μ.μ.
10	»	»	Κ. ΚΟΛΛΙΟΣ, Τσαμυδού 25, 9-11 π.μ.
11	»	»	Π. ΣΑΧΥΝΟΓΛΟΥ, Ε. Βενιζέλου 15, 11-1 π.μ.
12	»	»	ΚΑΒΑΤΖΑ-ΑΝΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ, Β. Γεωργίου 35, 9-11 π.μ.
13	»	»	Σ. ΚΑΛΑΤΖΑΚΟΥ, Παλαμίδου 67, 11-1 π.μ.
14	»	»	Α. ΒΕΝΙΕΡΗΣ, Ολύμπου 50, 6-8 μ.μ.
15	»	»	Ε. ΜΟΣΧΟΠΟΥΛΟΥ, Βασ. Γεωργίου 15, 9-11 π.μ.
16	»	»	Κ. ΚΟΛΛΙΟΣ, Τσαμυδού 25, 11-1 π.μ.
17	»	»	ΑΝΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ - ΚΑΒΑΤΖΑ, Β. Γεωργίου 35, 9-11 π.μ.
18	»	»	Μ. ΜΑΝΤΖΑΡΑ, Αγ. Ιωάννου Ρέντη 36, 11-1 π.μ.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ «MIRACLE»

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗ

Constant

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 28 - ΤΗΛ 36-396

Ταχεία και ασφαλή καταπολέμηση ακμών, λεκέδων, φακίδων, υπερτριχώσεως, παρυσιαρίων, εγχειρήσεις μύτης, στήθους, ρυτίδων

παράκληση.

Ο Τονις Constanten, Poste Restante, Farcennes, Belgique, επιθυμεί ν' αλληλογραφηθεί με νέες από την Ελλάδα, στην ελληνική, γαλλική και αγγλική γλώσσα, με αποκλειστικό σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Paris Poulos, 36 Brisbane St. Bond Junction Sydney N.S.W., Australia, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με Έλληνες, κατά προτίμηση από την Πελοπόννησο, με σκοπό το γάμο. Παρακαλεί όσες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Efstathios Thergmos και ο C. Contos, 44 Alfred St., Adelaide, S. Australia, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με Έλληνες από το εσωτερικό και το εξωτερικό, ηλικίας 18-20 χρόνων, με σκοπό τη γνωριμία και τη μετανάστευση.

Ο Zaf. Christantos, 16 Oliver St. Hamilton, Newcastle N.S.W., Australia, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με την αναγνώστριά μας, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Τυχερή».

Ο Fotios Christopoulos, για τον οποίο ισχύει η ίδια διεύθυνση, επιθυμεί ν' αλληλογραφηθεί με μία φτωχή αλλά τίμια νέα, που θα ήθελε να μετανάστευση στην Αυστραλία.

Ο Georges Constantinides, Rue Sultan Abd El Aziz No 41, Sout, Alexandrie, Egypte, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με τη «Φλογέρα Σπανιάδα» από τη Σπάρτη.

Ο Fotios Chelios, 760 Broadway, Lowell Mass, USA, ζητεί ν' αλληλογραφηθεί με νέες από όλο τον κόσμο, ηλικίας κάτω των 24 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Παρακαλεί όσες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Nick Roussos, 116 Rietfontein Road, Primrose, Germiston, Transvaal, South Africa, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με μία νέα μορφωμένη και ευπρόσωπη στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό, ό,τι ήθελε επικοινωνήσει.

Ο Yanni Kesiosoglou, Co General Trade and Agencies Company, «Vamvakos» Sirkeci Guzel Han P.O.B. 218, Istanbul, Turkey, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες από την Κύπρο και την Ελλάδα, ηλικίας 15-17 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή καρτ-ποστάλ και την ανάπτυξη μιας σταθερής φιλίας.

Ο Sr. oia Bethanis, (19 χρόνων) Rua Humaita No 503, Ar. 52, Liberdade, San Paulo, Brasil, ζητεί ν' αλληλογραφηθεί με Έλληνες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμών και τη σύναψη μιας καλής φίλας.

Ο P. Mastrovassilis, B.S.D. M.T.S.A Q'Land, Australia, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με την αναγνώστριά μας, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Γλυκό χαμόγελο».

Ο Dimitrios Pafalidis, 600 Edificio S.I.M., Qu. Grespo, Caracas, Venezuela, ζητεί ν' αλληλογραφηθεί με τη «Συννεφισμένη Κυρία».

Ο Luli Elefteriou, ο Bambino και ο Christodoulos Pragas, B.P. 941 Stanleyville, Congo, θέλουν ν' αλληλογραφηθούν αντίστοιχως με τις αναγνώστριές μας, που κρύβονται κάτω από τα ψευδώνυμα «Ευριδίκη», Πηνελόπη» και «Ελπίδα» από την Ίκαρία.

Δύο Ίταλοι ο A. Ugelio ο G. d'Ina και ο Giuseppe Panulio, Viale Cadorna, Is. 212 No 22, P. 50, Iste, B. Messina, Italia, επιθυμούν ν' αλληλογραφηθούν με νέες από την Αθήνα ή την Πάτρα, ηλικίας 17-18 χρόνων.

Ο Georgios (28 χρόνων) και ο Apostolos Antoniadis (18 χρόνων), Hammal Basil Cad. No 72/2, Istanbul, Turkey, ζητούν ν' αλληλογραφηθούν με μαθητές και μαθήτριες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 15-20 χρόνων, στη γαλλική, αγγλική ή τουρκική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας άγνης φίλας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο Χριστόδουλος Γουδελής, Ν. Θεοτόκη 127, Κέρκυρα, επιθυμεί ν' αλληλογραφηθεί με τη «Μελίνα» από το Λονδίνο.

Ο Σπύρος Γκιόδακας, Κοντοκάλλι, Κέρκυρα, ζητεί ν' αλληλογραφηθεί με την «Είνα».

Ο Σ. Χαλκιάδακας, (23 χρόνων), Σητεία, Κρήτη, Greece, επιθυμεί ν' αλληλογραφηθεί με την αναγνώστριά μας από την Αιγύπτου, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Χαρίς ανάπη».

Ο Άνστας Χότζιας, (17 χρόνων), Αργιστολίου 2, Κάτω Αιγάλεω, Αθήνα, Greece, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με την «Είνα».

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο Χριστόδουλος Γουδελής, Ν. Θεοτόκη 127, Κέρκυρα, επιθυμεί ν' αλληλογραφηθεί με τη «Μελίνα» από το Λονδίνο.

Ο Σπύρος Γκιόδακας, Κοντοκάλλι, Κέρκυρα, ζητεί ν' αλληλογραφηθεί με την «Είνα».

Ο Σ. Χαλκιάδακας, (23 χρόνων), Σητεία, Κρήτη, Greece, επιθυμεί ν' αλληλογραφηθεί με την αναγνώστριά μας από την Αιγύπτου, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Χαρίς ανάπη».

Ο Άνστας Χότζιας, (17 χρόνων), Αργιστολίου 2, Κάτω Αιγάλεω, Αθήνα, Greece, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με την «Είνα».

μήν μικρούλα Χ. 17» από τη Ροδεσία.

Ο Δημήτριος Άνδριανός, Ποταμία Σπάρτη, Παλιάμπελα, Λακωνία, Greece, επιθυμεί ν' αλληλογραφηθεί με Έλληνες του εσωτερικού, με σκοπό την ανάπτυξη μιας φίλας και, ό,τι άλλο ήθελε επικοινωνήσει.

Ο Μ. Λέτιος Ζωγράφος, Μάνδρα, Έλευσις, Αττική, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες από το εσωτερικό, ηλικίας 18-19 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Παρακαλεί όσες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Γεώργιος Κοκκίτης, Χρ. Σφαρα, Σπάρτη, Λακωνία, ζητεί ν' αλληλογραφηθεί με τη «Νυχτερίνη».

Ο Ν. Δασκαλάκης, Καστρί, Λαμία, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες ευπρόσωπες από την Ελλάδα, κατά προτίμηση από την Κρήτη, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής φίλας.

Ο Ε. Χατζηγεωργίου, (22 χρόνων), Αγίας Παρασκευής, Παγκράτι, Αθήνα, ζητεί ν' αλληλογραφηθεί με νέες από το εξωτερικό, με σκοπό τη σύναψη μιας άγνης φίλας.

Ο Στέφανος Πολίτης, (25 χρόνων), Βλαχιά, Σπάρτη, Λακωνία, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με την «Ατυχία Έλν».

Ο Α. Πολίτης, (25 χρόνων), για τον οποίο ισχύει η ίδια διεύθυνση, επιθυμεί ν' αλληλογραφηθεί με τη «Νυχτερίνη».

Ο Κωνσταντίνος Χιωτάκης, Μητροπόλεως 1, Αίγινα, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με τη «Μαρίνα».

Ο Ν. Κορωνιδής, Δημητσάνη, 14, Αγία Βαρόβα, Αιγάλεω, Αθήνα, Greece, επιθυμεί ν' αλληλογραφηθεί με νέες από την Αμερική.

Ο Γεωργίου Νικέλαος, Καλλίεργος, Αστυνομήκων Τμήμα Γυθείου, Λακωνία, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες από τον Καναδά, Αμερική, Αυστραλία, ηλικίας 17-23 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων.

Ο Θωμάς Βασιλείου, Βησσαρίωνος 1, Αθήνα, επιθυμεί ν' αλληλογραφηθεί με τη «Χαμένη ζωή».

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η Χιόνου Βούλα, το 6 Καλοκαίρι, επιθυμεί ν' αλληλογραφηθεί με Έλληνες από το εξωτερικό, ευκατάστατους, ηλικίας άνω των 25 χρόνων, με σκοπό, ό,τι ήθελε επικοινωνήσει.

Η Λακωνία Καρανικόλα, (22 χρόνων), Poste Restante, Κεραϊκόν, Αθήνα, Greece, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με κυρίως ηλικίας 28-40 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Η Λουίζα Παπαδάτου, (25 χρόνων), Καποδιστρίου 24, Αιγάλεω, Αθήνα, Greece, μορφωμένη, ευπρόσωπη και με ήπιες αρχές, επιθυμεί ν' αλληλογραφηθεί με ομογενείς του εξωτερικού με σκοπό το γάμο και τη μετανάστευση. Παρακαλεί όσους απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Η «Μελίνα» γαλλόφωνος, (17 χρόνων) από την Αίγινα, ευπρόσωπη και με καλή καρδιά, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με σοβαρούς κυρίως από το εξωτερικό, κατά προτίμηση με ομογενείς από τον Καναδά και την Αμερική, ηλικίας 30-40 χρόνων, με σκοπό τη γνωριμία και πιθανώς άρρωστα και το γάμο. Παρακαλεί όσους γράψουν να συνοδεύσουν το γράμμα με μία φωτογραφία τους. Για την αναγνώστριά μας αυτή τα γράμματα μπορούν να σταλούν στα γραφεία μας.

Η Σοφία από τη Θεσσαλονίκη, επιθυμεί ν' αλληλογραφηθεί με νέους από την Αμερική.

Το «Εντέλβι», (18 χρόνων) από την Κηφισιά, ευπρόσωπη, στη καλή νοικοκυρά, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με Έλληνες από το εξωτερικό, με σκοπό το γάμο.

Η «Ποσειδά» αλβανόφωνος, (17 χρόνων) από την Αίγινα, ευπρόσωπη και με καλή καρδιά, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με σοβαρούς κυρίως από το εξωτερικό, κατά προτίμηση από την Αμερική, με σκοπό τη γνωριμία και το γάμο.

Δύο φίλες ή «Κόρη» το 6 Μυστηρίου και ή «Στέλλα», (17 χρόνων), ζητούν ν' αλληλογραφηθούν με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η «Χιόνου Βούλα», (16 χρόνων) από την Αθήνα, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέους 24-27 χρόνων, κατά προτίμηση από τη Γαλλία και Αγγλία. Όσοι επιθυμούν να πάρουν

γράμμα από τις αναγνώστριές μας αυτές, στείλουν τη διεύθυνσή τους στις στήλες της αλληλογραφίας μας.

Η «Μελίνα», (25 χρόνων), όρεση από πατέρα, άρρωστα και με παρουσίαση, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με ένα κύριο από το εξωτερικό, κατά προτίμηση από την Αυστραλία, ηλικίας 27-35 χρόνων, με αποκλειστικό σκοπό το γάμο.

Η «20η της Χιόνου», ζητεί ν' αλληλογραφηθεί με νέους μόνο του εσωτερικού.

Το «Πληγωμένο σπουγγί», (20 χρόνων), θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέους από την Αμερική, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό, ό,τι ήθελε επικοινωνήσει.

Η «Νύμφη του Θερμικού», (31 χρόνων), ύψηλη και ευπρόσωπη, ζητεί ν' αλληλογραφηθεί με Έλληνες από το εξωτερικό, με σκοπό, ό,τι ήθελε προκύψει.

Τα «Δυό θλίμμένα μωρά», (30 χρόνων) από το Βόλο,

Και το παιδί σας έχει τώρα περισσότερη ανάγκη τόνωσης του οργανισμού του.

Δώστε του χαρά και υγεία προσφέροντάς του κάθε μέρα

ΙΟΝ Lakio

ΤΥΠΟΥ ΘΑΛΑΣΣΙΑΣ

Διότι εκτός από τα κύρια συστατικά των άλλων τροφών περιέχει την ΘΕΟΒΡΩΜΙΝΗ που χαρίζει την ευεξία

ΕΝΑ ΡΟΦΗΜΑ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΠΛΗΡΗΣ ΤΡΟΦΗ

ΟΙ ΛΩΛΑΔΕΣ ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Το χαστούκι

Μ' ένα άμανατζίτση ήθελε μια φιλέ-
γάδα το Έφταλίας την κόρη του,
ένα στρομπουλό χωριατοκόριτσο, ού-
λο δροσιά και δύναμη, για να μάθη ρα-
φική και το ήγραφε:

«Θα σου κάνω, Φταλία μου, χουσιμέτια.
Θα την έχω μια συντροφιά, ένα δεξί χέρι
στην λάτρε του σπιτιού σου ώπου να μά-
θω το ψαλλίδι...».

Κι' έτσι, από κείνη την μέρα π' άρρι-
θόρισε η μικρή η όμορφη, ταχυπινιά και
χάρι ως τον ασπράγαλο, είδε δόξες, γνώ-
ρισε πολιορκίες και γκι-
ουλέσια το σπίτι το Έ-
φταλίας, απ' τ' άγρία
του μαχαλά.

— Να χαθήτε, βρωμό-
σκυλα! φώναζε στα ντε-
ρέκια του συνοικισμού,
που γύρω απ' τα ντου-
άρια και τις πεζούλες
του σπιτιού της στεκόν-
τουσαν καρσούλι, πινω
στα νύχια των ποδαριών
τους για να δουν τη μι-
κρούλα, που ποτέ ήκου-
σε να βγάλει νερό απ' το
πηγάδι και ποτέ να πο-
τίσει τα πουλούδα.

Κι' η Έφταλία, γκιζ-
τισμένη τάζαζε με τη
μικρή:

— Συμμαζώξου, μωρή σκύλα! Μωρή,
σοκάκ σουπουργιέ!...

Μα πού να συμμαζώξη αυτή, που έρχε-
το αμα τη και το έρχονταν ποτέ να
κλάψη και ποτέ να πάρη τα βουνά σαν
διψασμένο άγριου.

Ξαφνικά, στα καλά καθούμενα, μια φο-
ερή άφηρημάδα, ένα σεκλέτι, μια μεγα-
χολία την κυριέψε κι' όλο αναστέναζε.

— Μωρή νουαίκα, είπε ο Νικολάκης, σί-
γουρα η μικρή είναι έρωτοχτυπημένη.

— Μη μου το λές! Ξεφώνισε η Έφταλία.
«Ήσοι, τι συμφορά βάλανε στο κεφάλι
μας! Και ποιος νάνε άραγε ο σκορδοπι-
στος; Λες νάνε ο χασάπης μας;

Άμέσως ο Νικολάκης τον φώναζε και
γλυκομαλώνοντάς τον, τούπε:

— Δικό σου είναι το καμπαέτι και τέ
κορίτσι μέρα τη μέρα ρέζει στα ποδαρία
του!... Είσαι όμορφότατο και φυσικό ή-
τανε να σ' έρωτευη. Γι' αυτό, πρέπει να
κυττάξεις να σβύσης το γαγκίνι, που το
άναψε μέσα στα τζιγέρια της.

Ίστέο ίστέμεζ το παλληκάρι ύποσχεθή
να την τρακήρη και να τ' εξηγήθη.

Μα το ίδιο βράδυ, με κατακόκκινο τ'ε
μάγουλο, πήγε κι' είπε στο Νικολάκη:

— Να το φινάλε απ' τοί υπεκκατασιό-
νες πούκανα!... Μουστράψε ένα χαστούκι
που κόντεψε ν' αλλοιωθώρη!

— Ωστε δεν είσαι σύ ο προφερές της!...
Ποιος νάνε άραγε; Μουρμούρισε ο Νικολά-
κης και ζουλόωσε το μυαλό του να βρ'ι
τον γαλάντε της.

— Καλέ άντρα μου! φώναζε η Έφτα-
λία. Σίγουρα θάνε ο φουρνάρης μας!

Μιά και δυό ο Νικολάκης πήγε άμέσως
και τον βρήκε.

— Το κορίτσι πούχουμε, τούπε άνήσυχος,
είναι ντροπαλό. Γι' αυτό δεν έχει το κου-
ράγιο να σου π'η το σεβίτα που σούχει και
λυώνει σαν το κεράκι της Λαμπρή! Κα-
νόνισου, λοιπόν, γιατί έχουμε εύθυνη.

Συγκινημένος ο φουρνάρης του ύποσχέ-
θηκε να βρ'η καλά και την καρσιλάντιση
κι' όπως τοπες... τόκανε.

Δυστυχώς όμως κι' αυτός την άλλη μέ-
ρα, έξω φρενών, πήγε και τούπε:

— Άχ τ'ι μούκανες, κύρ Νικολάκη! Μ
έκαψες! Γιατί, όχι μόνο γέννηκα ρεντίκου
λο, άλλα μουστράψε κι' ένα χαστούκι, πού
χασα τ' σούγα και τα πασχάλια!...

Κι' έτσι, έπειτα απ' όλα αυτά, ο Νικο-
λάκης κατάλαβε πως άσφαλώς αυτός είναι
ο καμπαέτσης. Γιατί όχι; Αυτά τα παρά
ένα θηλυκά πολλές φορές άγαπίζουν γέ-
ρους. Κι' ένα βράδυ κρυφά το έξιμολο
γ'ήθηκε:

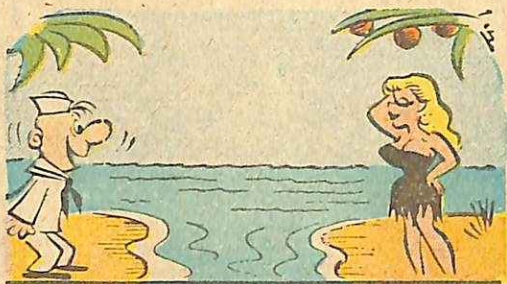
— Ήμουν βλάκας, ήμουν στραβός, ποι
δεν ήμουν να σε νοιώσω!...

Η μικρή έπιασε εύθους μ' άναφυλλητό
στην άγκαλιά του. Πανω όμως στην όμορ-
φη αυτή στιγμή μπήκε η Έφταλία και
στρουπελέκε! Κι' έτσι και του Νικολάκη
η έξιμολογήσι τέλεψε πάλι με χαστούκι
άλλα αυτή τη φορά πιο δυνατό γιατί ή-
τανε απ' τα χοντρά δοχτύλα το Έφταλίας

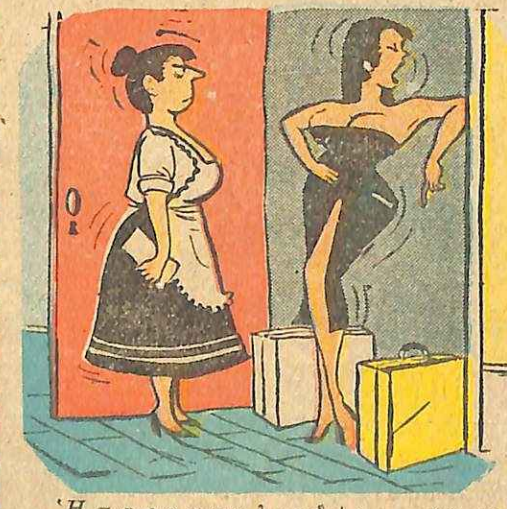
ΣΩΚΡ. ΡΩΗΑΣ

— Θαυμάζετε το αεροπλανάκι μου;
— Όχι, τό... αεροδρόμιο!...

Χωρίς λόγια.

‘Η παραγγελιοδόχος: “Αν δεν
άγοράσετε τίποτα τώρα ναντάμ, θα ξανα-
όρσω όταν θα είναι εδώ ο σύζυγός σας!”

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Πονηρία

Α ΜΑΝ, γιαβρούμ, πάλι μεγάλο γιορτή
έρχεται — μεγάλο εβδομάδα και ύ-
στερα Πάσκα ένεται, θα με π'ης,
μπέ, χριστιανός ένεσαι, γιάχο, χίτς για
τόσο μεγάλο γιορτή χαρά ντέν έκάνεις;
Ναι, κουζούμ, σέ λέω, μάλιστα, χαρά
να έκάνω, μεγάλο εδντομάντα περασμέ-
νο θα ένεται και ύστερα Χριστός Άνε-
στη θα λέωμε. Άμμα τί να σέ π'ω, γιά-
χο. Κάθε μεγάλο γιορτή μαζί με άλλα
πολλά έρκεται και πιρ'ωτα-πιρ'ωτα—ιστέ
καταλαβαίνεις; Το Σουρπουίτσα μου
καινούργιο φιστάνι ή-
θέλει. Να μην ήθελπν,
γιαβρούμ, μεγάλο γιορ-
τή. Χίτς τίποτες άλλο
ντέν καταλαβαίνει, φι-
στανί ήθελει.

— Μπέ, κουζούμ, λέω,
τόσα φιστάνια έχεις
μπέ! Άλλο ήθελεις;
— Και τί θα βάλω εγώ
το Πάσκα; με λέει. Ό-
λες οι γυναίκες θα εί-
ναι ντυμένες κι' εγώ
θα βγώ σαν τη σουρ-
λουλού;

— Γιαβρούμ, λέω, τί
σουρλουλού μωρλου-
λού με λές! Έσύ,
Σουρπουίτσα μου, κου-
κλάκι ένεσαι!

— Άσε τις σασχλάρες, καυμέμε! με
λέει.

Ίστέ, λοιπόν, τί να ένεται; Άμα το
Σουρπουίτσα μου ένα λόγο λέν, το λό-
γος της περασμένο θα ένεται. Άλλοι-
ώς γρί, γρί, γρί, γρί, αϊτιά μου φαγυ-
μένα θα έκάνη.

Το λοιπόν ίσιπί μας μοδίστρα πα-
ραγγελμένο έκάνει και μόλις το είδα,
λέω, αμάν! Αυτό το μοδιστράκι πάντα
ίσιπί μου να έρχεται, κάθε ήμέρα το
Σουρπουίτσα μου και ένα φιστάνι να
έκάνη!

Άμάν, άναγνώστη έφένθη, τί να σέ
λέω! Στιρουμπουλό, στιρουμπουλό ή-
τανε, νόστιμο, νόστιμο, ματάκια του μαύ-
βιρα ήτανε, μαλλάκια του, μπόλικά, β'ά
βαί, β'ά, μα το θεός σέ λέω να το ή-
βλέπης και καρντιά σου πάτ-κιούτ να
έκάνη καθουρντιστήρι να ένεται.

— Από εδώ ο σύζυγός μου κ. Καρα-
μπέτ, το Σουρπουίτσα μου συστημένο
με έκανε.

— Χαίρω πολύ, το μοδιστράκι έκανε,
άμμα στοματάκι του μέλι έόταζε.

— Από εδώ η δεσποινίς Καϊτούλα, το
Σουρπουίτσα μου πάλι συστημένο το
μοδιστράκι έκανε.

— Ντεσποινίς Καϊτούλα, είπα, πολύ έν-
τουσιασμένο ένομα!

Ίστέ, να με το θεός σέ λέω, πιρ'ωτη
φορά μέσα στο ίσιπί μας όμορφος κο-
ιτοί πατημένος έκανε. Γιατί το Σουρ-
πουίτσα μου, β'ά ντινίνι ιμανί, π'αι-
νει και όλο το δακνιμούρες μαζεμέ-
νες έκάνει, όλο το φιλενάδες της ιστέ
ισκυλόφαρα ένοντα!

Τώρα θα με είπης, με ήξερει έμένα! Λιά-
κι το κοριτσάκι με ήρσσουνε και
άμα όμορφα κοριτσάκια ήδλεψ καρντιά
μου πάτ κιούτ έκάνει και φοβάται άντι-
ρα της να μην χάση. Τί να σέ κάνη,
γιαβρούμ και το Σουρπουίτσα. Όλο το
παντιρεμένες ίντια ντουλαία έκάνουνε.
Χίτς υπαρμπουνάκια στο σ'ιπί τους ντέν
έμπάζουνε. Μόνο ίσκυλόφαρα!

Το λοιπόν, με αυτό το κοριτσάκι, λό-
γω τιμής σέ λέω, ήτρελλάθηκα. Άμα
κρίμα, μία ήμέρα ήτανε μόνο, φιστα-
νάκι ραμένο έίνε, μοδιστράκι χίτς άλ-
λο ντέν θα ξαναπατούσε.

— Καραμπέτ! το Σουρπουίτσα μου με
λέει, να ράψω και μία μπλούζα άκόμη
με μία φούστα;

— Ναί, ναι ιστέ Σουρπουίτσα μου, λέω
να ράψης!

Ετσι και το άλλο ήμέρα πάλι το μο-
διστράκι ίσιπί μας ήτανε και εγώ πολύ
ίφκαριστήμένος ήμουνα. Σαλαμάρες έ-
κάνανε, άστεια έλέαμε, ντεσποινίς Καϊ-
τούλα φελιάν φιστική ώραία περάσαμε.

— Καραμπεττάκι μου, το Σουρπουίτσα
μου με λέει, νάρθη κι' αύριο η Καϊτού-
λα να μου ράψη ένα φουστανάκι ά-
κόμα;

— Να έρχεται! Να έρχεται! λέω.
Και ιστέ πάλι ήρθε. Β'άί, β'άί, β'άί, μαί-
μού, πονηρή Σουρπουίτσα μου. Έτσι
με το νόστιμο μοδιστράκι με έκαταφε-
ρε και ντέν έκάνε ένα μόνο φιστάνι,
τρία έκανε! Και τώρα; Πάει το μοδι-
στράκι και έμεινανε το τσέπες μου μο-
νάχα άδειες. Κατάλαβες;

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΛΑ τ'α όνόματα ήταν δικά του και μ' όποιο όνομα
τόν φώναζες, γύριζε και σέ κύτταζε. Σπ'η ματιά
του όμως, που σούρριχνε, έβλεπες πως γύρευε να
θυμηθ'ι κάτι, που τόκε ξεχάσει από πολλών καιρό
και που το άναζητούσε στις φωνές, στις όμιλίες, στα
μέρη, όπου γύριζε, από το π'ρωί ως το β'ράδυ.

Δέν έτρωγε συχνά και τις περισσότερες φορές, έξω,
στα ακαλοπατία κανενός σπιτιού, όταν καθόταν να ξε-
κουραστή, τού έδιναν από ευσιπλαχνία κανένα κομμάτι
ψωμί με τίποτα περισσεύματα της κουζίνας.

Μία μέρα τόν είδε και τόν λυπήθηκε μία κοπέλλα,
ή όρσουνη, που γύριζε νωρίς από τη δουλειά της. Δέν
είχε άγριο ύψος για να τόν φοβηθ'ι και τόν πήρε από
το χέρι. Έκει κοντά ήταν το φτωχικό σπιτάκι της.

Η όρσουνη ήταν όρφανή. Ήταν ένα φρόνιμο κορί-
τσι με χρυσή καρδιά. Από το ύστερημά της, τις πιο
πολλές φορές, έδινε πάντα βοήθεια σε καμμία άλλη
πιο φτωχή... Γι' αυτό όλος ο κόσμος στη γειτονιά της
τήν άγαπούσε.

Δέν παραξευένθηκε λοιπόν κανείς όταν τήν είδαν έ-
κείνο το άπόγεμα να βαστάει από το χέρι έναν κοί-
ρελιάρη με μεγάλο γένεια και να τόν οδηγ'η στο σπι-
τι της.

Η όρσουνη, παρ' όλο που δέν ήταν παραπάνω άνω
δεκαεννιά χρόνων κοπέλλα, ήξερε τί σημαίνει πόνος
και φτώχεια, γιατί από δεκαπέντε χρόνων κοριτσάκι
που έκασε τούς γονείς της, πέρασε πολλές σκληρές
μέρες, ποτισμένες με δάκρυα, όπου να βρ'η δουλειό

ο' ένα έργοστάσιο. Γι' αυτό συμπονούσε κάθε φτωχό
και προτιμούσε να μοιρασθ'ι το φαγητό της με τόν
πεινασμένο παρά να χορτάση μονάχη έκείνη.

Ο άγνωστος τήν ακολουθούσε τώρα σαν παιδάκι,
κι' όταν βρέθηκε μέσα στο σ'ιπί της και κάθισε στο
τραπέζι, τήν κύτταζε μ' ένα βλέμμα γεμάτο εύγνω-
μοσύνη.

Δέν τού μίλησε σ' όλο το διάστημα, που φάγανε μα-
ζί και δέν τόν ρώτησε ούτε πως τόν λένε, ούτε αν
έχει στέγη και συγγενείς.

Όταν τελειώσανε το φαγητό και τούψησε έναν κα-
φέ, είδε να κυλάει από τα μάτια του ένα δάκρυ...

Της φαινόταν παράξενο, που δέν της είχε κι' α-
τός ούτε μία λέξη. Οι τρόποι του, ωστόσο, όταν έτρω-
γε, έδειχναν — περιεργία για έναν κουρελή! — ό-
τι ήξερε από καλή συμπεριφορά.

Μία στιγμή, λοιπόν, τήν κύτταζε φοβισμένα στα μά-
τια και πρόφερε σιγά:

— Ευχαριστώ!...

Άναπνέχιασε η όρσουνη. Η φωνή του, που τήν ά-
κουγε για πρώτη φορά, της έκανε έντύπωση και τόν
ρώτησε:

— Πώς σέ λένε;

Έκείνος τήν κύτταζε πάλι στα μάτια, με δέ μι-
λησε. Έπειτα έβριζε μία ματιά γύρω του, ξανακύτταζε τήν κο-
πέλλα και φαινόταν ότι κάτι τόν απενοχώρουσε, με δέ μπορού-
σε να το εξηγήσας... Πρόφερε και πάλι:

— Ευχαριστώ!...

Δέν ύπηρεζε άμφιβολία ότι ο άνθρωπος αυτός θάκε π'έθε
κάτι φοβερό, που τού σάλεψε το μυαλό και τόν έκανε να χάση
τη μνήμη του. Και τώρα προσπαθούσε μέσα στο ζεστό περι-
βάλλον τού φιλόξενου έκείνου σπιτιού να θυμηθ'ι κάτι από τόν
εαυτό του.

— Σε περιμένει κανείς; Οι γονείς σου, ή γυναίκα σου, τά παι-
διά σου; ρώτησε η όρσουνη.

Ο άγνωστος της έβριζε μία ματιά και πρόφερε:

— Δέν ξέρω...

— Πώς σέ λένε; τόν ξαναρώτησε.

— Δέν ξέρω...

Η όρσουνη τώρα άρχισε να φοβάται. Δέν τη φόβιζαν όμως οι
τρόποι του, άλλ' αυτό το μυστήριο, που τούλινε τόν άγνωστο.
Τόν εξέταζε καλύτερα με το βλέμμα της κι' έβλεπε πως δέν
θάταν παραπάνω από τριάντα χρόνων. Τα άξυρια γένεια του
όμως σ' ηλικιωμένο, το ντύσιμό του, τ' άκντισια μαλλιά του,
τόν έδειχναν πολύ πιο ηλικιωμένο.

Τόν κύτταζε κι' έμενε άναποφάσιστη. Τί έπρεπε να κάνη τώ-
ρα; Κάλεσε τού τραπέζι της ένα φτωχό... Αυτό δέν ήταν κάτι
το καινούργιο γι' αυτήν. Πώς όμως να τόν διώξη τώρα; Πώς να
τού π'η να φύγη; Κι' όπως φαινόταν, ούτε σ'ιπί, ούτε οικογέ-
νεια είχε αυτός ο άνθρωπος. Μα δέ μπορούσε να τόν κρατήση
στο σ'ιπί της, μόνη, όπως ήταν...

Πώς να τού π'η να φύγη; Αυτό τόν άνασάπτωνε, γιατί δέ μπο-
ρούσε να σ'ηνεννοηθ'ι μαζί του...

Ο όίκτος είχε πλημμυρίσει τήν ψυχ'η της. Δέ φαινόταν κα-
κός, ούτε έπικινδυνός ή τρελλάς. Κάτι είχε πάθει κι' είχε χά-
σει τη μνήμη του, κάτι το φρικτό τού είχε συμβ'η και είχε χάσει
τόν εαυτό του.

Δέ θα τόν άφηνε, λοιπόν, να φύγη. Δέ θα τόν έδιωχνε!
Τούτρωσε δυό κουβέρτες, τούβαλε καθαρό μαξιλάρι και κα-
θαρά σεντόνια και κυττάζοντάς τόν, τού είπε:

— Καλνυχάτα...

Έπειτα κλειδώνε τήν πόρτα και πήγε στο διπλανό σ'ιπί, να
κοιμηθ'ι με μία φιλενάδα της. Όταν τόμαθαν οι γειτονές της,
τη μάλωσαν, λέγοντάς της πως δέ θάπρεπε να βαρ'η στο σ'ιπί
της τόν πρώτο τυχόντα για να κοιμηθ'ι. Μα όσα κι' άν τ'ή
είπαν ήταν για το τύπο, γιατί ήξεραν τήν καρδιά της όρσουνης.

Το π'ρωι θάδλεπε τί θα μπορούσαν να κάνουν. Άναγκαστικά
θα τόν έβγαζαν έξω, αφού η όρσουνη θα έπρεπε να γυρίση
στο σ'ιπί της και να πάει κατόπ'ι στη δουλειά της.

Έκείνη όμως τη νύχτα συνέβη κάτι τρομερό. Από άπροσεξία
ένός υπηρέτη, που κειμόταν στο γωνιαίο μαγαζί, ένα μικρό
μακαλίκιο, πήρε φωτιά ένας τενεκές με πετρέλαιο. Σε λίγο
οι φλόγες φούντωσαν, έβγαλαν φωτιά στο διπλανό εύλινο σ'ιπί.
αν σ'ι λίγος όλα έκείνα τα μικρά φτωχόσπιτα θα κα-γόντουσαν
αν οι γειτονές δέν άκούγαν κάτι φοβερό κραυγές που έβγαί-
ναν από το σ'ιπί της όρσουνης. Άνοιξαν πόρτες και παράθυ-

ρα κι' όλοι είδαν τη φω-
τιά. Η όρσουνη με τη φι-
λενάδα της έπρεξαν να ά-
νοιξουν το σ'ιπί της και
τότε αντίκρυσαν τόν ά-
γνωστο άναστατωμένο να
φωνάζη:

— Όωτί! Όωτί!

Σέ λίγο έφτασαν οι πυροσβέστες, που πε-
ριώρσαν τήν πυρκαγιά. Μα ως τα ζημερώμα-
τα ή γειτονιά ήταν άνάστατη.

Η όρσουνη γύρισε στο σ'ιπί της, που δέν
είχε πάθει τίποτα. Ένα υπόστεγο μόνο της
αυλής κοντά στο δωμάτιο που είχε κοιμηθ'ι
ο άγνωστος είχε καταστραφ'η.

— Θέλω να μου εξηγήσετε, της είπε μία στιγμή ο άγνωστος
έκείνος, που πήγαινε ξερσιών της, πως βρέθηκε εδώ!

Έκείνη τού διηγήθηκε όλη τήν ιστορία. Ότι δηλαδή τόν βρ'η-
κε στο δρόμο και ότι τόν φιλόξενησε τη νύχτα έκείνη στο σ'ιπί
της, ενώ αυτή είχε πάει αλλού να κοιμηθ'ι.

— Ευχαριστώ, της είπε, για τη φιλοξενία. Δέ θα το ξεχάσω
ποτέ. Γίνατε ή αϊτία να ξαναβρ'ω τόν εαυτό μου! Χαίρετε...

Τόν κύτταζε σαστισμένη, που έφευγε και δέν καταλάβαινε
πιά τίποτα... Τώρα της είχε μιλήσει αλλοιώς, ενώ το προη-
γούμενο βράδυ δέν άκούσε από το στόμα του παρά μονάχα ένα
«ευχαριστώ»...

Και δέν είχε άδικο η όρσουνη... Δέν μπορούσε να ξέρη πως
ο άγνωστος κουρελής ήταν ένας πλούσιος απηραγιάς: ο θωμάς
Πελαγούρης, από μία έπαρχιακή πόλη. Ο άνθρωπος αυτός είχε
κίσει τη μνήμη του, μία νύχτα, όταν όλη η συγκομιδή της
κρονιας είχε πάρει φωτιά. Ένα δοκάρι τότε τόν είχε χτυπήσει
στο κεφάλι, τη στιγμή που μπήκε σ' ένα σπαύλο να γλυτώση
το καλύτερο άλογό του...

Από τότε είχε χαθ'ι. Οι γονείς του τόν θεωρούσαν πιά νεκρό.
Νόμιζαν πως βρισκόταν μαζί με δυό άλλα παραμορφωμένα πτώ-
ματα, που βρέθηκαν μέσα στις καμένες αποθήκες.

Ο θωμάς όμως, που είχε χάσει τη μνήμη του, γύριζε στα
χωράφια, δίχως κατεύθυνση, δίχως να καταλαβαίνει πιά ποιος
ήταν.

Ετσι, έφτασε μία μέρα στη πρωτεύουσα άγνωστος άνάμεσα
σε άγνωστους, δίχως όνομα, δίχως στέγη.

Το βράδυ όμως που είδε τις φλόγες από το παράθυρο της
αυλής, έπαθε ένα τέτοιο κλονισμό, ώστε ξαναβρ'ηκε τη μνή-
μη του...

Έπειτα από ένα μήνα, η όρσουνη είδε να σταματά έξω από
το σ'ιπί της ένα αυτοκίνητο και να βγαίνει απ' αυτό ένας κα-
λοντυμένος άνδρας.

— Δέ με θυμάστε; της είπε. Είμαι έκείνος που φιλοξενήσατε
τη νύχτα της φωτιάς. Ήτον τυχερό να ξαναβρ'ω τόν εαυτό μου
στο σ'ιπί σας... Και είστε σεις ή αϊτία. Πώς μπορώ να σας
δείξω τήν ευγνωμοσύνη μου; Θέλετε ναρθέψτε μαζί μου; Έχω
πολλά χημάτια και είμαι άνυπαντρός. Μία γυναίκα σαν και σας
θάταν στολίδι στο σ'ιπί μου.

Η όρσουνη δάκρυσε, τοούωσε το χέρι της και τήν άλλη μέρα
έφυγαν μαζί για τήν έπαρχιακή πόλη, όπου ο «άνθρωπος δίχως
όνομα» της έδωσε π' όνομά του και της χάρισε τήν εύτυχία,
για όλη της τη ζωή.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Οι άνοηστικές είναι ριγωτές ή διαγωνάλ σε διάφορα χρώματα. Αυτό το πολύχρωμο είναι πολύ πρακτικό, γιατί εύκολα μπορεί να συνδυάσουμε το ένα ή το άλλο με φόρμα με κάποιο, από τα χρώματα της ομπρέλλας μας. Ύστερα λένε πώς δεν

Ο υποκόμης ανασήκωσε τους ώμους του.
— Πιστεύεις αληθινά αυτές τις ιστορίες, καλέ μου Ζάν; είπε.

— Βεβαίως, τις πιστεύω! Γιατί τις είδα με τα μάτια μου να έπαλθνε... Σας το όρκίζομαι!... Έδω και 20 χρόνια, κάποια μέρα που ο πατέρας σας γύριζε απ' το κυνήγι, μια άσπροφροσμένη κυρία σταμάτησε τ' αλόγο του... Τό 'δω βράδυ, τον βρήκανε νεκρό στο κρεβάτι του... και τον θρήνησανε μια δολοκλήρη βδομάδα...

— Η Σιμόν προσπαθούσε τώρα να χαμογελάσει, για να κρύψει την ταραχή της. Ο υποκόμης ζήτησε να της δώσει μια φυσιολογική εξήγηση του ξαφνικού θανάτου του πατέρα του. «Υστερα πήγανε να φάνε και δεν ξαναμίλησαν πιά γι' αυτό».

— Ο καιρός κύλησε ήρεμα. Ένα φθινόπωρο βράδυ, τ' αντρίδι γύριζε από ένα μακρινό περίπατο με τ' αλόγο. Πήγαν στην αυλή, για να απολαύσουν τη γλυκιά γαλήνη του δειλινού.

Ξαφνικά, μέσα στις μενεξένες σκιές του σούρουπου, μια άσπρη σκιά ξεχώρισε, μπροστά τους, έκοψε βιαστικά το δρόμο και χάθηκε ανάμεσα στα δέντρα.

Ο Ρομπέρ αναγνώρισε την καμαριέρα της Σιμόν και σκέφτηκε πως θα γύριζε στον πυρ-
Η Νεράιδα

— Είδες εκείνη την άσπρη σκιά, Σιμόν; Ρώτησε ο Ρομπέρ τη γυναίκα του.

ΤΩΝ ΑΣΠΡΩΝ ΒΡΑΧΩΝ

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΜΕΤΑ το ταξίδι του γάμου τους, ο υποκόμης Ρομπέρ ντε Μπλάκας κι' η γυναίκα του Σιμόν πήγαν να εγκατασταθούν στον πατρωνικό πύργο τους, στη Νορμανδία.

Τους υποδέχτηκε ένας γέρος υπρέτης, ο Ζάν, πιστός στην οικογένεια εδώ και 50 χρόνια, και τους ώδηγησε στην άπραντη κρεβατοκάμαρα της υποκόμησας, με την ασημένια επίπλωση. Η Σιμόν πήγε ως το μεσαίο απ' τα τρία παράθυρα και κύτταξε από κει την κοιλάδα.

— Απ' αυτό το παράθυρο έφυγε μια νύχτα η Νεράιδα μας και ξαναγύρισε εκεί κάτω, κοντά στις άλλες Νεράιδες των Άσπρων Βράχων... εξήγησε ο Ζάν.

— Πραγματικά, θυμάμαι άοριστα μια τέτοια ιστορία, είπε ο υποκόμης.

Η Σιμόν γέλασε νευρικά.

— Όποτε η κάμαρα αυτή έχει το θρόνο της; ρώτησε.

— Μα κάθε αρχαίος πύργος έχει τους θρόνους του... είπε ο άντρας της. Διηγήσου τον, Ζάν, στην κυρία!

Κι' ο γέρος υπρέτης άρχισε:

— Πριν από πολλά χρόνια, εν' απόγεμα, κάποιος απ' τους Μπλάκας περνούσε με τ' αλόγο του από κείνο το δρομάκι που βλέπετε, στη βάση των Άσπρων Βράχων. Ξαφνικά, μια πεντάμορφη κυρία, ντυμένη ολόασπρα, πέρασε από μπροστά του σαν σκιά και χάθηκε άμέσως! Ο άρχοντας μας δεν πρόλαβε να της μιλήσει, αλλά την έρωτευε κρεβάτι.

— Την άλλη μέρα, ξαναπέρασε εκεί, την ίδια ώρα, με την έλπιδα να την ξανασυναντήσει. Εκείνη ήθελε πραγματικά. Κι' εκείνος της έρωτευε τότε τον έρωτά του.

— Θα γίνει ευχάριστης γυναικά σας, του απάντησε, αλλά μ' έναν όρο: να μη μιλήσετε ποτέ μπροστά μου για το θάνατό! Γιατί, μόλις ακούσω αυτή τη λέξη, θα εξαφανιστώ...

Ο άρχοντας της το υποσχέθηκε. Παντρεύτηκαν λοιπόν και μένανε στον πύργο.

— Ήταν ευτυχισμένοι για μερικά χρόνια. Μια μέρα όμως, που έπρόκειτο να πάνε σε μια κυνηγετική εκδρομή κι' η πυργοδεσποίνα άρρωστος να έτοιμαστί, ο άνωμόνος άντρας της μπήκε βιαστικά στην κάμαρά της και της είπε:

— Άγαπητέ μου, άργείς σαν το θάνατο!... Μόλις αντίχρησε η μοισαία λέξη, η κυρία προχώρησε προς αυτό εδώ το παράθυρο κι' εξαφανίστηκε... Από τότε, κάθε φορά που παρουσιάζεται στον πύργο μια άσπροφροσμένη Νεράιδα και τη βλέπει ένας απ' τους Μπλάκας, είναι προμήνυμα θανάτου!

K. NT' ΑΡΡΟΒΙΑ

Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΑΡΑΧΝΗΣ

Το νήμα της είναι νερότερο απ' το ασάκι

ΔΙΑΦΟΡΑ στοιχεία αποδεικνύουν, ότι οι άραχνες υπήρχαν στη Γη εδώ και 300 εκατομμύρια χρόνια το λιγότερο. Παίξανε δε αρκετά σημαντικό ρόλο στη ζωή του ανθρώπου. Οι αρχαίοι λαοί, οι άνθρωποι της Αναγεννήσεως, κι' ακόμα οι γιατροί του 19ου αιώνα, χρησιμοποιούσαν τις άραχνες και τους ιστούς των σπιν εφάρμακα, που τα καταπίνανε, τα τρίβανε πάνω στο σώμα τους, τάζαν στα τραύματα ή τα κρεμάσαν γύρω στο λαιμό τους. Πιστεύαν δε ότι θερμαίνουν τους πυρετούς, τις πληγές, την παύλη, τις καρδιακές παθήσεις, τους όγκους, τη δυσκοιλότητα, τον ίκτερο, τους πόνους των αυτιών, την εύλογια, τον κοκκυή, κλπ.

Ακόμα και σήμερα, σε διάφορα μέρη της Ευρώπης, οι χωρικοί βάζουν ιστό άραχνης, όταν κοπούν, για να σταματήσει την αιμορραγία με τη συσπικτική του ενέργεια. Στην ύπαιθρο της Κούδας, εξ' άλλου, οι μαμές συνήθιζαν να σκεπάζουν με ιστό άραχνης τον καμμένο ομφαλό των νεογνώντων. Τον τελευταίο καιρό όμως έχει περιορισθεί σημαντικά αυτή η συνήθεια, με αποτέλεσμα τη σημαντική έλλειψη της βρεφικής θνησιμότητας.

Υπάρχουν 50 — 75 χιλιάδες γνωστά είδη άραχνών. Αλλά μονάχα 10—12 απ' αυτά είναι βλαβερά στον άνθρωπο, όπως π. χ. η φαρμακερή εμάρρη χήρα. Η μεγάλη, μαύρη και μαλλιαρή σπαράντουλα είναι κι' αυτή δηλητηριώδης, όχι όμως περισσότερο από μια σφήκα. (Όστόσο άλλοτε πίστευαν, ότι το δαγκωμά της τρέλαινε τον άνθρωπο και τον έκανε να χορεύει σπασμωδικά, και απ' αυτό πήρε την ονομασία του ο χορός σπαράντουλας).

Οι περισσότερες άραχνες έχουν 8 μάτια, διευθετημένα σε δύο ή τρεις σειρές. Έχουν επίσης 8 πόδια, με 56 άρθρωσεις εν όλω, που κινούνται όλες μ' ένα τέλει συντονισμό.

Τα λεπτά και κυρτά δόντια τους χώνονται στο σώμα της λείας τους και διοχετεύουν δηλητήριο, για να τη ναρκώσουν και να εκμηδενίσουν την αντίστασή της. Υστερα τού δαγκάνες τη στομάχι και απορροφούν τους χυμούς της.

Το νήμα που παράγει η άραχνη από ειδικούς αδένες της, μοιάζει σαν μετάξι και έχει πάχος ενός χιλιοστού του χιλιοστομέτρου. Χρησιμοποιεί 109 τέτοια νήματα μαζί, για να σχηματίσουν το πάχος μιας ανθρώπινης τριχάς.

Όστόσο, η άνοιξη τους είναι μεγαλύτερη τριχάς, ενός άσταλένιου σώματος ίδιου μεγέθους! Οι άραχνες χρησιμοποιούν το νήμα τους όχι μονάχα για τον ιστό τους, αλλά και για να φτιάχνουν κρύπτες, σκακουλιά για τ' αυγά τους, καταφύγια για τα παιδιά τους, κλπ. Τυλίγουν επίσης τα θύματα τους με πολύτιμο νήμα και τ' αφήνουν κατά μέρος, για να τα φάνε αργότερα με την ησυχία τους.

Υπολογίζεται, ότι κάθε άραχνη, βγάζει απ' το σώμα της πάνω από 4.000 μέτρα νήμα. Μ' αυτό φτιάχνει τον ιστό της, μέσα σε μια ώρα περίπου.

Δεν πίνουν ωστόσο όλες οι άραχνες τη λεία τους μ' αυτό τον τρόπο, με τον ιστό τους. Υπάρχουν δύο είδη, η «άραχνη - κάδουρας» και η «άραχνη - λυκοειδής», που κυνηγάνε κι' αρπάζουν τα έντομα. Κι' άλλη πάλι μαζεύει φύλλα, τα ενώνει μεταξύ τους με το νήμα της, σχηματίζει έτσι μια σκελιά και πλέει μ' αυτήν πάνω στο νερό, κυνηγώντας τη λεία της!

Οι νεογνικές άραχνες δεν τρώνε καθόλου επί ένα χρονικό διάστημα, αφού βγούν απ' τ' αυγό, γιατί είναι ακόμα άτελες το πεπτικό τους σύστημα. Έχουν όμως μέσα τους μια παρακαταθήκη τροφής, που εξαντλείται σιγά σιγά.

Σε ώριμα είδη, τα μικρά που βγαίνουν από τ' αυγό, μένουν γαντζωμένα πάνω στην πλάτη της μάννας τους, ώπου να γίνουν ικανά να ζήσουν μόνα τους. Υστερα σκαρφαλώνουν όσο πιο ψηλά μπορούν σε δέντρα ή σε τοίχους, κρεμάνε στο κενό ένα μακρύ νήμα τους, πλένουν απ' αυτό κι' αφήνουν να παρασυρθούν απ' τον αέρα, για να εγκατασταθούν κάπου άλλο και ν' αρχίσουν καινούργια ζωή.

Άλλοτε, είχε ιδρυθεί στη Γαλλία ένα δραχνοτροφείο. Με τον ιστό από τις άραχνες του, φτιάχνανε γάντια και κάλτσες! Αλλά η πρωτότυπη αυτή επιχείρηση χρεωκόπησε, γιατί οι άραχνες πολλαπλασιάζονταν πολύ δύσκολα και άλλαζαν γρήγορα.

Οι γιατροί μεταχειρίζονται τις άραχνες στα εργασιότητά τους, για τον έλεγχο των αποτελεσμάτων διαφόρων φαρμάκων στο κεντρικό νευρικό σύστημα. Η ενέργεια του φαρμάκου στην άραχνη εκδηλώνεται με μεταβολή του τρόπου, που φάινεται τον ιστό της (κανονικά ή ακανόνιστα).

Οι περισσότεροι άνθρωποι νοιάζονται μόνον εριστική αποστροφή προς τις άραχνες. Υπάρχουν όμως και μερικοί, που τις φοβούνται και τρέμουν όταν τις δούνε. Ο παθολογικός αυτός φόβος αποτελεί μια ψυχική ανωμαλία κι' έχει ονομασία «δραχνοφοβία».

Ο πασίγνωστος στους παλιούς αναγνώστες μας Δρ. Κάμα ανέλαβε και πάλι να σας παρουσιάσει σε κάθε τεύχος μας ένα εβδομαδιαίο άσροσκόπιο, που θα σας βοηθήσει να διοργανώσετε καλύτερα τη ζωή σας, εκμεταλλευόμενοι τις ευκαιρίες και αποφεύγοντας τους κινδύνους που σας απειλούν. Οι δημοσιευόμενες προβλέψεις ισχύουν για την χρονική περίοδο

23 — 29 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1959

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...

ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...

*** Η Πανσέληνος επηρεάζει ευνοϊκά την κρίση σας και σας βοηθεί να πάρετε ορθές αποφάσεις. * Τη Δευτέρα 27 ή εργασία θα παρουσιάσει αδήσει και επιπλοκές. * Απαιτείται ψυχραιμία.**

ΚΡΙΟΣ: 22 Μαρτίου — 20 'Απριλίου

*** Τα αισθηματικά ζητήματα θα ελεγχθούν ομαλώς αν τα στηρίξετε περισσότερο στη λογική παρά στη φαντασία. * Μια παρεξήγηση θα σας χαλάσει το κέφι την Κυριακή 26.**

*** Άνωμαλίες στο αναπνευστικό σύστημα. * Θα νιώσετε τον εαυτό σας κουρασμένο. Δε δικαιολογείται όμως καμιά άνησυχία. Αδξήσετε τις ώρες ύπνου. * Τυχερό το 3.**

*** Η Πανσέληνος αδέσμευε όχι μόνο τη δική σας νευρικήτητα, αλλά και των προσώπων με τα οποία συναλλάσσεστε. * Όπισθήτε με υπομονή και δείξετε κατανόηση. Θα ώφεληθήτε.**

ΤΑΥΡΟΣ: 21 'Απριλίου — 21 Μαΐου

*** Θα πάρετε το Σάββατο 25 μια άποψή, που θα σας εξασφαλίσει την Κυριακή μεγάλη χαρά ή ικανοποίηση. * Αποφύγετε τις έκμυστηρεύσεις, ακόμα σε συγγενείς.**

*** Διαταραχές στο πεπτικό σύστημα. Κατά την περίοδο αυτή το στομάχι δε λειτουργεί καλά τόσο κανονικά. * Προφυλάξτε το λαιμό σας, που απειλείται από κροαλόγμο. * Τυχερό το 4.**

*** Η ελκρινεία στενών συνεργατών σας, καθώς και το ενδιαφέρον τους θα σας συγκινήσουν. * Ένας έλιγμος θα καταλήξει σε σημαντική επαγγελματική επιτυχία. * Χρειάζεται αποφασιστικότητα.**

ΔΙΔΥΜΟΙ: 22 Μαΐου — 22 'Ιουνίου

*** Η Πανσέληνος επηρεάζει δυσμενώς τα νεύρα σας και βάζει έτσι σε σοβαρό κίνδυνο τις αισθηματικές σχέσεις. * Μην έμπιστεύεστε πρόσωπο που σας κοιταχεί συνεχώς.**

*** Εάν η καρδιά σας παρουσιάσει έστω και την παραμικρή ενόχληση, συμβουλευθείτε άμέσως το γιατρό σας. * Σας απειλούν πόνοι στην πλάτη. * Αποφύγετε τα ρεύματα.**

*** Αποφύγετε την αναληθικότητα, την άμελεια και την άλλοση για να μη δοκιμάσετε δυσάρεστες εκπλήξεις. * Την Τρίτη 28 θα συμβή κάτι άπροσδόκητο αλλά ευχάριστο.**

ΚΑΡΚΙΝΟΣ: 23 'Ιουνίου — 23 'Ιουλίου

*** Η Πανσέληνος σας ώθει σε διεισροπήσεις, που θα είναι επιζήμιες τόσο για τα επαγγελματικά όσο και για τα αισθηματικά ζητήματα. * Την περίοδο χαρακτηρίζει μεγάλη ευαισθησία.**

*** Τα άστρα επηρεάζουν δυσμενώς τον ύπνο. Οι γυναικές ιδίως θα βασανιστούν από εφιάλτες. * Γενικά βγεία καλή, προσέξτε όμως το σπκάτι, που είναι υπερβολικά ευαίσθητο.**

*** Άπροσδόκητη αύξηση της εργασίας θα σας υποχρεώσει να τροποποιήσετε άρισμένα σχέδιά σας. * Μην άρνηθήτε τη βοήθεια σας σε πρόσωπο, που βρίσκεται σε δύσκολη θέση.**

ΛΕΩΝ: 24 'Ιουλίου — 23 Αύγουστου

*** Τα άστρα βάζουν σε σοβαρό κίνδυνο τη γαλήνη των συζύγων. * Εκρήξεις νεύρων και αδέξιοι χειρισμοί θα χειροτερέψουν την κατάσταση. * Θα ώφεληθήτε υποχωρώντας.**

*** Τα αυτιά και τα μάτια είναι κατά την περίοδο αυτή τα πιο ευπαθή σημεία. * Μια επίσκεψη σε οφθαλμίατρο φαίνεται μάλλον απαραίτητη. * Το 7 φέρνει τύχη.**

*** Έρμης και Κρόνος επηρεάζουν δυσμενώς τον επαγγελματικό τομέα. Δέν πρέπει όμως να άμελήσετε τις υποχρεώσεις σας, συμβάλλοντας έτσι στη χειροτέρευση της καταστάσεως.**

ΠΑΡΘΕΝΟΣ: 24 Αύγουστου — 23 Σεπτεμβρίου

*** Η Κυριακή 26 θα σας δώσει την ευκαιρία να εκτιμήσετε καλύτερα πόσο πολύτιμη σας είναι η συντροφιά έτεροφύλου προσώπου. * Περίοδος κατάλληλη για επιδιωκόμενη συμφιλίωση.**

*** Άνωμαλίες στο ούροποιησενητικό σύστημα, ιδίως στους άντρες. * Προληπτικές γαργάρες θα προφυλάξουν το λαιμό σας από τα μικρόβια που τον απειλούν. * Πετράδι σας ο άμέσυστος.**

*** Προσέξτε, γιατί τα άστρα σας ώθουν σε άπερίσκεπτες ενέργειες. * Αποφύγετε τις άλλαγές στην εργασία και μη κάνετε κανένα περιττό έξοδο. * Εκπληξί επαγγελματικής φύσεως.**

ΖΥΓΟΣ: 24 Σεπτεμβρίου — 23 'Οκτωβρίου

*** Το βράδυ της Παρασκευής 24 θα είναι από τα πιο ευχάριστα. * Προσέξτε τις αποφάσεις, που θα πάρετε και μην αναλάβετε υποχρεώσεις, τις οποίες σας είναι άδύνατο να εκπληρώσετε.**

*** Όσοι εργάζονται κοντά στη φωτιά και σε μηχανισμάτα πρέπει να προσέξουν πολύ. * Κάθε άφρονιάδα θα έχη πολύ δυσάρεστες συνέπειες. * Το στομάχι παρουσιάζει ευαισθησία.**

*** Ένα σχέδιό σας παίρνει ξαφνικά μια ευχάριστη τροπή. * Μην άφήσετε τη φαντασία σας να μεγαλοποιή τις πρόσκαιρες δυσχέρειες, που αντιμετώπιζετε. * Άνέλπιστη ύποσθήρι.**

ΣΚΟΡΠΙΟΣ: 24 'Οκτωβρίου — 22 Νοεμβρίου

*** Μη βιαστήτε να δεχθήτε την πρόταση, που σας κάνουν. * Σκεφθείτε και έρευνήστε πριν άπαντήσετε. * Άν ένεργήσετε με φρόνηση, θα δοκιμάσετε μεγάλη χαρά αισθηματικής φύσεως.**

*** Προσέξτε το φαγητό σας και άκολούθηστε τη διαίτα, που σας συνιστάται, για ν' αποφύγετε διαταραχές στο πεπτικό σύστημα. * Οι άντρες πρέπει να προσέξουν την πίεσή τους.**

*** Η τύχη ευνοεί κάθε σας ενέργεια, που στεφανώνεται έτσι από επιτυχία. * Την Τρίτη 28 θα δρέψετε τους καρπούς μιας προσπάθειας, στους οποίους είχατε πάψει να ελπίζετε.**

ΤΟΞΟΤΗΣ: 23 Νοεμβρίου — 22 Δεκεμβρίου

*** Άρμονία στις αισθηματικές και συζυγικές σχέσεις, χωρίς στην έκαστη ρωδή κατανοήσι και καλή θέληση. * Και οι φιλικές σχέσεις συμβάλλουν στην άδξηση της αίσιοδοξίας.**

*** Προσέξτε και το παραμικρό τραύμα γιατί υπάρχει κίνδυνος μολύνσεως. * Όδυνήρη περίοδος για άσους ύποφύρου από φλεβίτιδα. * Οι καρδιακές άνωμαλίες είναι νευρικής φύσεως.**

*** Ηλιος και Κρόνος ευνοούν κατά τη Δευτέρα 27 την πραγματοποίηση πολλών επιδιώξεων. * Τις ύπόλοιπες μέρες ένεργήστε με φρόνηση, γιατί οι άραχνες πολλαπλασιάζονται πολύ δύσκολα και άλλαζαν γρήγορα.**

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ: 23 Δεκεμβρίου — 20 'Ιανουαρίου

*** Η Πανσέληνος σπείρει ζήλωση στις φιλικές και στις αισθηματικές σας σχέσεις. * Η εύθυμη άσπμησένου ποσούπου θα σας βοηθήσει να διώξετε τις μαύρες σκέψεις, που σας βασανίζουν.**

*** Αισθητή βελτίωση για άσους ύποφύρου από δερματοπάθειες. * Προσέξτε κατά το βάδισμα, γιατί κάποιος κίνδυνος απειλεί τα πόδια σας. * Όσοι έχουν ευπαθή νεφρά άς προσέξουν.**

*** Η Πανσέληνος σας κάνει ευχίκο και ευέξαπτο, κινδυνεύετε δε να χάσετε με τη συμπεριφορά σας την ευνοία άνωτέρου ή προσώπου, του οποίου έχετε την άνάγκη.**

ΥΔΡΟΧΟΟΣ: 21 'Ιανουαρίου — 19 Φεβρουαρίου

*** Κατά την περίοδο αυτή λυπες και χαρές έναλλάσσονται. * Θέλοντας να επιβάλλετε διαρκώς τις άπόψεις σας βάζετε σε κίνδυνο τις αισθηματικές σας σχέσεις. * Χρειάζεται υπομονή.**

*** Η Πανσέληνος βάζει τέμα σε πολλές μικροαδιαισθήσεις. * Άν όμως συνεχιστούν οι ζαλάδες και δέν έξερετε πού να τις άποδώσετε, τότε επιβάλλεται να κάνετε μια ανάλυση αίματος.**

*** Η Πανσέληνος συνοδεύεται από σημαντικές άλλαγές σ' άλους τους τομείς. * Θα χρειαστεί να άναθεωρήσετε άρισμένες άποφάσεις σας. * Τυχερή μέρα η Τρίτη 28.**

ΙΧΘΥΕΣ: 20 Φεβρουαρίου — 21 Μαρτίου

*** Άγαπημένο πρόσωπο θα σας συγκινήσει με την κατανόηση που δείχνει. * Μη κάνετε όμως κατάχρηση της καλωσύνης του, αν δέ θέλετε σύντομα να μετανοήσετε γι' αυτό.**

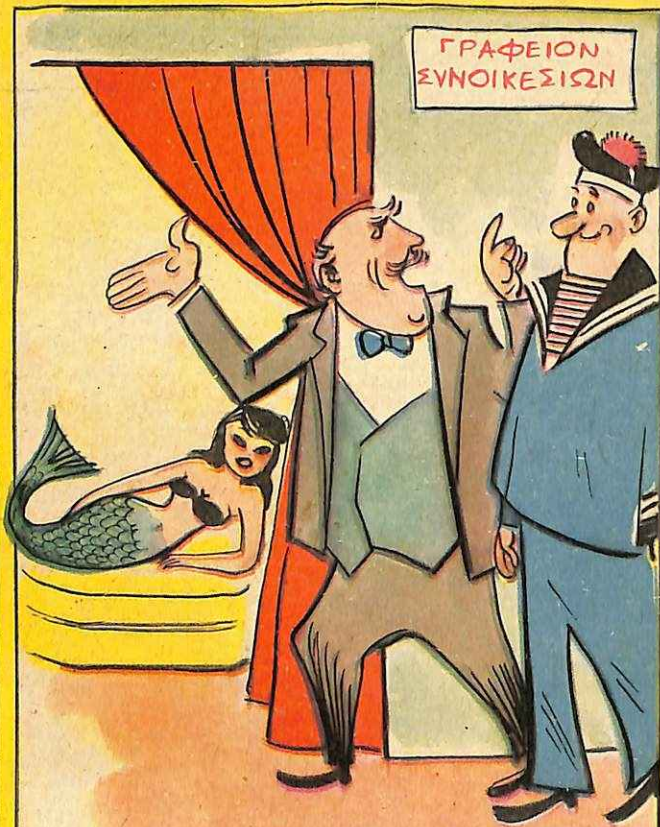
*** Οι γυναίκες ιδίως θα βασανιστούν από παραδοικές διαταραχές στο ούροποιησενητικό σύστημα. * Τα πόδια σας άπαιτούν ιδιαίτερη προσοχή και φροντίδες. * Το 6 φέρνει τύχη.**

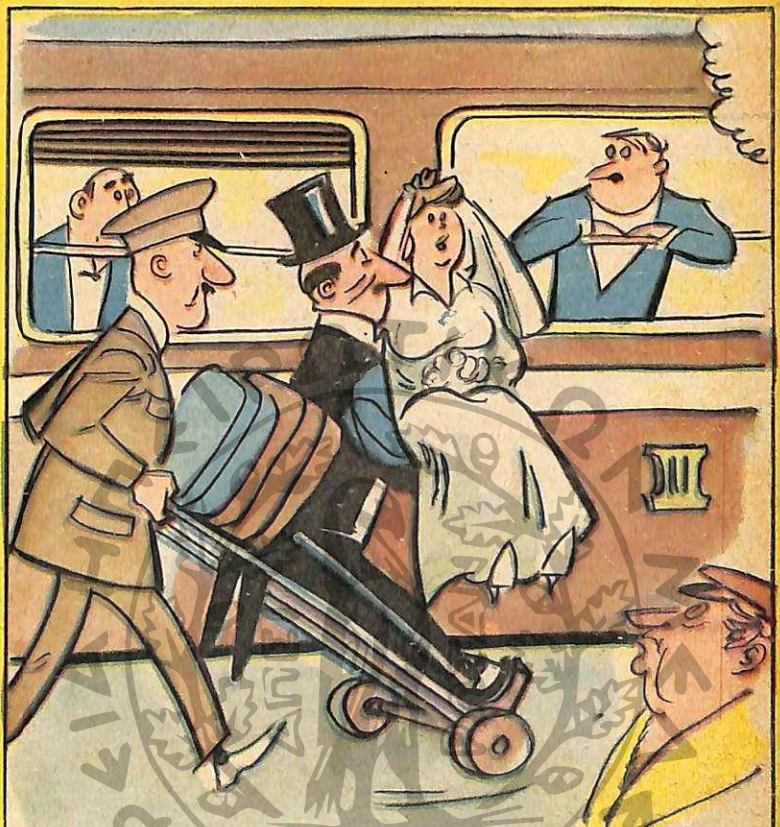
— Πώ! Πώ!... Τί μούκαγες... Δε θα
μπορέσω νά τό ξαναφορέσω!...

— Σηκωνόμαστε, βρε παιδιά, νά καθήση ή κυρία;

— Έχω ό,τι πρέπει γιά σένα!...

Χωρίς λόγια.